

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 63 / IV legislatura / Quart període

Dimecres, 6 d'octubre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 36

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut (Reg. 10820) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *consellera de Governació* (p. 3074).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Ros (P)* (p. 3076).

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 3077).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 3078).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 3079).

SUMARI (2)

Posició dels grups no esmenants: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3082).

Votació: *rebutjades per 27 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions* (p. 3083).

Article 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 4 (p. 3084).

Torn en contra: Sr. Codina (CiU). Tot seguit, anuncia la presentació d'una transaccional a l'esmena núm. 4 (p. 3084).

La Sra. Mayol (IC) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 4 en favor de la transaccional (p. 3084).

Article 2

Apartat 1

Esmenes del Sr. Ros, del G. P. Popular (núms. 2, de supressió, i 3, d'addició)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb l'esmena núm. 5 (p. 3085).

Torn en contra: Sr. Codina (CiU) (p. 3085).

Disposició addicional

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1)

Esmena del Sr. Ros, del G. P. Popular (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2)

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per fer un aclariment (p. 3085).

Votació de l'esmena núm. 1: *rebutjada per 10 vots a favor, 57 en contra i 20 abstencions* (p. 3086).

Votació de les esmenes núms. 2 i 3: *rebutjades per 5 vots a favor, 63 en contra i 19 abstencions* (p. 3086).

Votació de l'esmena núm. 5: *rebutjada per 6 vots a favor, 58 en contra i 21 abstencions* (p. 3086).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 4: *aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 3086).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprobat per 60 vots a favor, 19 en contra i 13 abstencions* (p. 3086).

Votació de l'article 2: *aprobat per 60 vots a favor, 23 en contra i 11 abstencions* (p. 3086).

Votació de la disposició final, de l'exposició de motius i del títol de la Llei: *aprovats per 60 vots a favor, 23 en contra i 11 abstencions* (p. 3086).

Explicació de vot: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 3086).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (Reg. 8881) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Pueyo (ERC) (p. 3087).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3089), Sr. Gimeno (IC) (p. 3089), Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 3089) i Sr. Gavín (CiU) (p. 3090).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 3092).

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la retirada del punt tercer i la posposició dels punts cinquè, sisè i setè de l'ordre del dia, les quals són acceptades per assentiment (p. 3092).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya (Reg. 9147) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Saura (IC) (p. 3092).

Resposta: conseller de Treball (p. 3094).

Rèplica: Sr. Saura (IC) (p. 3095).

Contrarèplica: conseller (p. 3096).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut (Reg. 10037) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Font (S) (p. 3098).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3100).

Rèplica: Sr. Font (S) (p. 3102).

Contrarèplica: conseller (p. 3103).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la reinserció dels presos alliberats condicionals i definitius (Reg. 10606) (Punt novè de l'ordre del dia.)

- Formulació: *Sra. Barenys (S)* (p. 3104).
 Resposta: *conseller de Justícia (p. 3105)*.
 Rèplica: *Sra. Barenys (S)* (p. 3108).
 Contrarèplica: *conseller (p. 3108)*.
La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.
**InterpeHació al Consell Executiu sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veï-
 nal (Reg. 10607) (Punt desè de l'ordre del dia.)**
 Formulació: *Sr. Ferran (S)* (p. 3110).
 Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 3111)*.
 Rèplica: *Sr. Ferran (S)* (p. 3113).
 Contrarèplica: *conseller (p. 3114)*.
**InterpeHació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (Reg. 11951) (Punt onzè de
 l'ordre del dia.)**
 Formulació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 3115).
 Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3116)*.
 Rèplica: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 3118).
 Contrarèplica: *conseller (p. 3119)*.
**Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del
 transport de viatgers a Catalunya (Reg. 12770) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sr. Corbacho (S)* (p. 3120).
 Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 3120), *Sr. Farrés (IC)* (p. 3121), *Sr. Portabella (ERC)* (p.
 3121) i *Sr. Grau (CiU)* (p. 3122).
 Votació: *rebutjada per 15 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions (p. 3123)*.
**Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament uni-
 versitari (Reg. 12762) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 3123).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3124).
Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de supressió)
 Torn a favor: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 3125).
 Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 3127) i *Sr. Cadevall (S)* (p. 3128).
 Posició del grup presentant: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 3129).
 Votació dels punts 2, 3 i 5: *aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3129)*.
 Votació dels punts 1 i 6: *aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 3130)*.
 Votació del punt 4: *aprovat per unanimitat (p. 3130)*.
 Votació del punt 7: *rebutjat per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3130)*.
**Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de
 Catalunya (Reg. 12778) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)**
 Presentació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 3130).
Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)
 Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)* (p. 3131).
Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Pont (CiU)* (p. 3132).
 Posició dels grups no esmenants: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3134) i *Sr. Portabella (ERC)* (p. 3134).
 Posició del grup presentant: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 3135).
 Votació del punt 4: *aprovat per unanimitat (p. 3135)*.
 Votació dels punts 1, 2, 3 i 5: *rebutjats per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3135)*.
La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 36.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Treball.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut (Reg. 10820).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (Reg. 8881).

3. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic de Catalunya (Reg. 12764).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya (Reg. 9147).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional (Reg. 9385).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres públics d'educació d'adults (Reg. 9386).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge públic (Reg. 10024).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut (Reg. 10037).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la reinserció dels presos alliberats condicionals i definitius (Reg. 10606).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal (Reg. 10607).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (Reg. 11951).

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya (Reg. 12770).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari (Reg. 12762).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya (Reg. 12778).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya (Reg. 12784).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació (Reg. 12771).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran (Reg. 12792).

18. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser contestades oralment en el Ple i, també, els noms de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulades. La llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia 7 d'octubre, de demà.

Projecte de llei de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut, així com de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable consellera de Governació.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, em plau comparèixer en aquesta cambra per tal de presentar-los, en nom del Govern, el Projecte de llei de transferències de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut.

Aquesta iniciativa legislativa exercida pel Govern amb la presentació d'aquest Projecte de llei respon a la línia de progressiva assumpció de les competències que l'Estatut atribueix al Govern català. És un projecte de llei més, semblant a d'altres anteriors, en aquesta mateixa línia de transferència de competències de les diputacions a la Generalitat. L'article 9.26 de l'Estatut d'autonomia atorga a la Generalitat competència exclusiva en matèria de joventut. I és en base a aquesta atribució legal de competència i en compliment, a més, de la Llei 5/1987, de 4 d'abril, de règim provisional de competències de les diputacions, que estableix que el traspass de competències de les diputacions a la Generalitat

s'haurà de fer mitjançant llei d'aquest Parlament, que el Govern presenta avui per a la seva aprovació, en virtut de la qual, i si mereix el suport de la majoria d'aquesta cambra, el Govern de la Generalitat assumirà les competències exercides fins a aquest moment per les diputacions provincials en matèria de joventut.

Això és una conseqüència lògica del que disposa el nostre ordenament legal, des de l'esmentat Estatut d'autonomia fins a la Llei 7/85, reguladora de les bases de règim local, que estableix que les competències de les diputacions provincials seran aquelles que els atribueixin les lleis de l'Estat i de les comunitats autònomes, en els diferents sectors de l'acció pública, en aquest cas la joventut, i, en tot cas, les d'assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica als municipis, així com la coordinació dels serveis que els municipis presten.

Per tant, llegit això, llegits els textos legals, qualsevol interpretació que algunes vegades s'ha sentit —jo he repassat intervencions d'altres projectes de llei semblants de transferències—, qualsevol interpretació sobre una possible voluntat política de buidatge de les diputacions en aquest sentit és gratuïta i gens rigorosa des del punt de vista legal i de disseny competencial de l'Estat de les autonomies.

En definitiva, amb aquest Projecte de llei que el Govern sotmet a la seva aprovació no es fa altra cosa que complir les lleis, que donar un pas més, complint les lleis, donar un pas endavant en la línia d'assumpció de les competències prèviament atorgades i reconegudes a l'Estatut i, a més, a la resta de l'ordenament jurídic, com ja he dit, i aquest tant l'estatal com l'autonòmic, que dibuixen les competències de les diputacions com a residuals, és a dir, com aquelles competències que en resultin de les normes estatals i autonòmiques que els atribueixin.

Per tant, aquest Projecte que presento en nom del Govern respon a aquesta voluntat d'anar completant la redistribució competencial que el nou model d'autonomies dibuixa i, per tant, d'anar complint el mandat d'aquest mateix Parlament, i que culminarà, en aquest cas de matèria de joventut, amb la finalització del procediment regulat a l'article 5 de la Llei 5/1987, de 4 d'abril, de règim provisional de les competències de les diputacions provincials, i amb l'acord, finalment, a què arribi la Comissió Mixta Diputació-Generalitat i a la concreció relativa al traspàs de mitjans econòmics, materials i personals afectes als serveis que seran objecte de transferència.

Per part del Govern de la Generalitat, sempre ha estat ocupació i preocupació en matèria de joventut, per una banda, reforçar i difondre serveis concrets als joves i, d'una altra banda, replantejar la seva presència al territori i augmentar les relacions de la Generalitat en matèria de joventut amb els ens locals.

En la primera d'aquestes línies d'actuació que acabo d'assenyalar, l'acció del Govern s'ha centrat especialment en l'ajut i foment de les associacions que presten serveis a la joventut, donant sovint, a més de recursos econòmics, el suport tècnic i la difusió i desenvolupant programes educa-

tius de caràcter cultural i sensibilització ambiental, entre d'altres.

La segona de les grans línies que també acabo d'esmentar és el replantejament de la seva presència al territori i el foment de les relacions de la Generalitat amb els ens locals. Aquest plantejament de la presència al territori ha portat a creure fermement que la comarca, en aquesta matèria concreta de joventut —el contingut d'aquesta transferència—, és la instància més idònia per tal de fer efectiu el principi de proximitat de l'Administració prestadora de serveis. En altres matèries segurament l'Administració més propera, pel tipus de contingut de la transferència, pot ser l'Administració local, però en aquest cas creiem que, pel tipus de la transferència, és, l'Administració més propera, és l'entitat comarcal.

Per això s'ha iniciat un procés, hem iniciat a partir d'aquest Projecte, si mereix l'aprovació d'aquesta cambra, hem iniciat un procés de delegació de transferències que, juntament amb d'altres transferències que ja s'havien produït de funcions pròpies de la Generalitat en matèria de joventut a les comarques, completarà totes les transferències en matèria de joventut i s'establirà una xarxa comarcal d'oficines de serveis a la joventut a tot Catalunya.

Juntament amb això, i en el marc del bloc de dinamització de polítiques de joventut locals i comarcals contingudes al Pla interdepartamental de joventut que es va aprovar pel Govern de la Generalitat el 20 d'abril, s'està organitzant un sistema estable de relació, intercanvi d'informació i coordinació de projectes amb els consells comarcals i els ajuntaments, que ha portat —com deuen conèixer— a l'elaboració d'un programa de formació de regidors i tècnics de joventut que, si no ha començat, està a punt de començar un d'aquests dies.

A la vista de totes aquestes actuacions i de les futures accions a portar a terme incloses en el Pla interdepartamental de joventut, s'ha cregut necessari replantejar la relació entre les diputacions i la Generalitat. I aquest replantejament, i a més el compliment de les lleis d'aquest Parlament, ens ha dut a l'elaboració d'aquest Projecte de llei de transferències de competències de les diputacions provincials en matèria de joventut.

Aquestes competències —que, si mereixen, ho repeteixo, el suport d'aquesta cambra, seran transferides— seran acordades per la Comissió Mixta segons disposa el text del Projecte de llei i es concretaran en la cessió de béns materials, personals i econòmics afectes als serveis de joventut transferits. Les diferents diputacions provincials tenen diferents mitjans, com són instal·lacions, serveis d'assessorament i d'altres serveis i personal, que es concretaran —com deia— en aquesta Comissió Mixta una vegada hagi estat aprovat aquest Projecte de llei. La voluntat del Govern de la Generalitat és delegar aquestes competències transferides als consells comarcals, d'acord també amb el procediment legalment establert per llei del Parlament.

Com abans he dit, creiem que el consell comarcal és la instància més idònia per exercir aquestes competències, per

tal que els serveis els presti l'Administració més propera al ciutadà. Amb tot, en el cas que ens ocupa la delegació és possible sempre que els serveis no comportin una necessitat d'unitat de gestió, en el qual cas la Generalitat se'n reservaria la competència.

En definitiva, i en virtut del marc competencial, amb aquesta iniciativa s'inicia un procediment d'assumpció de les competències exercides per les quatre diputacions provincials en matèria de joventut, amb l'afany, si hi hagués l'acord, que culminés amb un acord en el si de la Comissió Mixta creada a l'empara de la Llei 5/1987.

Espero, molt honorable president, senyores i senyors diputats, que aquesta cambra doni majoritàriament suport al Projecte de llei, que creiem que respon d'una manera verídica a les lleis que el Parlament de Catalunya va aprovar, i que aquesta va ser la voluntat d'aquest Parlament, de transferir tots els serveis de les diputacions a la Generalitat en tot allò que no fossin serveis propis ja delimitats d'acord amb les lleis estatals i les lleis autonòmiques.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, consellera Cuenca. Si no hi hagués cap diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, passariem seguidament al debat del Projecte de llei. *(Pausa.)*

Doncs passem al debat del Projecte de llei. Hi han reservades tres esmenes a la totalitat, totes elles de retorn del Projecte al Govern. La primera és presentada pel Grup Parlamentari Popular; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Projecte de llei de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut avui a debat s'insereix en el procediment que es va iniciar amb la formulació de les lleis d'ordenació territorial l'any 87, dirigit a aconseguir el buidatge de les competències i dels recursos econòmics de les diputacions provincials, pas previ per fer desaparèixer les quatre províncies catalanes.

El nostre Grup parlamentari està plenament d'acord i ha recolzat repetidament la necessitat d'articular una estructura competencial institucional a Catalunya que permeti la més eficaç gestió de les competències en qualsevol dels àmbits de l'Administració catalana, però sense vulnerar la sobirania i l'autonomia local, protegides per l'article 137, 141 i 142 de la Constitució i l'article 5.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, així com per la legislació de règim local.

El Consell Executiu ha portat a terme l'aplicació de la Llei 5/87, del 4 d'abril, de règim provisional de les competències de la Generalitat a les diputacions provincials, amb l'única finalitat de fer-se amb els recursos econòmics de les diputacions catalanes, per tal d'impedir que puguin complir el paper d'ajuntament d'ajuntaments que els pertoca, tot garantint el complet compliment de les competències municipals mitjançant tot un seguit de mecanismes que, tal com es deriva del pla d'objectius d'una de les diputacions catalanes, es poden sintetitzar en tota una sèrie de qüestions, les

quals deixen clar que es porten a terme una sèrie d'activitats des de la mateixa diputació per aconseguir, a través d'aquests mecanismes, uns objectius sempre favorables als municipis i a l'autonomia municipal; sempre defensant aquesta autonomia. I per portar endavant aquesta tasca pròpia de les diputacions és imprescindible comptar amb els diners necessaris.

La sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juliol de 1981 deixa ben clar que no es pot buidar totalment les diputacions de les seves actuals funcions com a ens locals, ja que, tal com diu, ni la gestió desconcentrada pot ser substitutiva de la descentralització, que implica autonomia, ni es pot, mitjançant la lícita transferència a les comarques o a altres entitats territorials de competències que a hores d'ara estan atribuïdes a les províncies, portar-les fins a l'extrem de buidar totalment aquestes de les seves actuals funcions com a ens locals. Doncs bé, com que el Tribunal Constitucional els diu que no es poden suprimir les províncies, vostès diuen: anirem per una altra via, que és la de fer desaparèixer, mitjançant el buidatge de recursos i de competències, les diputacions.

El principi d'autonomia és una de les grans novetats de la nostra estructuració política a la Constitució del 78, per tal d'organitzar les diferents administracions territorials, i que dona lloc a una distribució i a una interrelació horitzontal de competències entre diferents centres de decisió política. Els principis de desconcentració i descentralització de l'Administració pública han d'orientar l'organització dels serveis públics, però aquesta racionalització de les competències i de la prestació de serveis als ciutadans s'ha de portar a terme sense el profund sentiment antiprovincial i antidiputació que es desprèn de la forma amb què el Consell Executiu està pilotant tot el procés de traspassos de competències de les diputacions a la Generalitat, amb l'objectiu fonamental –per no dir únic– de retallar, envair i fins i tot podríem dir laminar competències de l'Administració local, la qual cosa es manifesta en el fet que no s'ha portat a terme un procés de negociació real, i sense aquest procés de negociació tot el reguitzell de transferències de competències de les diputacions a la Generalitat generen conflictes institucionals i són ineficaces, ja que porten que sistemàticament aquestes transferències acabin –com tots hem vist moltes vegades– davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Pel que fa a l'articulació de les competències en matèria de joventut en els diferents centres de decisió política existents a Catalunya, val a dir que en la compareixença que va tindre lloc a la sessió número 42 de la Comissió de Política Cultural d'aquesta cambra, el dia 12 de març del 91, va comparèixer el director general de Joventut –Direcció General avui substituïda per la Secretaria General adjunta a la Presidència–; el senyor Josep Maria Vila va afirmar que des de la Generalitat s'ha treballat i es continuarà treballant amb les diputacions, amb els ajuntaments i també amb els consells comarcals, en camps com subvencions, celebració de jornades, realització d'exposicions, serveis d'informació ju-

venil, organització d'activitats de vacances d'estiu i de Nadal, iniciacions juvenils, etcètera. Ens deia en la seva compareixença que aquesta col·laboració amb els ens locals és una col·laboració ja consolidada, que va creixent, i valora els resultats de la col·laboració com a positius, i afirma que des de la Generalitat s'està satisfet amb aquesta col·laboració, tot i ser millorable i de tindre la voluntat de millorar-la. Considerava el director general que la coordinació necessària neix de l'ajustament de cadascú a les seves funcions i del respecte..., que són els diferents nivells d'Administració, tot dient que la coordinació és necessària perquè sempre hi haurà aspectes concurrents i perquè, d'alguna manera, cal encadenar les actuacions dels nivells més generals fins a la prestació directa dels serveis, considerant que la consolidació dels consells comarcals, la solució del tema de les diputacions i la bona disposició dels ajuntaments faran que puguem avançar en aquest terreny, sense deslligar-nos del context global de les relacions institucionals.

Doncs bé, enfront del que ha estat la darrera compareixença d'un responsable de la Generalitat en matèria de joventut en aquesta cambra, el Govern ens transmet un projecte de llei de transferències de competència en matèria de joventut, i que és una mostra clara del menyspreu que li produeixen a la Secretaria General de la Joventut els programes i actuacions que en política de joventut porta a terme l'Administració local. Portar a terme polítiques de joventut que connectin amb la realitat juvenil i, per tant, siguin eficaces ha de tenir com a eixos bàsics la incorporació dels joves a la societat i la seva participació.

L'Administració local ha creat instruments polítics de gestió i de participació que han suposat portar a terme una política de joventut en dues vessants: una, garantir serveis i infraestructures dirigides a facilitar la inserció social i professional dels joves, i participar en solucions dirigides als grans problemes dels joves en matèria d'educació, habitatge, temps lliure, etcètera.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular demana el retorn d'aquest Projecte de llei al Consell Executiu, tot considerant que la transferència de competències de les diputacions a la Generalitat ha de fer-se tal com es deriva de la sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juliol del 81, respectant el nucli bàsic de les competències i diners de les diputacions provincials, tal com ens imposa el nostre marc constitucional i estatutari i la legislació de règim local, per tal que s'iniciï un procés de negociació seriós i s'abandonin les polítiques unilaterals d'intent de buidatge de competències de les diputacions per part del Govern de la Generalitat, que ens permetin que els principis d'autonomia, de descentralització i desconcentració portin a una millora efectiva de la prestació dels serveis als ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Hi ha possibilitat d'un torn en contra... (Pausa.)

Passem a la segona esmena a la totalitat, que és presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, l'altre dia a la Comissió primera, quan discutíem aquest Projecte i fixàvem nosaltres la nostra posició, assenyalava, en nom del meu Grup, que de totes les lleis sectorials de desplegament de la Llei de règim provisional de les diputacions, de la Llei 5/87, probablement aquesta, en matèria de joventut, era la que tenia menys transcendència des del punt de vista material; material en el sentit dels serveis afectats, del personal afectat i dels recursos econòmics afectats. A la Diputació que coneix prou bé, que és la Diputació de Lleida, de fet no l'afecta.

El portaveu de la majoria, amb molt de respecte, em deia —em precisava— que no entenia gaire bé la contradicció que creia apreciar en el Grup Socialista que, després d'assenyalar la poca transcendència material d'aquesta Llei, mantingués una esmena a la totalitat. Nosaltres, senyor president, mantenim l'esmena a la totalitat amb prec de devolució del Projecte de llei perquè afecta, lògicament, els principis del que creiem que han de ser les coses, amb independència de la transcendència material que tingui.

Nosaltres creiem que hi ha tres raons fonamentals per a mantenir aquesta esmena a la totalitat. La primera és que el mateix concepte de la Llei, el mateix nom i concepte de la Llei, és inadequat. Enlloc de la legislació de règim local espanyola, ni en la Llei del 45, ni en la Llei del 53 i molt menys en la Llei del 85 s'ha atribuït mai competències en matèria de joventut a les diputacions. Jo m'he quedat francament sorprès quan la consellera ha presentat ella mateixa aquest Projecte de llei. Enlloc del règim local espanyol, mai, s'ha atribuït competències en matèria de joventut. Entre altres raons, perquè no existia com a concepte la necessitat d'una política de joventut. Si de cas, competències en matèria de joventut s'exercien des del Frente de Juventudes, des de la Secretaría General del Movimiento, en el vell règim. I en el nou règim directament s'atribueixen a la Generalitat des de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que les atribueix amb caràcter exclusiu, se suposa que per assumir aquí a Catalunya aquelles funcions, aquelles competències, que exercia efectivament el Frente de Juventudes.

Per tant, si les diputacions mai, senyor president, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, han tingut competències atribuïdes per llei, difícilment poden transferir-les. Jo, almenys, nosaltres, almenys, no hem trobat cap assignació legal mai en el règim local espanyol que assigni competències a les diputacions. Per tant, no s'hauria de parlar en aquests termes, sinó potser en uns altres.

Sí que és cert que les diputacions, alguna més que altres, han prestat serveis en matèria de joventut. Han fet, lògicament, una funció de suplència, han fet una funció de suplència que altres administracions no feien. Han creat uns serveis bàsicament orientats a la prestació de colònies i de campaments; colònies i campaments escolars que sí que hi

ha una referència en la legislació de règim local anterior, però no específicament en matèria de joventut.

Què succeeix en aquest moment? Segona raó per oposar-nos-hi: que com que les diputacions no tenen unes competències directament assignades, no reben diners amb caràcter finalista procedents dels pressupostos de l'Estat. I com que no reben diners amb caràcter finalista, vol dir que aquells serveis que hagin realitzat en matèria de joventut suplint altres administracions o suplint les mancances d'altres administracions, els han detret dels seus recursos ordinaris.

En la legislació actual, què succeeix, senyora consellera? Resulta que la diputació que en el curs del temps hagi pres tat serveis en matèria de joventut tindrà partides del seu pressupost afectes a aquests serveis i, per tant, d'acord amb aquesta Llei, es veurà obligada a transferir-los per a sempre més. És a dir, per a sempre més es veurà obligada a dedicar part dels seus recursos econòmics a polítiques de joventut. Mentrestant, aquelles diputacions, com la de Lleida, que no han realitzat polítiques de joventut en el curs del temps, perquè han entès que no tenien competències i, per tant, no tenien obligació de fer-ho, es veuran lliures d'una càrrega «gravosa» sobre els seus pressupostos i un alliberament de recursos en benefici d'aquelles polítiques que els són més pròpies, que emanen de la Llei de bases de règim local i de la mateixa Llei municipal de Catalunya. I, en conseqüència, senyor president, es genera una situació de manifesta injustícia respecte al món local.

I, tercera qüestió i conseqüència de tot això, una vegada més ens reafirmem en la posició que hem apuntat cada vegada. Els recursos de les administracions locals han de ser per a complir aquelles funcions que la llei específicament els assigna, i, especialment, en el cas de les diputacions, compartint el criteri que han de resituar les seves funcions i han de descarregar-se d'aquelles competències o d'aquells serveis que els siguin impropis, compartint aquest criteri, és evident que els recursos econòmics han de quedar alliberats, en la major mesura possible, per a dedicar-los a aquelles finalitats que tenen específicament encarregades, que són bàsicament la finalitat de suport a la resta d'ens locals i, especialment, als municipis del seu territori.

Conseqüència d'aquestes tres posicions? Nosaltres no podem compartir la proposta que ens formula el Govern i que la majoria hi dóna suport. No creiem que hi hagi competències. Considerem que és una manifesta injustícia que es gravi per sempre més les diputacions que, fent una funció de suplència, hi hagin dedicat recursos econòmics, i no entenem, una vegada més, com ha succeït a les altres lleis sectorials, que la descàrrega de competències o de serveis hagi de produir-se necessàriament cap a l'Administració superior, és a dir, cap a la Generalitat i no pugui produir-se, en els casos que correspongui, cap a la resta d'administracions locals. No entenem per quina raó, en qualsevol cas, les diputacions haurien de descarregar-se de les seves competències, segons vostès, o dels seus serveis, segons nosaltres, cap a la Generalitat i no puguin fer-ho directament cap als consells comarcals o cap als ajuntaments.

Per tant, jo diria que són les raons de fons d'una discrepància que fa temps que mantenim entre vostès i nosaltres, amb les singularitats precises d'una llei que —ho repeteixo— no té excessiva transcendència material per a les persones, per als recursos, per als mitjans que es transferiran, perquè, efectivament, les diputacions han fet poca cosa en el tema, però que en la mesura que afecta els principis que inspiren l'actuació d'uns i uns altres en la matèria, lògicament vostès comprendran que nosaltres hem de mantenir la nostra esmena a la totalitat, amb el prec de devolució del Projecte al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta.

Passem a la tercera esmena a la totalitat, que és la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el motiu de fons pel qual en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya presento aquesta esmena a la totalitat és que vostès, senyors i senyora del Govern, estan fent un abordatge sectorial, arbitrari i inadequat d'una qüestió de fons fonamental per al futur polític de Catalunya: l'ordenació territorial definitiva del nostre país.

A partir d'un tema aparentment menor, com és el traspàs d'una temàtica sectorial, la política juvenil, a la qual les diputacions no hi dediquen gaires energies —ho acaba d'expressar el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula—, ni hi dediquen esforços econòmics, estan evidenciant almenys dues qüestions fonamentals habituals en la trajectòria del Consell Executiu. En primer lloc, una profunda incoherència entre el discurs teòric i l'actuació política en matèria d'ordenació territorial. Compartim teòricament, comparteixen vostès teòricament amb la força política que jo avui represento, la necessitat de superar la complexitat i la contradicció amb què es va saldar el reconeixement de l'Estat de les autonomies en el títol vuitè de la Constitució. Reconeixement que deixava intacta la permanència de les províncies, element fonamental de l'organització territorial de l'Estat centralista. Però vostès, en la pràctica, no només no actuen políticament per superar aquesta contradicció, sinó que obstaculitzen la iniciativa política del Grup Parlamentari d'Iniciativa, quan recentment votaren en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es creava la província única a Catalunya. I és més, incompleixen el marc legal que vostès han aprovat. La Llei de règim provisional de les competències de les diputacions provincials contempla, en la disposició addicional primera, que, passats tres mesos de la constitució dels consells comarcals, s'impulsarà la província única per a Catalunya. En boca del president Pujol, en la presentació del Pla territorial: no ho han fet i de moment no ho pensen fer. És fort que un president de la Generalitat d'un país digui explícitament que no complirà una legislació aprovada amb els seus vots al Parlament!

Els deia que en la presentació d'aquesta Llei s'evidencien dues qüestions fonamentals habituals a la seva manera de fer política. Primera, la incoherència entre el discurs teòric i els fets, que acabo d'explicar en l'ordenació territorial, i la segona és la renúncia a fer des de l'Administració autonòmica que vostès gestionen un model innovador d'Administració descentralitzada, simple i eficaç, lluny de velles concepcions i mètodes centralistes.

Vostès estan fent una administració centralista que menysprea el poder local. Aquest Projecte de llei n'és una evidència. Els he de dir que, tenint en compte el principi de subsidiarietat, qui millor pot fer la política municipal és el municipi. I, d'aquí, se'n deriven dues conclusions fonamentals: el buidatge de les diputacions en aquesta temàtica s'hauria de fer transferint-la als consells comarcals i als ajuntaments, no centralitzant-la de nou —una acció política— cap a la Generalitat. I la segona conclusió que se'n deriva és que, si avui el Parlament aprova aquest projecte de llei, demà les diputacions que estan intervenint en aquesta temàtica podran fer exactament el mateix que estan fent en aquests moments. Per tant, legislem quelcom avui, que demà no serveix per a res. Ha succeït i continuarà succeint el que passa, per exemple, a la Diputació de Lleida, per dir un exemple d'una diputació on vostès governen, en què després d'aprovar la transferència en matèria d'esports, el dia següent la Diputació de Lleida continuava fent política esportiva. Exactament el mateix. És a dir, legislem avui el que demà no serveix de res. Vostès, amb aquesta Llei, no poden privar que demà la diputació que hi estigui intervenint pugui intervenir en matèria de joventut. Per què fem aquesta Llei, llavors? Facin les coses ben fetes, d'una vegada per totes!

Hem argumentat, per activa i per passiva, que les polítiques d'atenció a les persones, especialment en aquest cas la política juvenil, s'han de fer des de l'Administració més propera a la gent. Intervenir en polítiques de joventut vol dir: tenir una gran capacitat d'adaptació i modificació d'aquestes polítiques. La gran velocitat de transformació, de canvi del col·lectiu de joves i adolescents, juntament amb una celeritat més gran en l'afectació dels canvis culturals i socials en general, fan que sigui imprescindible conèixer molt bé a qui ens adrecem, per a qui elaborem propostes i en qui les duem a terme. Això només està en condicions de fer-ho l'Administració local.

El suport que vostès han donat des de la Generalitat a l'Administració local en aquesta matèria ha estat ben minso, per no dir inexistent. Fins a aquest any —fins a l'any 93— no hi havia cap partida consignada en els pressupostos de la Direcció General de Joventut, llavors, per donar suport a l'Administració local. Aquest any —i així ens en felicitàvem el dia del debat dels pressupostos— es va consignar una partida de vint-i-cinc milions, i així ens en felicitàvem —hi insisteixo. Espero que aquest any, l'any 94, s'incrementi substancialment aquesta partida.

Senyores..., perdó, senyors i senyora del Govern, ens han tingut al costat quan s'ha proposat traspasar aquelles funcions que la Diputació està fent i que no són pròpies: sani-

tat, en especial salut mental; ben recentment, carreteres...; però quan el que es pretén aprovar és arbitrari i inadequat, com el Projecte que avui discutim, coherentment amb el que des d'Iniciativa defensem, només els podem demanar que retirin aquest Projecte i que es dediquin d'una vegada per totes a abordar la qüestió de fons, que és constituir la província única, Catalunya en província única.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament ens trobem davant d'un debat que no és la primera vegada que es produeix. Recordo especialment el que hi va haver amb la Llei de traspàs de les diputacions a la Generalitat en matèria de serveis socials i d'agricultura. Per cert, senyor president, si em permet que m'aparti un segon de la qüestió, voldria aprofitar per felicitar el fins ara diputat senyor Esteve Tomàs, que ens deixa com a diputat i que passa a ocupar un càrrec a l'Administració central, segons ens comunicava ahir, i que ell va ser un dels ponents del traspàs d'aquella Llei, i que, gairebé, si no fos pel fet que hem tingut la sorpresa, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que en aquesta oportunitat se'ns porta una esmena a la totalitat, els altres dos grups, tant el Grup Popular com el Grup Socialista, ja en aquest moment van expressar les seves reticències, els seus arguments, però en definitiva massa el discurs no se n'aparta, llevat —hi insisteixo— del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El motiu del traspàs..., la consellera, en la seva intervenció a la presentació de la Llei, ho ha fet, i ho ha fet a bastament; jo crec que ha introduït un element que després s'ha anat repetint en algunes de les intervencions, ha contraposat una por que hi ha per part dels grups, sobretot el PP en aquest cas, que parlava del buidatge, de la usurpació, parlava d'una actitud que, segons ells, té el Govern de la Generalitat en matèria de traspàs de les diputacions.

Jo crec que és cert que hi han unes diferències de concepte en aquesta matèria, que hi ha una voluntat per part del Govern que és clara, que consisteix que tot allò que legalment es pot traspasar de les diputacions cap al Govern es faci i que tot allò que les mateixes lleis que han estat citades reserven a les diputacions es mantinguin. És a dir, la por que el senyor Ros manifestava que a partir d'aquesta Llei i de les altres, doncs, que s'aniran buidant les diputacions i que, tota la feina que s'ha anat fent, aquesta acabarà, doncs, això... en un assalt gairebé de les diputacions..., estigui absolutament tranquil perquè el respecte escrupolós de la legislació vigent farà que les diputacions continuïn mantenint els nuclis que tenen reservats a les mateixes lleis.

Jo penso, senyor Ros, que el seu discurs, més enllà del que vostè ha manifestat, és molt coherent. És molt coherent perquè ha sigut la seva actitud i l'actitud del seu Grup pel que ha fet referència a totes i cadascuna de les discussions

que hi han hagut a l'entorn dels traspassos de diputacions cap a la Generalitat; hi va ser en el moment de la LOT i hi ha estat en el moment del debat de la Llei de traspassos en matèria de serveis socials o d'agricultura, també en matèria d'esports... És coherent. Nosaltres, i en nom del meu Grup, puc dir que respectem –no faltaria més–..., no hi estem d'acord, diferim, ho veiem diferent, però vostè és absolutament coherent. Vostès volen mantenir una estructura provincial, vostès volen mantenir unes diputacions, i tot allò que els pugui semblar que és pèrdua de poder per part d'aquestes, doncs, vostès s'hi oposen. Res a dir. És absolutament –hi insisteixo– coherent amb la seva actitud.

Doncs, de retallar les inversions, tal com vostè deia, garantir serveis..., li dic el que li deia fa uns segons, és a dir, tot allò que les lleis preserven com a gestió, com a serveis de les diputacions està garantit. Per tant, no hi pateixi. Entenc la seva actitud, entenc la seva defensa, és coherent, però no hi pateixi.

I ha citat, ha fet una cita d'una compareixença del director general de Joventut, el senyor Vila, aquí, en el Parlament, en què ell manifestava una col·laboració amb els ens locals. Escolti'm, res a dir; és a dir, continuem estant col·laborant amb els ens locals –continuem estant col·laborant amb els ens locals–, amb els consells comarcals, amb els ajuntaments; ho esmentava la consellera. S'està fent un curs de formació dels regidors en temes de joventut. Per tant, contradicció, en aquest punt, cap, senyor Ros. Diferència de criteri? Tota. Voluntats diferenciades? Absolutes. Però, contradiccions, en aquest punt, cap.

Senyora Mayol, li he de dir, amb –no faltaria més–, amb cordialitat i amb el respecte que sap que li tinc, que m'ha sorprès absolutament la seva intervenció per la duresa. Per una banda, per les formes... no per les formes enteses com a estètiques, sinó per les formes dures amb què vostè ha actuat en aquesta defensa, que jo m'imagino que deu estar molt lligada amb el seu profund coneixement en matèria de joventut. Vostè ha estat una líder en el camp de la joventut. Ho ha estat a Mallorca, ho ha estat també aquí, a Catalunya, i suposo que això, d'alguna manera, doncs, li ha imprès caràcter, i amb aquesta actuació d'avui, doncs, vostè ha estat molt més dura que no pas en altres oportunitats.

Vostè ha fet una defensa de la seva idea, en aquest cas i amb aquesta Llei, que també va molt en aquest moment en línia de la que ha fet el diputat Vilalta, que després m'hi referiré, però que sí que entra en un..., no en contradicció, sinó que hi ha aquesta variant que fins ara totes les lleis que havien estat presentades en aquest Parlament per tal que les transferències passessin de les diputacions al Govern de la Generalitat, doncs, havien no només obtingut la no-presentació d'una esmena a la totalitat, sinó que després –llevat d'alguna d'aquestes, que recordo que la diputada Fabian va defensar un parell d'esmenes–, ens vam entendre jo diria bàsicament, i que aquest punt de discordança que vostè expressava avui, doncs, el justifico –i permeti'm que sigui una interpretació absolutament gratuïta i, per tant, subjectiva del tot– que ha estat producte d'aquest èmfasi, d'aquest marcat-

ge que a vostè li han fet tots els anys que s'ha dedicat a aquesta feina.

Però, és clar, vostè ens parla d'obstaculitzar, ens parla d'abordatge, ens ha parlat d'evidències de contradiccions, també, d'incoherència... Senyora Mayol, vostè precisament perquè en sap més que jo d'aquesta matèria –i segurament que de moltes més altres, però d'aquesta en sap molt més que jo–, crec que, si més no en aquest punt, convindrà amb mi que, si en alguna matèria –si en alguna matèria–, des del punt de vista de la realitat que hi ha avui a Catalunya –és a dir, què és el que es fa en matèria de joventut a les diputacions, en què es tradueix, quins són els equipaments que hi han, quines són les dotacions–, vostè jo crec que convindrà amb mi que, si hi ha una matèria que difícilment es pot –i li explicaré els motius pels quals jo defenso aquesta posició–..., si hi ha alguna matèria que en aquests moments es fa difícil que es centri –sobretot pel que fa a la matèria d'equipaments–, es centri en el món local –i entès el món local en els ajuntaments–, ha de ser la matèria de joventut.

Sap els albergs que en aquest moment hi ha en el territori; sap les cases de colònies que hi han; sap millor que jo que les cases de colònies –unes dues-centes aproximadament, dues-centes i escaig a tot Catalunya– bàsicament són cases de colònies que fan funcionar entitats privades, la majoria d'elles. I els albergs necessiten, des del nostre punt de vista, una centralització, si se'm permet, d'aquests serveis que pugui donar un millor servei als nois a què això va dirigit. Senyora Mayol, és molt difícil que no es centralitzin serveis tipus informació, tipus centrals de compra, tipus promoció, perquè cadascun d'aquests nuclis, si hi hagués la titularitat, per exemple en aquest cas, com vostè proposava, municipal, faria molt difícil que la gestió pogués ser coordinada.

Per altra banda, si alguna riquesa té –si alguna riquesa té– el fet que hi hagin molts punts de trobada, de poder..., els nois i noies que utilitzen els albergs i les cases de colònies, que puguin tenir una varietat, és precisament les possibilitats diferents que hi han de recorregut. És a dir, no té massa sentit que hi hagi els nois d'una població determinada, d'on sigui, d'on vostès vulguin, que tinguin, el seu ajuntament tingui un alberg amb titularitat i que serveixi només –o que servís només– per als nois d'aquella comarca o d'aquella població. Des de la nostra perspectiva, això no tindria massa sentit. És a dir, si en alguna matèria..., en altres lleis ho hem discutit, i hem discutit els punts de vista, i podem estar-hi d'acord o no podem estar-hi d'acord, però, si algun servei –concretament aquest que avui ens referim, el traspàs de les diputacions en matèria de joventut– ens sembla que menys justificat està que el servei mateix estigui..., que fos de titularitat municipal, seria precisament aquest, perquè creiem que l'abast ha de ser molt més ampli, com a mínim a nivell comarcal.

Deia que la joventut, senyora Mayol, ens deia vostè, ha d'estar, és un servei que ha d'estar molt a prop del ciutadà. Nosaltres no patim gens ni mica, perquè pel fet que..., si fins

avui aquest servei el donaven les diputacions i a partir d'avui el donaran de fet els consells comarcals –i ja en parlarem després, quan baixem una mica més en el detall–, no per això deixaran d'estar a prop del ciutadà. Jo crec que la sensibilitat que ha tingut i que té el Govern de la Generalitat en matèria de joventut..., ha quedat palès que aquest apropament i que aquest servei i aquest toc a toc, gairebé directament, de la Secretaria General de la Joventut, i abans la Direcció General, amb els conciutadans que l'estant utilitzant, jo crec que això està fora de tota mena de dubte.

Per tant, jo, senyora Mayol, aquesta voluntat que vostè atribuïa al Govern de la Generalitat d'obstaculitzar la política de joventut que s'està fent en aquests moments des de les diputacions, em sembla –des del meu punt de vista sempre–, em sembla que no l'hauria de preocupar, vaja, que no hi ha prou arguments com perquè vostè avui se senti tan preocupada. Evidentment, des del respecte absolut i entenent, doncs, que la seva posició avui sigui la que és, però també, amb la mateixa llibertat, deixi'm, permeti'm que li hagi exposat el punt de vista que té el Grup de Convergència i Unió, i que, lluny de pensar que sigui la veritat..., però sí que pensem que, avui per avui, tal com està plantejada la política de la joventut, és millor que per una qüestió de llei passi en principi a la Generalitat i que després hi hagi la descentralització cap als consells comarcals. Després, quan s'acabin les esmenes a la totalitat i parlem de les esmenes a l'articulat, li demanaré que tingui l'amabilitat d'acceptar-me una transaccional, en la línia de..., si no satisfer al cent per cent la voluntat d'Iniciativa en presentar la seva esmena de supressió de l'addicional, de la disposició addicional, sí que en part dona resposta a garantir concretament que els consells comarcals siguin els qui executin aquesta política, que no quedi la reserva de la por que potser sí que podem fer-ho però que això no es farà.

Senyor Vilalta, diputat Vilalta, deia vostè que aquesta és una llei..., que les transferències segurament és la que té menys importància des del punt de vista material. I té raó. I vostè em recordava la meua intervenció en el si de la Comissió, que precisament jo trobava –i després li diré encara..., li ho remarcaré una mica més–, trobava una certa contradicció, precisament per ser un traspàs, doncs, que materialment té poca consistència –des del punt de vista material, hi insisteixo–, que vostè mantingués l'esmena a la totalitat. Home, deixi'm que li digui que és cert que en aquests moments el que s'està esmerçant des de les diputacions per temes de joventut és ben poc. La Diputació de Barcelona està esmerçant, l'any 92 concretament, al voltant d'uns 200 milions de pessetes, amb cinc programes: promoció i suport d'activitats juvenils, formació i documentació juvenil, gestió i instal·lacions del Servei de la Joventut, informació juvenil; tot plegat aproximadament 222 milions de pessetes –220, 222. Certament, això no té massa importància, però deixi'm que ho lligui amb la línia que vostè deia del manteniment i el respecte que s'ha de tenir cap a l'autonomia, en aquest cas local, via Diputació, perquè el que hauria de fer..., i vostè ho deia, i jo hi estic absolutament

d'acord i així ho diuen les lleis: que l'objectiu principal de les diputacions és que puguin ser col·laboradores, que puguin oferir ajuts als mateixos ajuntaments.

Jo no sé si vostè coneix els pressupostos de la Diputació de Barcelona de l'any 92. Home, sí que hi han ajudes als ajuntaments, però hi ha una política clara –jo no la discuteixo; la poso de manifest, només–, hi ha una política clara amb aquests 200 milions de pessetes, que va dirigida no només als ajuntaments, sinó que va dirigida, per entendre'ns, a les entitats, a les entitats organitzades, a col·lectius, per dir-ho així, que s'aparten –i de forma individual, també–, que s'aparten... Si em permet, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: No, no. Pot seguir perquè vostè acumula els torns en contra de tres esmenes.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Doncs s'aparta, amb la realitat dels números i quan veus la liquidació del pressupost, s'aparta Déu n'hi do del que seria l'objectiu bàsic de les diputacions –s'hi aparta Déu n'hi do. En el cas de la Diputació de Barcelona, que és l'única, com vostè deia –encara que no l'ha citat, em sembla, com a Diputació de Barcelona, però ja ho faig jo–, és la única que ha dedicat diners per a aquests programes; Girona, van ser al voltant de 10 milions; Lleida, a mi em consten uns 5, i Tarragona pràcticament cap.

És cert, doncs, que aquest traspàs, des del punt de vista material, és molt poca cosa. Però des del punt de vista de coordinació d'acció, des del punt de vista filosòfic i des del punt de vista de les lleis que marquen que allò que és competència de la Generalitat ha de ser competència de la Generalitat, és el que és, i hi han coses que en aquests moments –vostè ho reconeixia i ara en aquest moment també m'ho està reconeixent– que fins avui estan fent les diputacions i que, en canvi, són competència de la Generalitat. És una opció senyor diputat; és una opció. El Govern, en aquest cas la Secretaria General –i així ho manifestava la consellera de Governació–, podia haver fet dues accions: o, per omissió, deixar estar el traspàs i ja en parlariem en un altre moment o no se'n parlaria mai més, o bé, en benefici d'aquesta superior coordinació i en benefici de fer una acció, diríem, molt més ordenada, des de la nostra perspectiva, de la forma en què està realment –realment– el tema de joventut repartit en el territori, ens sembla que és molt més eficaç. I aquest és el motiu i aquesta és la voluntat que té el Govern i el Grup que li dona suport, el Grup de Convergència i Unió, defensant aquestes..., contradint aquestes esmenes a la totalitat, l'eficàcia del servei –ens sembla–, que no pas perquè les diputacions no ho hagin fet bé, sinó per aquesta coordinació, per això que cal, per això que a nosaltres ens sembla que és absolutament necessari que sigui una unitat d'acció, és molt més convenient. Per aquesta raó; no per altres. En altres lleis hem discutit que si els pressupostos, que si el capítol primer, que si la quantitat de gent que es traspassarà..., doncs això podia «beneficiar» –entre cometes– el Govern per una acció, doncs, més llúida. Aquesta no és la realitat en el món de la joventut, en el món de la política de la joventut. Són pocs diners, és poc personal, en definitiva, és poca

cosa des del punt de vista material, però des del punt de vista d'acció, d'incidència i de rendibilitat del servei ens sembla..., i, en tot cas, el temps ho demostrarà i ja en parlarem i tindran oportunitat vostès, com a oposició, doncs, de controlar-ho, si això és o no és possible.

Deia, senyor Vilalta: «les diputacions no tenen competències en matèria de joventut». I és veritat, no està enlloc escrit; però tenen serveis —però tenen serveis. Amb aquesta Llei no passem només les competències; les competències al costat dels serveis, de les dotacions econòmiques, del personal, hi va tot el paquet. Vostè coneix també perfectament —perquè és una persona que ha tingut vinculacions importantíssimes amb una diputació, amb la Diputació de Lleida— que després d'aquest debat d'avui —i espero que s'aprovi per majoria, doncs, el Projecte de Llei que presentem a la cambra en aquests moments— haurà de passar a la Comissió de Traspassos, i la Comissió de Traspassos, doncs, acabarà d'afinar aquells aspectes que es puguin afinar.

Deixin-me que avui..., perquè s'ha produït una modificació, un canvi d'actuació al llarg de la història dels últims anys del Partit Socialista en matèria de traspassos —absolutament respectable, eh?; vull dir, això, cadascú i en cada moment fa el que creu que hagi de fer. Però deixin-me, permetin-me, senyor president i senyores i senyors diputats, que recordi que el 10 de desembre de l'any 80 un diputat des d'aquesta tribuna deia: «En el seu moment, nosaltres...» —perdó—, «en el moment en què nosaltres puguem arribar a fer una llei del Govern sense aquest condicionament tan important que és el manteniment d'una institució com són les diputacions provincials, que, no ens enganyem, mai no han estat institucions de descentralització, que no ens diguin ara que en suprimir les diputacions provincials estem produint un fet centralitzador. Les diputacions provincials han estat precisament l'arma històrica contra els processos autonòmics, i a Catalunya ens ho sabem molt bé des de fa molt de temps. I tot intent de fer desaparèixer jurídicament les diputacions, bo i substituint-les per altres ens locals de naturalesa completament diferent sense la potencialitat política autònoma que tenen aquestes institucions, és un intent positiu que combat els esquemes de l'Estat centralista.»

Aquestes paraules les deia el diputat —i molt recordat—, el diputat Joan Prats Català, en nom del Partit Socialista, en el moment que es discutia la Proposició de Llei —perquè va ser una proposició conjunta— de transferències urgents i plenes de la Diputació cap a la Generalitat. Aquest canvi de discurs, senyor Vilalta, que és absolutament respectable —que és absolutament respectable—, es produïa en un moment que aquí vostès estaven a l'oposició, però a Madrid també —però a Madrid també. En aquell moment aquestes paraules les deia el diputat Prats contestant a un diputat centrista que feia un torn a favor, i el diputat Prats feia un torn en contra amb aquests arguments.

Els discursos polítics sovint es poden canviar, però quan arriben a l'abast de discutir, l'any 80..., vostè em deia, catorze anys, tretze anys. Molt bé, tretze anys —tretze anys—, que l'única diferència és que vostès han passat, a Madrid, de

ser oposició a governar..., ens regategin, regategin el traspàs de petits serveis i competències com són les de les diputacions, ens sembla que és un pas massa gran, entre aquell moment i aquest, per catorze anys que hagin passat, però que, en definitiva, la realitat que avui es porta aquí és que vostès, amb aquesta esmena a la totalitat i amb els seus arguments —absolutament respectables; no caldria ni dir-ho, una vegada més—, porten aquesta diferència de posicionament en un moment que estaven absolutament decidits a traspassar..., no a traspassar: que hi hagués la transferència..., vaja, la desaparició de les diputacions en benefici de la Generalitat..., avui a regatejar-nos un petit servei, fa quinze mesos a regatejar-nos un traspàs en matèria de serveis socials i en matèria d'agricultura.

Respecte absolut, senyor Vilalta, per les seves posicions —respecte absolut—, però permeti que, si més no, a aquest diputat li estranyi una vegada més que vostès, en matèria de traspassos, hagin fet un canvi tan radical en el seu discurs polític.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Ara pot intervenir el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per fixar posició.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem vist i hem pogut observar realment com el senyor Codina ens ha fet, l'il·lustre diputat Codina ha fet una lliçó d'història, ha fet allò que dèiem «refrescar» la memòria de com fa uns anys una opció..., un grup parlamentari d'aquesta cambra tenia una opció concreta, tenia una decisió i una acció política a portar a terme. Però també caldria refrescar la memòria que en aquesta mateixa cambra es va portar a terme un marc, es va portar a terme un paquet legislatiu per tal de convertir Catalunya en província única, per tal de posar racionalitat a l'entramat administratiu que avui tenim, per tal d'aclarir i clarificar els diferents estrats administratius que avui el ciutadà té a les seves espatlles, per tal de posar llum sobre aquest caos administratiu que avui regna sobre el Principat de Catalunya, tenim, i ho sabem tots, i és una memòria que fem, campanya electoral darrere campanya electoral, des del municipi fins al Govern de l'Estat, passant pel Govern de la Generalitat, les diputacions i també els consells comarcals.

Era una necessitat peremptòria d'aquest Govern de posar ordre sobre aquest afer, i el nostre Grup, amb lògica, amb el que hem dit sempre i en aquestes darreres eleccions que van donar lloc a la constitució d'aquest Parlament, les eleccions al Parlament de Catalunya, vàrem posar-nos al nostre programa electoral tres eixos prioritaris. En primer lloc, concert econòmic —és clar que sense, en aquest cas, la capacitat fiscal i la capacitat de recaptació és impossible tirar endavant un organigrama seriós a nivell administratiu i l'assumpció total de competències. En segon lloc, tirar endavant una llei que ordenés definitivament les administracions de Catalunya i, evidentment, també el territori. I, en tercer, evidentment, l'assumpció de la totalitat de les forces de seguretat,

de la policia de Catalunya. Eren tres conceptes que eren claus en el nostre programa electoral, i és per això que avui, en bona lògica, som..., i, evidentment, estem d'acord amb aquest traspàs de competències, de transferència d'aquestes competències, de les competències –o serveis, més exclusivament, podríem dir– de les diputacions al Govern de la Generalitat.

En primer lloc, doncs, que quedi clara la nostra fixació, diferent a dos grups que, en bona coherència, en bona lògica, amb un model d'estat, amb un model que podríem qualificar de regional per a Catalunya, estan pel manteniment de les diputacions i estan pel manteniment de l'estructura de l'Estat. El nostre Grup no està per aquest model, i –ho repeteixo–, amb coherència amb el que hem manifestat ja des de l'any 80 i amb coherència amb el que hem manifestat també reiteradament a les darreres eleccions, optem per una província única, optem en definitiva pel buidatge definitiu de les diputacions i optem per un model racional i eficient de l'Administració de Catalunya.

Ultra això, hi ha un altre afer, hi ha un altre tema que avui s'ha dit aquí, que és la competència dels municipis i la competència dels consells comarcals. Som conseqüents i som conscients que moltes vegades, per excessiu partidisme, per una voluntat única de control polític, s'han obviat, s'han portat polítiques contràries al poder i a l'autonomia local. I som conscients que el concepte de subsidiarietat aquí cal aplicar-lo tant en el cas dels ajuntaments, que és la primera eina prop del ciutadà, com també dels consells comarcals. Però són dos temes diferents que no cal barrejar i no cal tenir clar.

Ho repeteixo, hi ha hagut dues postures molt clares i concises que aposten per un model polític, per un model d'Estat que és un model unitari i centralitzador. Hi ha una altra postura que és l'ambigüitat –que és la que s'ha definit el Grup de la majoria–, que és en aquest moment anar buidant de mica en mica, però sense un eix motor, sense un eix de direcció en el cas de crear una administració racional centralitzada, en el cas de la Generalitat, però que sigui capaç en un moment donat de donar joc de subsidiarietat als municipis o als consells comarcals. Però, alhora també, hi ha el model –i aquí és on farem referència més endavant– que ha estat el cas d'Iniciativa, que podem compartir una gran part en el seu sentit.

Dir també, i fóra just, que l'actuació de la Diputació de Barcelona, en aquest cas –potser la que ha tingut més competències i més serveis en matèria de joventut–, ha estat important, ha estat eficient, i que cal també valorar-la.

Dir també que el fet que nosaltres assumim un model territorial i un model d'Administració no implica el nostre acord –més aviat el contrari he expressat en aquesta cambra– a la política que s'està portant de joventut al nostre país. Una cosa no treu l'altra. Els partits, les persones passen; les institucions i el país, l'entramat legislatiu i els serveis que s'han d'oferir resten.

I aquest és el fruit i l'esperit, en definitiva, d'aquesta nostra intervenció. Cal dotar el nostre Govern, cal dotar la nostra Administració dels serveis i en aquest cas les compe-

tències importants per afectar i resoldre els problemes de la ciutadania i, en aquest cas, que afecten els joves.

Malgrat això, doncs, la nostra posició en les esmenes a la totalitat que s'han fet serà de votar en contra, per coherència amb aquests dos casos, tant del Grup Popular com del Grup Socialista, l'abstenció en el cas d'Iniciativa, pel fet que nosaltres tampoc hem presentat esmenes a la totalitat, per entendre la inquietud i l'acord que cal entendre el concepte de subsidiarietat, que cal adaptar-se als consells comarcals i que, evidentment, també cal donar suport –amb transferències econòmiques, evidentment, i amb competències– als municipis en matèria de joventut.

Finalment, dir, doncs, que nosaltres en principi havíem valorat la possibilitat d'abstenir-nos en aquesta proposta del Grup de la majoria; el que passa és que, evidentment, si s'acceptés la transaccional en base a delegar i deixar molt clar i concís quina serà la delegació en els consells comarcals de les competències de joventut en base a la Secretaria General, nosaltres hi votariem a favor.

Dir finalment, dir finalment que avui fem un pas important en base i en consonància al que es va dir en el Pla interdepartamental que hem fet la seva crítica en el seu moment, però es fa un pas més en el buidatge de les diputacions. És, com deia en un principi, en bona lògica al nostre programa electoral i amb bona lògica com creiem que caldria ordenar de forma racional i eficient el mapa administratiu del nostre país. És una postura lògica; lamentablement, aquesta postura lògica no es dona en el Grup de la majoria, que hem vist, en definitiva, com avui en dia, se sostenen cinc nivells administratius sense cap tipus d'ordenació, sense cap tipus de racionalitat; hem vist, avui en dia, com tenim uns consells comarcals que, si bé responen a una realitat comarcal inqüestionable, moltes vegades entren en litigis de competències amb els ens locals; hem vist com moltes vegades la política que s'està portant aquí més aviat té connotacions no cives per als mateixos ajuntaments, i hem vist com moltes vegades s'ha tendit a un estricte partidisme en el que hauria de ser i que s'ha anomenat per dos cantons, el que anomenem i venim anomenant «lleialtat institucional».

És, per tant que som..., estem d'acord amb el buidatge de les diputacions; estem d'acord –i ho hem dit sempre– amb un nou model administratiu per a Catalunya, més racional, més, en definitiva, més senzill i més acostat al ciutadà, però, sobretot, també creiem que cal respectar en aquest cas l'autonomia dels ens locals i que cal aplicar realment el principi de subsidiarietat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós.

Ara passem a la votació del retorn del Projecte de Llei al Govern.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

Ara passarem al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article primer; és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; esmena de modificació. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo voldria agrupar les dues esmenes que té Iniciativa per Catalunya. Les voldria agrupar perquè, entre altres coses, són la concreció pràctica d'una de les idees de fons que jo explicitava a l'hora de fer la defensa del retorn al Govern.

Penso —senyor Codina, vostè ho deia— que Iniciativa per Catalunya sempre ha estat coherent, en aquest cas, amb la seva posició de voler el buidatge de les diputacions i voler el traspàs d'aquelles competències que no són pròpies de la Diputació a la Generalitat. Ens han tingut al costat i hem pressionat, des del cogovern de la Diputació de Barcelona, per exemple, en el cas de salut mental, insistint molt que aquest traspàs s'havia de fer perquè era una competència no pròpia.

Nosaltres els diem i afegim en aquesta idea que és fonamental el buidatge de les diputacions, els afegim —i aquí els censurem i els critiquem durament, perquè ens sembla que així ho hem de fer— que, a més a més, aquestes lleis sectorials, que el que vénen és a posar un pedaç..., facin vostès allò que haurien de fer, que és convertir Catalunya en província única, i seria la manera més coherent de, aquesta idea que compartim de fons, dur-la a la pràctica.

Per tant, la primera idea és: sí que estem d'acord amb el traspàs de les diputacions, però estem d'acord a fer-ho bé, i en aquest cas una manera de fer-ho bé seria fer la província única. La segona argumentació que jo feia servir, i és la que té la seva explicitació més pràctica en aquestes esmenes, és que, en el cas de les competències que en aquest moment s'estan fent en la Diputació, en el cas de les activitats —perdó—, més que de les competències que estan fent les diputacions, donat que un 60% gairebé del pressupost són activitats que van de suport a l'Administració local o de suport a entitats juvenils, pensem que les poden fer en millors condicions des dels consells comarcals i des dels ajuntaments.

I, per tant, la nostra esmena, les nostres esmenes anaven en el sentit de dir: no que la Generalitat assumeix i després delegarà, que és un procediment que no ens sembla correcte; pensem que, ja que ha de delegar, que directament la Llei digui que el que feien les diputacions ho faran els consells comarcals i els ajuntaments. I aquest és el sentit de la primera esmena.

Coherentment amb això, dèiem, allà on vostès deien a la disposició addicional que els consells comarcals se'ls podrà delegar, nosaltres dèiem «de supressió». Per tant, insistir molt en aquesta idea: les diputacions no han de fer aquesta funció, però qui l'ha de fer en millors condicions són consells comarcals i ajuntaments.

Aquest era el sentit, senyor president, de les nostres esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Vol fer torn en contra el senyor Codina? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó, si m'ho permet. Efectivament, és gairebé una reproducció del debat a la totalitat; és una evidència. Vostè manté... És a dir, jo penso que en el fons, en el fons estem absolutament d'acord; és a dir, volem que aquest tipus d'activitats, aquests serveis, aquesta competència no estiguin a la diputació. El matís està que nosaltres, el Projecte de llei —i nosaltres com a Grup que dona suport al Govern és el que defensem—, és que passi a la Generalitat i que després la Generalitat —deia el text presentat— «podrà delegar els consells comarcals». I vostè va més enllà, en línia coherent amb tot el seu discurs, i diu: home, els consells comarcals i els ajuntaments.

Els arguments del perquè no els ajuntaments ja els he donat; és a dir, és una matèria —molt breument, els ho repetixo—, si hi ha alguna matèria que precisament ens sembla que és molt difícil de poder executar-se des dels ajuntaments i cadascun dels ajuntaments, és aquesta; en canvi, no tenim cap reserva pel que fa a la gestió en els consells comarcals. Fins al punt que jo li agrairia, senyora Mayol, que em pogués acceptar una esmena transaccional que jo sé que només..., segurament, li donarà satisfacció al cinquanta per cent; potser és agosarat, però diguem-ne al cinquanta. Per què? Perquè, on el Projecte de llei parlava de la possibilitat de delegar competències, en aquesta transaccional diem que es passaran aquestes competències als consells comarcals.

Si em permet, senyor president, li donaria lectura, i si la diputada en primer terme me l'accepta i després el president, doncs, autoritza que es pugui tramitar aquesta transaccional, jo crec que faria que part de la seva preocupació quedés absolutament resolta; no l'altra, no pel que fa referència als ajuntaments, però sí pel que fa referència als consells comarcals. I en la mateixa línia, diputat Puigcercós, em sembla que això el podria decidir a donar suport al Projecte de llei amb aquesta transaccional.

Aquesta transaccional, senyor president, diria..., seria una modificació de l'addicional, de l'única addicional que hi ha en el Projecte, i diria: «El Govern de la Generalitat delegarà» —és a dir, no «podrà delegar», sinó «delegarà»—, «als consells comarcals les competències que li corresponen en les matèries d'aquesta Llei, llevat d'aquelles que necessitin unitat de gestió. La delegació de competències anirà acompanyada dels recursos econòmics corresponents.»

Jo crec, senyora Mayol, senyora diputada, senyor Puigcercós, pel que pugui convèncer aquest argument, que si m'autoritza a poder-ho lliurar a la Mesa aquesta transaccional permetria apropar posicions, per una banda, i decauria, lògicament, doncs, l'esmena, si més no la que estava referida a l'addicional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. La senyora Mayol retira la seva esmena en mèrits d'aquesta transaccional?

La Sra. MAYOL: Sí, senyor president. Nosaltres retirem..., amb el benentès que retirem exclusivament l'esmena

de supressió de la disposició addicional. Mantenim l'esmena número 1 que havíem presentat, perquè ens sembla, efectivament –ho deia el senyor Codina–, que no dóna satisfacció plena al nostre interès o a la nostra posició, però millora el text de la Llei, en el sentit que canvia «podrà delegar» per «delegarà» –per tant, és un manament concret i precís– i afegeix: «donarà finançament» –també– «econòmic a aquests serveis». En aquest sentit pensem que sí, que millora el text, i per això li donem suport. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltels gràcies, senyora Mayol. El Grup Popular manté tres esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Les tres esmenes, que defensarem conjuntament, tenen una relació directa amb lo fons, des de la nostra opinió, amb lo fons del Projecte de Llei, sobretot perquè les discrepàncies de buidatge de competències de les diputacions provincials que l'honorable consellera de Governació assenyalava que li havien arribat, com a indicatiu o com a afirmació, almenys per part del Grup Popular estes discrepàncies ni gratuïtes, ni interessades, ni inconsistentes.

La discrepància que nosaltres tenim és, en tot cas, coherent, des de la nostra legítima posició, amb un discurs que mantenim des de 1987 i des que vam formar part de la Ponència que va elaborar les lleis d'ordenació territorial de Catalunya i que avui proclamem una vegada més, quan això fa referència sobretot als recursos de les mateixes diputacions provincials. Esta posició nostra, per la notable cortesia parlamentària que existeix en esta cambra, així ha sigut reconeguda pels diferents grups parlamentaris cada vegada que s'ha presentat una iniciativa d'esta naturalesa, fins i tot per part d'aquells grups que expressen o proclamen una més marcada tendència antiprovincialista. I la manifestació més recent –que agraim– per part del senyor Codina en est sentit és una prova més d'est reconeixement a la coherència, perquè en prengui nota qui correspongui.

Amb estos principis, l'esmena referida als recursos econòmics –número 2–, la naturalesa de la comissió paritària que demanem a l'esmena número 3 i la delegació als municipis, en coherència amb la filosofia col·lectiva expressada al passat debat sobre política municipal –esmena número 5–, constitueixen la defensa parcial de les esmenes, d'estes úniques esmenes que queden del Grup Popular, els criteris generals de les quals s'han expressat ja en la defensa de la nostra esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president; també amb un sol torn perquè són tres esmenes que ha defensat el diputat Curto, una de supressió i..., millor dit, dues de supressió i una d'addició.

Seguint l'ordre numèric de les esmenes, demanen en la primera la supressió de «mitjans econòmics». És a dir, què fa el Grup Popular en aquesta esmena? Primer –i ho ha fet una altra vegada el senyor Curto, cosa que em sembla absolutament lògica– és recordar la seva coherència en funció de

la no-voluntat de la desaparició de les diputacions, etcètera... Molt bé. Llavors, fa la primera esmena i diu: val, si passen..., si això, si aquestes esmenes a la totalitat, doncs, no prosperen, quan discutim l'article a la primera esmena que presentem és que no posem inconvenients que hi hagin els traspassos, però –això sí– que no hi hagin els recursos econòmics traspassats. O sigui, l'èmfasi, la modificació, en aquest cas –en aquest cas, és una supressió–..., doncs que admetrien el traspàs de les diputacions cap a la Generalitat però sense recursos econòmics. Home, és obvi que si hi han recursos –des de la nostra perspectiva–, és obvi que si hi han traspassos hi han d'haver recursos econòmics; si no, seria un traspàs molt desgraciat, per dir-ho així. Per tant, aquesta esmena no li podem admetre.

La segona esmena..., fa referència el senyor Curto, explicava..., en definitiva, és addicionar el mot «paritari»; és a dir, ho ha explicat, i ho coneixen les senyores i els senyors diputats, que després del debat ha d'anar a la Comissió Mixta. Pretén el Grup Popular, en aquest moment, introduir una modificació amb què la Comissió Mixta fos una comissió paritària, mixta-paritària. Jo crec que això, en bona tècnica legislativa, seria motiu, en tot cas, d'una proposició de llei que modifiqués la Llei que creà la Comissió. Però des d'una llei –entre cometes, entre cometes, eh?– «menor» fer una modificació d'un text legislatiu superior, de major rang en el sentit que és el que crea la Comissió, afegir-hi, doncs, que fos paritària..., en tot cas, el suggeriment aniria que es fes una proposició de llei que modifiqués l'article de la Llei que parla de la Comissió, i no aquí perquè, des de la nostra perspectiva –hi insisteixo–, no té cap mena de sentit.

I, finalment, la darrera esmena del Grup Popular ens parla del tema municipal. És a dir, també, com era l'esmena d'Iniciativa, és, a l'addicional, afegir-hi en aquest cas que els traspassos es produeixin, o «es podran produir», segons deia el text, cap als consells comarcals i cap als municipis. Les raons que he explicat tantes vegades de per què no als municipis em fan no cansar-los una vegada més. I, en tot cas, si que em permetin que els demani que després de coneguda la transaccional que hem fet amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que referma la voluntat de sí i l'obligació de sí als consells comarcals –també, a l'igual que Iniciativa, segur que no dóna satisfacció a la seva proposta, perquè anava en el doble sentit–, els demanaria que consideressin la possibilitat que aquesta transaccional els satisfés, si més no, en part, la seva voluntat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Sembla que el senyor Curto s'ha de pronunciar sobre aquesta darrera proposta, a veure si retira l'esmena número 5 en mèrits de la transaccional.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, tot i reconeixent l'avenç que s'ha pogut fer amb esta esmena transaccional, perquè, de «podrà delegar», diu que «delegarà», lo substancial de la nostra esmena, senyor president, fa referència als municipis, a més de les comarques. I, per consegüent, hauríem de mantindre-la, aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Passem a les votacions. En primer lloc, votarem les esmenes.

Esmena número 1, d'Iniciativa per Catalunya, a l'article primer.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 57 en contra i 20 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Popular, la 2, 3, 5... Es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs conjuntament, 2, 3, 5, del Grup Popular. (El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.) Sí, el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, l'esmena número 5 separada, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs votarem la 2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 5 vots a favor, 63 en contra i 19 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 5, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 58 en contra i 21 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a la número 4 del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A continuació es vota l'article primer segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 19 en contra i 13 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 23 en contra i 11 abstencions.

Se sotmet ara a votació la disposició addicional.

(Pausa.)

Sí. No fa falta votar-la, perquè amb la transaccional..., com que la transaccional és de tota la disposició addicional sencera..., de manera que ha quedat ja aprovada.

Ara es voten la disposició final i l'exposició de motius i el títol, perquè no tenen esmenes. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició final i l'exposició de motius i el títol han quedat aprovats per 60 vots a favor, 23 en contra i 11 abstencions.

Hi pot haver explicació de vot, si algun Grup ho demana. (El Sr. Vilalta i Oliva demana per parlar.) Sí? El senyor Vilalta té la paraula.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, solament un parell de paraules, perquè no he tingut abans l'ocasió de fixar la posició nostra respecte a algunes al·lusions del portaveu de la majoria. Dir-li, i dir al conjunt del Parlament...

El Sr. PRESIDENT: Expliqui el vot, eh?

El Sr. VILALTA I OLIVA: L'explico: que la posició del Grup Socialista pel que fa referència a l'organització de les administracions locals a Catalunya i, en concret, de les diputacions i, per tant també, en la resituació del paper de les diputacions en el seu marc competencial, necessàriament parteix no d'aquell debat que hi va haver en el Parlament de Catalunya l'any 80, sinó de la sentència del Tribunal Constitucional del juliol del 81. I, per tant, jo pregaria als portaveus de la majoria, tantes vegades com haguem de continuar discutint aquestes qüestions, que tinguem en compte i tinguem present que aquella sentència del Tribunal Constitucional, del juliol del 81, fixa un punt de referència necessari i, en qualsevol cas, és un punt que va precisar fins i tot la nostra posició, expressada a través dels nostres portaveus l'any 80 en la línia del que abans ha apuntat el senyor Codina.

I, d'una manera més precisa, hem votat en contra dels diversos apartats d'aquest Projecte de llei, que en aquest moment ja és Llei, perquè, efectivament, tal com assenyalàvem en la posició, en la defensa de la nostra esmena a la totalitat, es condemna la diputació o les diputacions —és igual— que han volgut realitzar una funció de suplència de les mancances d'altres administracions en el passat que continuïn esmerçant per sempre més recursos en una àrea i en una matèria la competència de la qual no tenen i que els mateixos portaveus de la majoria reconeixen. Per tant, això és una manifesta injustícia que castiga aquelles diputacions o aquella diputació —si es vol, amb més precisió— que ha estat eficient en el curs del temps. A aquesta diputació, se l'obliga a dedicar-hi més de dos-cents milions, ja per sempre més, perquè la Generalitat exerciti unes competències que són seves, que són de la Generalitat des de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia. I, per tant, a mi em sembla, senyors de la majoria, que, malgrat que amb els seus vots i amb la seva majoria han convertit el Projecte en llei, no han fet més que santificar una manifesta injustícia, que és la que legitima la nostra posició en contra d'aquest Projecte de llei que acaba d'aprovar-se.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya

No havent-hi més peticions d'explicació de vot, passarem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, presentada pel diputat senyor Miquel Pueyo, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a les primeries de l'any passat, del 1992, quan –en un sentit metafòric, naturalment– començaven a sonar els tambors de guerra corresponents a la pre-campanya de les eleccions del Parlament de Catalunya, les d'aquesta legislatura, es va produir un petit debat, recollit per la premsa del país, d'una banda, entre els consellers Vallvé i Molins –els aleshores consellers Vallvé i Molins–, i, de l'altra, el diputat estatal, el diputat del Congrés dels Diputats, el diputat socialista, el senyor Pau, referit al pagament dels costos del futur canal Segarra-Garrigues, en el qual també vam acabar participant d'altres candidats aleshores, d'altres diputats d'aquesta cambra, en aquests moments.

La cosa arrencava en aquells moments, tot sigui dit, de la primera pedra –una primera pedra molt electoral– que havia col·locat a Rialp el ministre Borrell, i d'una bona nova –una bona nova també molt electoral– que havia dut als regants el conseller Molins, i girava al voltant de la problemàtica que genera aquest 30% de l'obra, aquest 30% del cost de l'obra que segons la legislació actual havien de pagar –i han de pagar– els futurs regants del Segarra-Garrigues i de qualsevol altre rec de nova implantació.

Val a dir que, com a teló de fons de l'afer, hi eren i continuen essent-hi, en aquest cas concret –en aquest cas concret–, les exigències de regulació del riu Segre, vinculades a les aspiracions històriques dels agricultors de les comarques de Lleida –aspiracions històriques relatives a la necessitat de reforçar el subministrament d'aigua al canal d'Urgell i de proveir l'aigua necessària per al futur del Segarra-Garrigues.

Esquerra Republicana de Catalunya, ja des de 1985, quan Rialp va esdevenir pràcticament un projecte irremeiable i, en aquest cas, des del punt de vista parlamentari, a través de les actuacions de l'illustre Víctor Torres en la Comissió de Política Territorial d'aquesta cambra, ha vetllat i continuarà vetllant en la mesura de les seves forces i disponibilitats parlamentàries perquè es respecti rigorosament la simultaneïtat i la relació de causa i efecte entre l'embassament de Rialp i l'ampliació de subministrament del canal d'Urgell i la construcció del canal Segarra-Garrigues, com acabo de manifestar en aquesta introducció.

Certament, la introducció de nous recs provoca dubtes entre els qui són del parer que en aquests moments no cal invertir en noves infraestructures hidràuliques en un context definit, entre altres coses pels excedents agraris, i en el marc

d'una PAC –d'una política agrària comunitària– molt determinada i amb uns límits molt concrets. Sobre això, però, cal dir, pensem que, malgrat els problemes que puguin sorgir i, en especial, els problemes de finançament que puguin sorgir, les noves infraestructures de reg tindran un efecte beneficiós innegable sobre les àrees afectades, sobre aquestes cinquanta mil hectàrees de secà de la Noguera, la Segarra, l'Urgell, el Pla d'Urgell, el Segrià i les Garrigues, posem per cas. Només cal veure, en definitiva, quina és la magnitud de les actuals diferències entre els municipis amb termes regats i els municipis amb termes no regats, de la Noguera o de les Garrigues, per comprendre com haurien pogut anar les coses si aquestes obres s'haguessin realitzat abans.

Certament, caldrà que els nous recs previstos en el nostre país, a les comarques de Lleida, en concret el Segarra-Garrigues, el Garrigues baixes, l'Algerri-Balaguer, el reforçament del canal d'Urgell i, també per una altra banda, l'ampliació, el reforçament del subministrament del canal d'Aragó i Catalunya, serveixin –caldrà dir– per consolidar àrees agrícoles modernes i competitives, evitant alhora l'increment en la producció d'especialitats excedentàries i introduint necessàriament sistemes de conducció de l'aigua i sistemes de reg que permetin d'estalviar aquest bé escàs i aquest bé que necessàriament ha de ser usat de forma responsable en el marc d'una economia agroindustrial encara massa precària, que hauria d'estar basada en la producció, en la comercialització intel·ligent i en la transformació industrial, sí més no parcial, en origen; és a dir, allò que en termes econòmics ja es coneix, avui per avui, com l'*agrobusiness*.

En aquest context, el meu Grup Parlamentari, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –els diaris de sessions crec que puc dir que ens confirmen tradicionalment com un grup molt sensible en matèria d'infraestructures hidràuliques, en matèria de regs i en matèria de política agrària en general, sense excloure, naturalment, la sensibilitat d'altres grups de la cambra– sotmet avui a la seva consideració, a la consideració de tots vostès, una proposta que pretén ser molt precisa, que pretén ser modesta, que pretén ser possible, objectiva, moderada, de modificació d'aspectes molt concrets de la Llei d'infraestructures hidràuliques, en concret del punt tercer de l'article 26 i, també, d'addició d'una nova disposició addicional quarta en aquesta Llei 5/1990, de 9 de març.

Essencialment, la proposta consisteix a facultar el Parlament perquè, en cada cas i atesa la situació socio-econòmica dels beneficiaris de recs de nova implantació, naturalment des d'un punt de vista comarcal i subcomarcal, pugui –dic–, el Parlament, reduir o suprimir l'aportació prevista actualment en la Llei del 30% dels costos en el cas dels recs de nova implantació, o del 40% dels costos en el cas d'ampliació o millora que la Llei d'infraestructures hidràuliques, tal com està redactada en aquests moments, els obliga a realitzar.

En aquest redactat, en el redactat actual, tal com va ser aprovat en el seu moment pel Parlament de Catalunya, aquesta possibilitat de reducció existeix –aquesta possibili-

tat de reducció existeix, certament—, però es deixa en mans de la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües. Sense ànim de menystenir la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües, sense ànim de menystenir la Junta d'Aigües, és evident que es tracta d'una administració que no té el mateix tipus ni el mateix nivell de representativitat ni de legitimació política i territorial que té el Parlament de Catalunya. Entenem que la transcendència d'aquesta decisió, la transcendència de la possibilitat d'eliminar o reduir la participació dels regants en l'ampliació o en la implementació de nous regs és tan transcendent, és tan elevada, és tan greu també la situació del món agrari en moltes comarques —i especialment en determinades comarques—, i és també elevada, al mateix temps, la responsabilitat política i cívica d'aquesta cambra, que això ens obligaria a plantejar-nos la transferència d'aquesta decisió als qui, en definitiva, en representació directa dels ciutadans i ciutadanes d'aquestes comarques ostentem o ostentaran en el seu dia la màxima representació política de la nació.

Demanaria als senyors diputats i a les senyores diputades que reflexionin molt seriosament —ja sé que ho fan sempre, ja sé que ho faran també en aquesta ocasió, però no puc deixar de demanar-los aquesta reflexió—, que reflexionin, dic, sobre quina és avui per avui la vertadera situació econòmica, patrimonial de les famílies pageses que fa generacions que esperen l'aigua i que poden arribar —i no exagero, no exagero ni faig una frase, perquè és alguna cosa que he sentit dir, i les senyores diputades i els senyors diputats han sentit dir dotzenes de vegades—..., es poden trobar en la situació, tessitura melodramàtica, d'haver de vendre's la terra per pagar l'aigua. Dic això perquè s'ha de tenir molt en compte que no únicament es tracta d'aquest 30% que la Llei endossa als futurs regants i que Regs de Catalunya, SA aspira a cobrar-los religiosament i diligentment, sinó també dels importants, dels inevitables costos addicionals, costos addicionals d'anivellar finques, d'encanonar aigua, d'establir sistemes de regatge que necessàriament hauran de ser moderns i racionals, la qual cosa pot fer que els nous regs esdevinguin, a la pràctica, senzillament inabastables si no és a preus molt elevats per a moltes economies familiars agràries de l'actual secà. O és que realment pensem —o és que realment pensen vostès, senyores i senyors diputats— que aquests diners podran sortir com surt un conill del barret d'un mag, dels magres, dels magríssims estalvis o de les modestíssimes pensions de jubilació dels padrins que ajuden a mantenir provisionalment obertes tantes i tantes cases dels nostres poblets, per posar un exemple ben conegut encara que potser no compartit, per molts de les senyores diputades i dels senyors diputats?

Repeteix, senyores i senyors diputats, que no hi ha un gram d'insensatesa ni d'oportunisme polític en aquesta proposta que els fem, ni ens interessa reobrir el debat de què parlava al començament. Observin que no plantegem la defensa maximalista d'una contribució zero dels regants, si més no com a punt de partença, sinó la conveniència que la modificació a la baixa de la seva aportació sigui, en cada

cas, acordada per aquesta cambra un cop s'hagin considerat les condicions econòmiques, socials, demogràfiques i d'altra índole de les àrees afectades.

No entrarem tampoc en el reduccionisme d'un debat que giri a l'entorn de si la responsabilitat competencial de la Generalitat, en el cas que no accepti fer-se càrrec del cent per cent dels costos, hauria o no hauria d'ésser retornada a un estat hipotèticament —hipotèticament— disposat a fer-se càrrec del cent per cent dels costos; per tant, a declarar d'interès general determinades o totes les obres hidràuliques pendents i assumir-les en un cent per cent del seu import. Import, dic, que no entrarem en aquest debat perquè no estem interessats a enredar més la troca sinó a resoldre el problema real d'un sector agrari que, en determinades comarques, vostès saben positivament —i si no ho saben ho sospiten— que no està en condicions ni tan sols d'assumir el 30% del preu dels regs de nova implantació. En molts casos ni tan sols la càrrega del condicionament de les finques i de l'encanament de l'aigua no podrà ser assumida per moltíssimes famílies pageses si no és a través de crèdits tous amb una moratòria generosa i amb una amortització a cinquanta o seixanta anys.

Si, com realment no espero, s'allegaven dificultats presupostàries de l'erari públic, caldrà que els recordi l'existència de nombroses i més que discutibles partides força sumptuàries o caldrà que els recordi quina és la nostra posició, la posició d'Esquerra Republicana, pel que fa al debat sobre el finançament. Caldria potser, en canvi, mostrar millor a Espanya, al seus governants i als seus representants polítics la nostra geografia rural de la pobresa del secà, del despoblament i de la manca d'alternatives de futur, d'aquesta geografia rural de la pobresa migrada en vots però enorme en les necessitats, i triturada per dècades de desinterès per part de les administracions públiques.

Entenc que no cal, però, senyores diputades i senyors diputats, que persisteixi en aquest al·legat, perquè em consta que la majoria de vostès, molts de vostès coneixen perfectament aquesta situació; l'únic que els demano, ara com ara, és que aquest coneixement es transmuti en sensibilitat política i en disponibilitat de vot.

Com és habitual en les preses en consideració, se'ls demana, en definitiva, que no tanquin la porta a un posterior debat sobre el tema que ens ocupa, que ens preocupa —espero poder-ho constatar— de tal manera que l'important, l'única cosa vertaderament important no és en aquests moments qui aixequi la llebre sinó el grau de consens a què puguem arribar i la formulació definitiva que en el seu dia puguem arribar a donar a aquest problema.

És amb aquesta confiança, amb aquesta esperança esperem que no vana —ja saben vostès que l'excés d'esforç inútil provoca malenconia— que sotmetem l'anàlisi d'aquesta presa de consideració al vot de les senyores diputades i els senyors diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (Pausa.) Si no, passarem a

la fixació de posicions dels grups. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular; el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, senyores i senyors diputats, per anunciar lo vot a favor del Grup Popular i per a recordar també que el dia 17 de maig de 1993 lo Grup Popular va presentar una presa en consideració d'una proposició de llei amb la mateixa finalitat que la iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya objecte d'est nostre posicionament; la modificació que nosaltres proposàvem de la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya —per cert, si ho recorden los il·lustres diputats, aprovada amb una certa polèmica, i valgui la redundància— se referia a la nostra modificació dels articles 25, 26, 28 i a una nova disposició transitòria.

La presa en consideració no va prosperar i, mentrestant, durant est temps, tal i com ha dit l'il·lustre diputat senyor Pueyo, los regants afectats, sense poder afrontar los costos que es desprenen de l'aplicació d'esta Llei. Avui, i en coherència amb los més recents antecedents, lo Grup Popular reiterem lo suport a esta presa en consideració, tot anunciant i considerant que des de la nostra opinió hauria hagut d'anar més enllà de la modificació només de l'article 26; potser est mínim que ha anunciat lo senyor Pueyo és una estratègia adequada per a intentar colar aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també per manifestar que votarem favorablement a la proposta feta pel Grup d'Esquerra Republicana, perquè no podem estar en contra de la voluntat, manifestada expressament a la proposta de modificació, de clarificar la motivació que ha de regir les modificacions dels percentatges del 40 o del 30%. En aquest cas creiem que és prou explícit parlar de la situació socio-econòmica dels possibles beneficiaris i perquè, al mateix temps, el que fa és incidir en una democratització d'aquesta decisió no deixant-la a mans o a l'arbitratge d'un organisme tècnic com és la Junta d'Aigües, sinó a mans del màxim òrgan representatiu de la població, que és el que pot valorar si procedeix o no procedeix, com és el cas del Parlament de Catalunya.

És obvi que també hi estem d'acord perquè és una manifestació que cal tindre un especial interès, una especial atenció a la situació del món agrari a Catalunya, un món agrari que està passant, com bé s'ha dit, per situacions realment difícils, i que això no resol la problemàtica del món rural, però sí que pot, en certes ocasions, ajudar a paliar aquesta situació.

Però, a més a més, dir que també hi votarem a favor perquè creiem que la Llei, encara que el plantejament que fa Esquerra Republicana és molt concret, especificat en el tema dels regatges, és una llei que en el seu moment va sortir molt controvertida —en aquests moments pensem que té tres anys i mig d'antiguitat, aquesta Llei—, una llei que plantejava fixar un cànon —bàsicament era això— per a fer obres hi-

dràuliques, basat en les divuit pessetes per metre cúbic d'aigua, en què Iniciativa vam plantejar una esmena a la totalitat, perquè no enteníem com es podia plantejar un cànon quan no hi havia quina era la definició de les obres hidràuliques que s'havien de fer, i enteníem, i seguim entenent, i mai hem comprès els arguments que s'han donat en contra, que no es poden fer obres si no hi ha una planificació de les obres hidràuliques, i estàvem parlant llavors del famós Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya. Se'ns va dir que no hi havia d'estar lligada, una cosa amb l'altra, però el fet és que hi ha una disposició final que excloïa la conca de l'Ebre, perquè ho deixava a càrrec del que els plans hidrològics de l'Ebre i el Pla hidrològic del Xúquer dirien, quines obres s'havien de fer. Doncs bé, estem tres anys i mig després i seguim estant esperant aquesta programació d'obres hidràuliques. Vol dir que no es fan obres hidràuliques, no es cobra el cànon a una gran part del territori de Catalunya perquè no hi ha planificació hidrològica de l'Ebre; entretant aquí anem cobrant; si més no, anem cobrant.

També estàvem en contra de la no-progressivitat i la no-consideració diferenciada dels cànon per a usos sumptuaris o per a usos industrials, i, en definitiva, creiem que la Llei no anava més que a fixar un impost per a una bona part de la població i que això era un afany recaptatori però no una llei que justificués la realització d'obres que contribuïssin a la millora de les situacions hidrològiques a Catalunya.

Per tant, encara que la proposta d'Esquerra Republicana és una proposta molt limitada en la seva finalitat, creiem —com deia també el senyor Curto, que m'ha precedit— que podria ser, aquest, l'inici de l'estratègia de tornar a reconsiderar aquesta Llei —com he dit— conflictiva en la seva aprovació i que no va comptar amb el consens..., el majoritari és obvi que sí, però no el plural de la cambra i, per tant, entenem: primera, que és lògic el que se'ns planteja, i que és desitjable fer una ampliació de les modificacions i contemplar la Llei des del seu principi al seu final.

Per tant, com he dit, votarem favorablement aquesta presa en consideració.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, al Grup Socialista ens complau la presentació d'aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana perquè permet posar damunt de la taula la discussió, de nou, d'un tema que amb la perspectiva del temps s'ha manifestat mal resolt en la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. I s'ha manifestat mal resolt perquè les previsions de la Llei no contemplen la totalitat de problemes i de possibilitats que en el curs dels temps s'han generat i es generen encara.

D'una part —hi hem alludit ja en altres ocasions—, es produeix una situació de greuge gravíssim entre la realització d'obres hidràuliques en el marc d'aquesta Llei aquí, a Catalunya, i a la resta de l'Estat. La possibilitat de declaració d'obres d'interès general que aquesta Llei no contempla per

a obres que realment tenen un abast d'interès general de Catalunya situa algunes obres importants de Catalunya en una realitat de finançament econòmic extraordinàriament costós per als possibles beneficiaris d'aquell equipament. M'estic referint d'una manera molt especial a la no-distinció, a la Llei, entre el que serien els subministraments en altes i els canals principals en el moment que calgui realitzar-los, i la connexió d'aigua fins a les mateixes finques, que sí que tots estem d'acord que necessàriament han de rebre una aportació econòmica per part dels respectius beneficiaris. La Llei no estableix aquesta distinció i, per tant, dona el mateix tracte entre el subministrament d'aigua en alta i el subministrament en baixa fins a les mateixes finques, cosa que no succeeix, ho repeteixo, a la resta de l'Estat i ja per això sol jo crec que caldria que aquest Parlament es tornés a plantejar la qüestió.

Però aquest no és l'únic problema que es planteja en aquest moment. Jo vaig estar com a diputat fa tres o quatre dies a la seu del canal d'Urgell, que jo crec que és l'entitat de regatges més important de Catalunya en aquest moment, i em feien notar l'absurda contradicció que significava el fet que el canal d'Urgell hagués no solament de subministrar aigua per al regatge sinó també aigua per al consum de boca de més de cent mil persones. I resulta que estem aplicant el mateix plantejament en allò que seria una simple activitat econòmica, que seria l'activitat agrària i l'aigua que necessita aquesta activitat agrària, i el consum d'aigua de boca, que necessàriament ha d'arribar a través de la xarxa dels canals d'Urgell. I això és especialment «gravós» quan no es tracta ja només de construcció d'obra nova, sinó d'arranjament i de manteniment de les infraestructures actualment existents. És evident, mantenint-nos en aquest exemple, que el canal d'Urgell necessita fer unes tasques de manteniment i d'arranjament dels seus canals principals i de les seves sèquies, no solament per a portar l'aigua fins a les finques perquè els pagesos puguin regar, sinó també per a portar les aigües fins als respectius pobles perquè els ciutadans puguin beure, i aplicar, sense distinció d'una funció o d'una altra, un 40% en els costos de les obres és evidentment un plantejament molt exagerat, molt exagerat, que ens fa pensar a nosaltres, senyor president, que provocarà problemes de rebuig i de contestació per part de la mateixa població afectada, i que, en qualsevol cas, si ho provoca, jo ja manifesto des d'aquí molt sincerament la nostra comprensió.

Podríem fer una altra cosa, en aquest cas, els rectors i els regants del canal d'Urgell, que és reclamar a la Generalitat la construcció d'una canonada addicional i en paral·lel al mateix canal perquè subministri aigua a més de cent mil ciutadans per al seu consum de boca. Als poders públics i, en definitiva, a l'erari públic de Catalunya això li costaria moltíssim més del que en aquest moment li està costant, perquè, necessàriament, hauria d'habilitar els mitjans necessaris per poder subministrar aquesta aigua, que en qualsevol cas fa falta.

Per tant, senyor president, la nostra posició no és pas excloent d'una aportació econòmica en els casos en què es

produeix una expectativa de benefici econòmic com a conseqüència d'una activitat econòmica, sinó la necessitat de plantejar la diversitat de situacions que aquest article hauria de contemplar i que per excessiva rigidesa no contempla.

Per tant, senyor president, tot i saber que en el mateix article hi ha una remissió a la Junta d'Aigües en la possibilitat d'establir excepcions, també és veritat que quan aquests mateixos responsables del canal d'Urgell han acudit a la Conselleria a entrevistar-se amb el conseller i demanar-los les necessàries excepcions en aquesta situació diversa, segons sigui per a uns usos o per a uns altres, o en aquesta situació diversa segons sigui la construcció de nova planta o els arranjaments... (*remor de veus*), han tingut la resposta, senyor president, per part del conseller Cullell en reiterades ocasions que el marc legal és aquest i que ell com a conseller es remet al marc legal. (*Remor de veus.*)

Per tant, el Grup Socialista considera que l'ocasió que ens permet Esquerra Republicana hauria de fer que aquest Parlament pogués plantejar-se, per enriquir, la diversitat de situacions que s'amaguen sota la realitat en els usos de l'aigua a Catalunya. I és des d'aquesta perspectiva que nosaltres donarem suport a la Proposició, amb l'esperança que el Grup de la majoria sigui prou generós i prou sensat —si em permeten l'expressió— per a contemplar amb el temps necessari i oportú els problemes que es produeixen i que poden continuar-se produint, fins i tot agreujar, en l'immediat futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat que els parla puja a la tribuna francament desconcertat perquè, si bé no tindré més remei que referir-me al text de la Proposició de llei, la veritat és que un que intenta fer sempre un esforç de contestar, intentar rebatre i donar els arguments en contra o que justifiquen la nostra posició fent referència als arguments que es fan en defensa del text —hi insisteixo—, un puja absolutament desconcertat quan el mateix text ha servit per fer una gran explicació de la crisi del sector, que coneixem, per part del Grup presentador, i fer referència, principalment, a les petites explotacions, que després ha servit, per part d'un altre grup, per a fer una crítica global de tota l'altra part de la Llei, que no té res a veure amb el que són els regatges, i parlar del cànon i d'altres qüestions, que —hi insisteixo— no tenen res a veure amb això, i ha servit també per parlar, en una altra intervenció, en defensa de les grans obres de reg d'interès general, i que, per tant —hi insisteixo i repeteixo— el mateix text, exactament el mateix text ha servit, allargant-se i ampliant-se pertot arreu d'una manera insospitada, per justificar tal quantitat de coses que realment aquest text no permet fer... (*Remor de veus.*)

Jo portava tot un seguit d'explicacions i motius i arguments, alguns d'ells molt interessants, els quals intentaré abreujar, tenint present aquesta situació que s'ha plantejat

aquí. Primer, en realitat, el text de la Proposició de llei no planteja que s'abaixin o que s'apugin aquests percentatges, sinó que el que planteja és que la decisió de si hi ha d'haver excepcions es prengui en aquest Parlament.

Si bé és cert que en alguns casos podria tenir un cert sentit que en determinades obres d'un abast molt important, de gran transcendència i conseqüències per al territori, hi pogués haver aquesta intervenció, la veritat és que, segons el nostre punt de vista, tenint present que la Llei ja té aquest mecanisme, que –tal com s'ha dit– és la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües, entenem que el Parlament de Catalunya no ha d'entrar en aquesta qüestió tècnica, per una altra banda. És cert que té la doble vessant. Però si nosaltres arribem a justificar això, nosaltres estariem donant peu que d'aquí un cert temps haguéssim de justificar que el Parlament de Catalunya decidís el traçat d'un gran eix, no d'una petita carretera, però sí d'un gran eix, de l'eix transversal; quina afecció tan gran té això sobre el territori, quina incidència tan gran té!

Bé, a nosaltres ens sembla que no és un plantejament correcte; és a dir, hi ha un mecanisme perquè el Govern, que és qui administra els fons i n'executa i en gestiona el seu fi, pugui establir excepcions determinades, excepcions que es fan amb una certa facilitat, per exemple, en obres d'abastament d'aigua per a municipis petits; en obres d'abastament d'aigua en municipis molt petits, que, d'una manera flagrant, no hi ha possibilitat de fer front a grans obres, o a grans despeses –petites en realitat, però grans per la seva mida–, doncs, es fan aquestes excepcions; municipis petits per a abastament d'aigua.

En tot cas, el mecanisme hi és, es pot valorar si el seu funcionament és satisfactori o no és satisfactori, però no ens sembla bé que això sigui una cosa que s'hagi de decidir al Parlament de Catalunya.

A part d'això, hi ha moltes altres qüestions; aquesta Llei –és cert– va ser una llei complexa, que va portar un gran debat, però que va aconseguir un gran consens en molts aspectes. A nosaltres no ens sembla tampoc una bona via que el consens amb el qual es va aconseguir en molts aspectes de la Llei, en una llei tan complexa com aquesta..., es poguessin retocar cada dos per tres. La veritat és que la problemàtica de les grans obres de reg –tal com hi feia referència el diputat del Grup Socialista i el presentador de la Proposició de llei–..., és cert que les obres d'infraestructura estan creant problemes per als pagesos que han de fer front al percentatge corresponent. Sobre això hauríem de fer tota una quantitat de reflexions, que jo crec que s'han de tenir en compte en tot això.

Primer, aquesta legislació –no ho oblidem– va ser un gran pas endavant de la situació que hi havia fins ara; això, el meu company Ramon Companys, el meu company de Grup, ja ho va explicar en la substanciació també d'una premsa en consideració, que em sembla que era del Grup Popular i a la qual ja ha fet referència el senyor Curto, fent referència a tota la legislació comparada i al gran avenç que va suposar la nostra legislació.

És cert, doncs, que es produeixen aquests problemes de fer front a aquestes inversions, però és cert, doncs, que s'ha fet un gran avenç; és cert que hi ha quantitat i quantitat de projectes de recs nous i de recs per millorar, que durant moltíssims anys no s'havia pogut fer absolutament res i que a partir d'aquesta legislació es va obrir una mica –si em permeten– la veda i va donar la possibilitat que es poguessin realitzar gran quantitat d'obres de millora, i jo tinc una relació en això que jo penso que sorprendria, fins i tot, els diputats que no són directament coneixedors del ram. I, per tant, això s'ha de tenir en compte.

S'ha de tenir en compte que aquesta Proposta de resolució, que de fet ja és bastant antiga, és de primers d'any, és una proposta de resolució que coincideix amb un moment en què certament el sector està en una crisi profunda. Aleshores aquesta coincidència en el temps és evident que també cal tenir-la en compte. I també cal tenir en compte una altra cosa, si em permeten: la crisi, que és profunda en el sector agrari, que potser es veu amb uns altres ulls l'any 93 que l'any 92 –això també és cert–, sense donar lloc a l'optimisme, que no és la voluntat d'aquest diputat, encara que l'evolució sembla que pot ser més positiva, també voldria dir que coincideix aquesta proposta amb un moment de crisi del sector, però també coincideix amb un moment de crisi molt profunda en tots els sectors econòmics.

Jo vull dir amb això que podent arribar a estar d'acord, fins i tot, que realment hi ha dificultats per a moltes famílies per fer front a aquesta part..., també vull dir que amb diàleg i amb negociació amb les institucions es busquen solucions adaptades a cada problemàtica; però voldria dir també que és massa fàcil poder dir: «doncs, ara baixem la participació dels pagesos en això; ara la baixem en allò...» En un moment d'una crisi general ja hi ha sectors que manifesten que moltes de les actuacions que es fan sobre el sector agrari, les voldrien per al seu sector. I, per tant, intentem sortir d'aquella imatge derrotista –si em permet el diputat que ha fet la presentació, molt real en molts aspectes i que jo comparteixo en molts aspectes–, intentem sortir d'aquesta situació concreta; intentem situar-nos des d'una posició més general, i el diputat que els parla tranquil·lament s'hi apuntaria, perquè tothom estaria molt content que es poguessin abaixar aquests percentatges. Però tinguem en compte l'esforç que ha de fer l'Administració per dur a terme aquestes obres; tinguem en compte la crisi general de tots els sectors, que avui també desgraciadament és una coincidència, i tinguem en compte, també, altres aspectes que no podem oblidar. Aquestes inversions també repercuteixen en un augment patrimonial dels pagesos, i, per tant, aquella funció pedagògica d'una participació en el cost de l'obra és una cosa, a més a més, amb la qual tothom hi va estar d'acord i amb la qual tothom hi està d'acord.

Per tant, senyor president, senyors diputats, és una proposta que en aquests moments és una proposta realment atractiva –si em permet el diputat que la presenta–; però tant des del punt de vista de procediment legislatiu com des del punt de vista tècnic –hi insisteixo– entenc que no és el Par-

lament el lloc per decidir aquestes qüestions. Fins i tot, si nosaltres som capaços de tenir en compte molts d'aquests altres raonaments que jo li he esmentat en aquest moment, a nosaltres ens fan que ens haguem d'oposar a aquesta Proposició de llei, i pensem i confiem que aquests mecanismes que ja preveu la Llei han de ser els que han de poder solucionar algun cas d'extrema excepció o extrema necessitat a l'hora de les negociacions que tradicionalment es fan amb els sectors i amb les comunitats per buscar les solucions suficients. I, sobretot, que el que realment ha de solucionar aquest problema és la sortida d'aquesta situació d'atzucac del nostre sector agrari, en el qual penso que altres mesures són les que poden ajudar més, no pas aquesta. La veritat, no és una sortida, no és una actuació, la dels recs, de sortida de crisi, és una actuació de futur –vostè ho ha dit–, de competitivitat del sector. I, per tant, és una aposta de futur que el Govern seguirà fent i ha de seguir fent. En aquest context de crisi, en què tots els pagesos segurament veurien bé aquesta baixa, cal dir que són altres les mesures, les que els poden treure d'aquesta situació concreta i momentània.

Jo vull recordar en aquest sentit –i ja acabo, senyor president– que en el debat d'agricultura, per exemple, el seu Grup no va fer cap proposta en aquest sentit; va fer tot un seguit de propostes, jo no sé si per descuit o perquè realment va creure que altres eren les propostes més prioritàries i més necessàries per al sector; no n'hi havia cap, de proposta, en relació amb els recs. (*Remor de veus.*)

Per tant –hi insisteixo–, en aquest context i en aquesta situació, intentant sortir de l'angoixa de la situació del sector, intentant veure les coses amb perspectiva –hi insisteixo–, per motius tècnics, legislatius i de responsabilitat política, nosaltres ens oposarem a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Ara es passa a la votació de la presa en consideració.

Les i els que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració d'aquesta Proposició de llei ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

La presidència demana l'assentiment de la cambra per introduir en l'ordre del dia les següents modificacions: la retirada de la interpellació que és al punt 3 de l'ordre del dia i la posposició dels punts cinquè, sisè i setè, que eren interpellacions que queden posposades.

Moltes gràcies per l'assentiment.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya

Passem, doncs, al punt número 4: interpellació sobre la situació de l'atur a Catalunya, presentada pel diputat senyor

Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

Silenci!

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta interpellació que avui substanciem, atesa la gravetat de l'atur a Catalunya i del que considerem que és una manca de resposta política del Govern català a aquesta situació. Això ha determinat que, malgrat que en l'anterior sessió plenària es va substanciar també una interpellació sobre l'atur, vam considerar i considerem que les respostes del conseller de Treball eren unes respostes insatisfactòries i que calia avui mantenir aquesta interpellació.

Fer un flaix de la situació social i econòmica greu seria molt llarg. Simplement, els vull donar algunes dades. L'enquesta de població activa es situa en més 400.000 aturats a Catalunya, prop d'un 18% de la taxa d'atur; els expedients de regulació d'ocupació l'any 1991 van afectar 33.000 treballadors; l'any 1992 van afectar 50.000 treballadors, i només en els primers sis mesos d'enguany han afectat més 60.000 treballadors, és a dir, un 20% més de treballadors afectats en sis mesos que en tot l'any anterior. Avui l'avaluació dels llocs de treball destruïts durant 1993..., com a mínim, estan situats a 73/75.000 llocs de treball.

Totes aquestes xifres són xifres sense precedents a l'economia i a la situació industrial a Catalunya. Però són xifres que estan en creixement, en creixement negatiu, i que posen en qüestió totes les previsions econòmiques i les previsions en relació amb l'atur que el Govern català va fer a la presentació dels pressupostos de 1993. El conseller d'Economia i Finances ens va dir –i està escrit a la memòria del pressupost– que la taxa d'atur de Catalunya passaria del 13,8 al 15%; estem prop del 18. El senyor conseller d'Economia i Finances ens va dir que durant 1993 hi haurien 40.000 aturats més; en aquests moments s'han destruït més de 70.000 llocs de treball. És a dir, les previsions econòmiques que el Govern feia que 1993 seria un any difícil estan essent superades, perquè l'any 1993, des del punt de vista social, industrial i econòmic, és un any terriblement difícil.

I davant d'això, què fa el Govern? Jo crec que el senyor conseller de Treball, la setmana passada, en resposta a la interpellació del senyor Rañé, ho deia molt clarament: «Continuem fent tot el que hem fet, perquè el que hem fet i fem està molt bé. No cal fer res més.» I aquest és una mica el discurs polític que el Govern català fa davant de la situació de crisi actual. I nosaltres creiem que la situació és excepcionalment greu. Sense fer cap alarmisme, però excepcionalment greu. Creiem que no és possible que el Govern català, davant d'aquesta situació, no doni una resposta activa i global. El Govern català en els últims tres mesos el que ha fet, fonamentalment, és aconsellar allò que ha de fer el Govern de Madrid en relació amb la crisi, contínuament dient què és el que ha de fer el Govern del senyor Felipe González, però no ha introduït cap canvi, cap modificació important en la seva política i en la seva acció pressupostària, davant –hi insisteixo– d'aquesta situació greu.

Nosaltres creiem que el Govern ha d'actuar ràpidament en tres direccions. Primera direcció: ha de canviar determinades polítiques; és a dir, aquest Govern ha estat un govern caracteritzat per fer una política industrial inexistent, per exemple; per tant, cal tenir una actitud més activa davant de determinats temes socio-econòmics. En segon lloc, el Govern català ha d'incrementar i millorar d'altres polítiques que està efectuant, però que cal millorar-les i incrementar-les. I, en tercer lloc, el Govern català ha de fer una acció global amb molt més contingut social del que està fent.

I ha de fer tot això per tres raons. No només per les xifres que jo els he llegit fa un moment, sinó que ho ha de fer perquè abans d'ahir un dirigent sindical de Catalunya que té una responsabilitat molt important em deia: «Es que se nos deshace la industria en las manos. Cada día que pasa se deshace la industria.» Em deia aquesta expressió. S'està desfent la indústria. No estem tocant fons. No és veritat, com s'ha dit fa temps, que s'havia tocat fons i que ara es reactivava; és a dir, continua el degoteig diari de situacions de crisi en empreses que estalvio de citar-les perquè tots vostès les coneixen.

En segon lloc, perquè hi ha una pregunta: en aquests cinc, sis, set anys darrers, en aquest Parlament hi ha hagut molts debats sobre si les polítiques que el Govern feia eren polítiques que enfortien o no el teixit industrial. I si algú digués —cosa que jo no dic— que la situació de crisi a Catalunya és només de Catalunya, no estaria dient veritat; però la situació industrial de Catalunya és més greu que la dels altres llocs. I la pregunta és: amb aquestes polítiques que el Govern ha dit que eren bones en aquests anys, hem enfortit més? Tenim més capacitat de resistència avui que fa cinc anys? La resposta és que no. No notem en el teixit productiu català un nivell més fort de resistència davant de la crisi.

I la tercera raó és que els pressupostos del 93 —i nosaltres ho vam denunciar en aquesta tribuna el desembre de l'any passat—, els pressupostos del 93, per a algunes partides claus i importants d'ocupació, tenen menys recursos econòmics que el 92. I ho vam denunciar aquí, en aquesta tribuna, dient: «Com és possible que l'any 93, que es preveu que hi haurà més atur, els plans d'ocupació dels ajuntaments baixin de 210 milions a 200? Com és possible? Com és possible que les accions de xoc, en formació, baixin de 870 a 820? Com és possible que les polítiques adreçades a col·lectius amb especials dificultats baixin de 220 a 200?» El conjunt de partides d'ocupació, davant d'un any més difícil, anaven enrere, i —no és responsabilitat seva, però des del punt de vista de Catalunya, sí que cal dir-ho— una partida tan important com la de formació ocupacional ha baixat de 23.000 a 15.000 milions. Què estic dient amb això? Estic dient que en un moment de situació molt més difícil tenim menys recursos i menys instruments, i ho tenim —hi insisteixo— en un moment que el pressupost de la Generalitat va créixer gairebé un 10%.

Aquests tres o quatre últims minuts els vull dedicar a un tema que crec que és obligat parlar avui, que és el tema de SEAT. És a dir, jo ahir vaig trucar al senyor conseller per

dir-li que, tot i que no havia de donar cap mena d'explicació, li volia dir —perquè pogués preparar-se la resposta— que una part reduïda de la meua interpellació aniria adreçada al tema de SEAT. I aniria adreçada al tema de SEAT perquè el tema de SEAT no sols afecta la mateixa companyia, sinó que afecta..., uns diuen 50.000 i altres 5.000 treballadors del Baix Llobregat d'empreses auxiliars, perquè és una indústria emblemàtica per a Catalunya i, fins i tot, la solució de SEAT tindrà condicionaments psicològics col·lectius per al conjunt de Catalunya i per al conjunt de la indústria. Per tant, el tema de SEAT és un tema —permetin-m'ho— nacional.

I aquí he de dir que els demanem a grans trets —perquè, evidentment, el Govern català avui no pot dir quina serà la solució definitiva de SEAT—, però políticament, com orienta el Govern català aquest tema. Després em referiré als tres o quatre aspectes que, en tot cas —que, en tot cas—, des d'Iniciativa demanem que el conseller de Treball ens contesti, en relació amb grans orientacions polítiques del Govern català davant del conflicte de la crisi de SEAT.

En tot cas, dir que creiem que SEAT és un exemple paradigmàtic d'allò que jo deia de polítiques que vostès han de canviar. En aquest Parlament fa set anys, fa vuit anys, fa nou anys vam parlar molt de SEAT, i nosaltres vam insistir sempre que deixar una empresa com SEAT, estratègica per al conjunt de la indústria catalana, absolutament en mans estrangeres, això podria portar problemes. El Govern de Convergència, també el Govern del PSOE, no només deien el contrari, sinó que van aplaudir i van facilitar això. I de cop i volta ens trobem amb una crisi sobtada i marcada per l'opacitat de SEAT.

Jo vull recordar a les senyores i als senyors diputats —segur que alguns o molts no ho saben— que a finals d'abril hi va haver una signatura d'un expedient de regulació d'ocupació entre els treballadors i els empresaris per a tres anys, que determinava inversions que s'havien de fer a tres anys, que feia possible que 7.000 treballadors en els propers tres anys de SEAT tinguin expedients, estiguin regulats —és a dir, deu mesos sense feina—, que regulava..., és a dir, jubilacions anticipades. És a dir, que feia una proposta que els sindicats van signar. Fins i tot en aquests moments, a Martorell, els dissabtes els treballadors treballen de franc; és a dir, quan hi han campanyes de promoció els dissabtes es treballa de franc. I en aquests moments els treballadors no només van acceptar tot això, sinó que estan treballant de franc el dissabte.

De cop i volta apareix una crisi. La pregunta és: quan la direcció de Volkswagen-SEAT va signar això a finals d'abril no sabia la situació que diu que té ara?, o què ha passat aquí? Tot això és amb la mediació de la conselleria de Treball. Per tant aquí hi ha una cosa incomprensible. Què vol dir? Que en aquests moments l'expedient de regulació d'ocupació significa 3.400 milions de pessetes públiques a SEAT, i SEAT diu que avui incomplirà allò que va signar. És a dir, un acord de fa quatre mesos, amb planificacions de produccions, amb baixes temporals, amb plans de jubilació,

però amb compromisos de continuïtat de producció, i a canvi 3.400 milions de pessetes públiques perquè SEAT tiri això, el mes de juliol això no serveix. Qui ha trencat aquest acord? Els empresaris o els sindicats? Què en pensa el Govern? I aquí ens trobem davant d'una gestió errònia, absolutament errònia, de Volkswagen.

Se m'ha encès el llum vermell i, en tot cas, sí que volia plantejar-los quatre temes, anunciar-los –i acabo, senyor president– que creiem, que demanem que el Govern català ens digui en quina orientació –hi insisteixo– veu ell la sortida de SEAT. Primera qüestió: considerem imprescindible la continuïtat, la marca, l'estructura de SEAT en el grup –primera. Segona: creiem important la participació pública del Govern català a SEAT. Tercera: no és possible buscar una sortida al tema de SEAT que no sigui negociada amb els treballadors. I quarta: creiem que aquest major esforç de compromís financer significa la presentació d'un pla industrial de SEAT que en garanteixi la continuïtat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller de Treball, honorable senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Permeti'm abans, senyor Saura, que li faci una puntualització, que és que no es pot confondre la pèrdua de llocs de treball per expedients de regulació d'ocupació, per expedients individuals, amb pèrdua o disminució de la població ocupada. Li ho dic, en tot cas, perquè val la pena precisar-ho. I també un altre punt de la seva intervenció que li contesto immediatament, que és que el Govern català no ha introduït modificacions en els seus comportaments o propòsits en funció de l'evolució de la crisi econòmica. No és cert, i li ho demostraré al llarg de la meua intervenció.

Això que li deia quant al fet que no es pot confondre la disminució, la pèrdua de llocs de treball, amb el saldo quant a la població ocupada..., permeti'm fer una precisió, només a efectes metodològics. La població total d'un país es divideix en inactiva, que és aquella que no té feina o que no en busca o que no en desitja, i l'activa. L'activa, aquella que té feina, que és la població ocupada, i l'aturada, que és aquella que, buscant feina, no la troba. I dic això perquè van íntimament lligats l'evolució dels paràmetres població activa - població ocupada - població aturada. Jo no entraré, per no allargar-me, en la població activa, però sí en la població ocupada.

També vostè n'ha fet referència: la setmana passada vaig contestar una interpellació del seu company de cambra, el senyor Rafé, i, per tant, en alguns temes he de ser, hauré de ser reiteratiu perquè la situació econòmica, evidentment, no ha canviat en una setmana, ni els comportaments del Govern, substancialment, tampoc.

I deia que la situació a Catalunya no pot ser analitzada sola, sinó que s'ha de posar dins el context, a nivell de l'Estat, a nivell de l'evolució europea i àdhuc a nivell mundial. I això –deia– no ha de ser motiu de la nostra inhibició, cal fer

el que estigui al nostre abast, dins d'un marc global en el qual tenim poca decisió en molts aspectes; en d'altres, hi tenim decisió, però són aspectes complementaris moltes vegades.

Per tant, sobre el tema de l'atur, que és el tema més important a nivell mundial, no hi ha solucions parcials definitives. A Europa hi ha 17 milions d'aturats en aquest moment i la tendència és arribar a ser, amb les previsions, els 20. Els vint-i-quatre països de l'OCDE tenen una previsió per al 94 de 36 milions d'aturats, i a Espanya l'EPA ens dona, a finals del segon trimestre, 3,3 milions d'aturats. Segons l'Inem, registre oficial, 2,47 milions; hi ha una important disminució, una discrepància. La taxa d'atur, a nivell d'Estat, és del 16,2%; a nivell de Catalunya, l'Inem ens dona, a finals d'agost, 311.000 aturats, amb una taxa del 12,2. I per territoris –no li entro els territoris catalans, si no fos del seu especial interès–, també separar el que és l'atur masculí, del 9,67, i el de les dones, que és del 16,37%.

Permeti'm incidir en el tema de l'ocupació i abastar un període que arrenca ja quan estàvem en plena recuperació econòmica, ja estava endegada la recuperació econòmica, l'any 87 fins a l'any 93; hi ha hagut dues fases dins d'aquest període: del 87 al 90, de creixement, i del 91 a mitjans del 93, que estem, de decreixement.

Però resumint, resumint –jo tinc aquí bastants xifres, però no els vull cansar–, la població ocupada a Catalunya, amb el balanç d'aquest període, és que ha augmentat amb 117.000 persones més, ja ocupades a Catalunya, que no pas hi havia l'any 87, ja dins de la represa econòmica. Conserveu, per tant –i això és important, i en certa manera estem resistint la crisi, que hi estem, amb millors proporcions–, estem conservant els guanys dels anys 88, 89 i 90. Per què? Perquè a tota la resta de l'Estat la població ocupada –i diré que la de Catalunya ha crescut en 117.000– sols ha augmentat en 156.000. O sigui, nosaltres conservem un increment, tenim un increment de població ocupada del 6%, 6,05, i la de l'Estat, la resta de l'Estat, l'1,61%, d'increment només en aquest període.

Les perspectives de futur són incertes, i permetin-me, per no defugir el tema més recent, que efectivament en un any la taxa d'atur a Catalunya ha passat..., a l'estiu de l'any passat vam arribar per sota, una mica per sota del 10%, i en aquest moment estem al 12,2%, 12,26%. O sigui, ha augmentat dos punts. Però permeti'm recordar-li que la taxa aquesta del 12,26% està sis punts per sota de la taxa d'atur que teníem l'any 87, que era del 18,3%; estem sis punts per sota en la taxa d'atur.

Miri, la solució..., no hi ha fórmules magistrals més que reactivació econòmica –ho deia l'altre dia– i manteniment dels llocs de treball. Cal, per tant, recuperar la confiança empresarial, incrementar l'estalvi i la inversió i, per tant, derivar en una fase segona –és l'última argolla, per dir-ho així, de la cadena– la creació d'ocupació. A nivell d'Estat, per tant, cal que els pressupostos de l'Estat vagin en dues línies fonamentals, i sembla que hi van –tímidament, però sembla que hi van–: controlar el dèficit, principal problema –per

dir-ho així— generador de la inflació, de les taxes d'interès elevades, etcètera, i incrementar o incentivar l'economia productiva. També hi ha en marxa el pacte social; veiem que és difícil; esperem, almenys, que hi hagi pacte de rendes, jo diria que com a aportació solidària dels sindicats i de les patronals a la creació d'ocupació. Malgrat tot, hi hagi o no acord, el Govern haurà de governar.

No repeteixo les mesures que són necessàries perquè són..., és molt recent, diguem-ne, la interpellació a què he fet referència abans. Sí que en canvi voldria esmentar-ne algunes que fan més directa referència a l'atur, com, per exemple, que per lluitar contra l'atur s'hauria de fomentar els contractes o introduir definitivament els contractes d'aprenentatge en condicions escaients; reintroduir les bonificacions per als contractes de formació i en pràctiques; restablir els contractes temporals de sis mesos, i, en el cas de Catalunya, perquè nosaltres puguem combatre millor la temàtica, diguem-ne, de la col·locació, combatre l'atur i col·locar, el traspàs de l'Inem.

Quant a les actuacions de la Generalitat, es guien seguint, per una banda, la línia programàtica del Govern, en el seu moment dissenyada i expressada, i també per la Resolució 59/IV, Proposició no de llei d'aquest Parlament, que em sembla que va ser presentada o defensada per vostè mateix. Jo li donaré coneixement de les actuacions en compliment de la Resolució que va prendre aquesta cambra.

Per una banda, el mes d'abril es va presentar el Pla de foment de la competitivitat pel conseller d'Indústria a la Comissió d'Indústria, i que preveu una inversió de 87.000 milions de pessetes en quatre anys. Altres actuacions que s'estan fent, que tenen molta importància per lluitar contra la crisi o per solucionar problemes d'ocupació i d'atur: ajudar empreses en dificultats; cercar nous inversors, fonamentalment mitjançant el Cidem i el Copca; reconduir situacions conflictives —i aquí li entraria en tota l'actuació que s'està fent, jo diria, amb poca crispació social, donada la gravetat de la situació, amb els expedients de regulació d'ocupació, que jo no hi entro, però només voldria dir-li la filosofia o el criteri que guia les nostres actuacions. Quan una empresa està en dificultats, està en crisi —el nostre criteri és molt clar—, és millor, com a mal menor, la suspensió de contractes que la rescissió parcial de contractes, i és millor una rescissió parcial de contractes que el tancament definitiu de l'empresa. I aquí està, fonamentalment, la nostra tasca a l'hora de decidir exercir les nostres responsabilitats com a Conselleria de Treball.

Una altra actuació: la Comissió de Política Industrial, com a marc de diàleg de patronals i sindicats amb l'Administració de la Generalitat, es reunirà —ho deia l'altre dia— dins de breus dies per a la segona fase, continuïtat del document conjunt que van signar o que van acordar no fa gaire, fa un parell de mesos.

Voldria destacar-li —i vostè no hi ha fet referència, i seria bo que es recordés— que precisament enguany ha sigut un any en què en els pressupostos de la Generalitat han «primat» especialment els departaments amb activitat econòmi-

ca. Permeti'm dir-li que la dotació de la Conselleria d'Agricultura per a enguany és de 21.500 milions de pessetes, amb un creixement del 16,31%; el d'Indústria, una dotació de 19.643 milions de pessetes, amb un 11%, per sobre, per sobre de la mitjana del creixement del pressupost, i el de Comerç i Turisme, amb un creixement similar o mitjà igual o al voltant de la mitjana dels pressupostos de la Generalitat global.

Però —i aquí li contradic el que deia vostè que no hem fet res a partir del plantejament dels pressupostos—, permeti'm, per exemple, que li recordi que per aquesta mateixa cambra va ser aprovada la Llei per la qual es van complementar les dotacions de l'Institut Català de Finances precisament per fer front directament a situacions conflictives com les que vostè ha assenyalat. Van ser aprovats préstecs per valor de 2.050 milions de pessetes —1.450 com a suplement de crèdit i 600 milions de pessetes com a transferències dels departaments, dels altres departaments— i avals —o sigui, es va incrementar la capacitat d'aval de l'Institut Català de Finances, addicionalment al que hi havia aprovat als pressupostos— per valor de 3.750 milions de pessetes. Entre altres, els beneficiaris en van ser empreses, que vostès n'han sentit parlar dissortadament en aquests temps, com Taurus, com Erkínia o com l'Hospital General de Catalunya.

Permeti'm, també, que en les mesures palliatives de l'atur, hi ha mesures que són per a lluitar a l'arrel contra l'atur, creant ocupació, i d'altres són per a paliar els efectes de l'atur. L'actuació de la PIRMI: miri, la despesa prevista aquest any ja arribarà a 2.100 milions de pessetes, i és una partida oberta, o sigui, és una voluntat política del Govern de la Generalitat de donar suport a totes les persones marginades que tinguin cabuda dins d'aquest programa. En aquest moment dona aixopluc a 4.397 famílies i 12.422 beneficiaris. I és cert que aquest aixopluc s'està donant, perquè varia la constitució sociològica: abans eren sectors, diguem-ne, marginals, per exemple, famílies monoparentals, dones amb fills sense mitjans, etcètera; avui ve ingressat amb aturats.

I respecte al Departament de Treball, li avanço que pensem, de cara a l'exercici entrant, incrementar els plans d'ocupació, implementar un sistema integrat d'informació i incrementar la formació ocupacional específica en el sector de les petites i mitjanes empreses per a la seva capacitat, en principi, de generació d'ocupació.

Veig que se m'ha encès el llum vermell; en tot cas, jo només tenia les dades, però ja les vaig donar l'altre dia, de l'actuació importantíssima que s'ha fet amb la formació ocupacional —i, per tant, en tot cas, si fos del seu interès, podríem insistir-hi—, i, senzillament, per manca de temps li contestaria a la meua dúplica el que fa referència a la SEAT.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farreres. Té la paraula el senyor Saura, per formular la rèplica.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Home, jo crec que vostè hagués pogut dir alguna cosa de SEAT, si no és que el que vulgui dir a la rèplica és que no toca parlar-ho

aquí ara; és a dir, dir que no toca, no? Per què? Perquè l'exposició que vostè ha fet, molt breument, vostè dona unes altres xifres. Jo les xifres que he donat són les que vostè ha publicat, les xifres que he donat d'atur surten de l'última publicació que el seu Departament ha fet, que diu que segons l'enquesta de la població activa hi ha 430.000 aturats. És a dir que les xifres que jo..., vostè en diu unes altres; en tot cas seria bo que les que vostè diu fossin les que es donen a la seva revista o al revés, perquè, si no, el nivell de confusió és terrible. (*Remor de veus.*)

És a dir, l'última revista del *Full Mensual d'Ocupació*, a la primera pàgina: «Població aturada, 430.000 aturats a Catalunya.» I en una altra revista anterior diu que, segons l'Inem, són 300 i escaig de mil. No em digui vostè que arribem al 12%, quan el senyor conseller d'Economia i Finances i la memòria del pressupost del 93, a la tercera pàgina, diu que en aquests moments estem al 13% i arribarem al 15. I, és clar, podem estar parlant tres quarts d'hora de xifres. Però, en tot cas, independentment de les xifres: que hi ha una situació greu a Catalunya, que és una situació relacionada amb la situació de crisi internacional, però amb una característica pròpia, que el nivell de destrucció de llocs de treball en els últims mesos és molt més important a Catalunya que a la resta de l'Estat, possiblement perquè és una regió industrial; aquesta, una primera qüestió.

Segona qüestió: mirin, vostès jo insisteixo que no han fet..., he dit: «cap modificació pressupostària». Vostè m'ha dit «sí, n'hem fet una», i m'ha llegit els 2.000 milions i els 3.750, 5.000 milions de pessetes. Jo vull recordar-li, senyor conseller, que d'aquells 5.700 milions de pessetes, 4.000 i escaig van anar a l'Hospital General de Catalunya i que, precisament, des d'altres grups, el que vam reclamar és que la situació de dificultats econòmiques de Catalunya el que sí que havia de fer era una modificació més àmplia. Vull recordar-li al senyor conseller que un programa de l'Institut Català de Finances, de reequilibrament territorial, de milers de milions de pessetes, ha desaparegut, l'any 93, del pressupost d'aquest Institut.

El Pla de competitivitat que vostè diu és un document que no ha tingut cap translació nova en la seva política de govern, però cap. Ara no tenim temps, però miri-se'l. El senyor Subirà, un dia, després dels debats de política industrial, presenta un document, però intenti comparar o dir-me una sola cosa que han fet d'allò. Vostè me'n diu algunes; home, és clar, és que en el pressupost tenen molts diners; és clar que vostès tenen 15.000 milions de pessetes de formació ocupacional, que ve de Madrid, i fan formació, és clar que sí. Però és que n'hi havia 23.000 l'any passat. Per què no em contesta les xifres que li he donat d'ocupació? Senyor conseller, contesti'm; com és possible que els plans d'ocupació disminueixin el 93 del 92? Aquesta simple pregunta, contesti'm. Com pot ser això? No contesta en relació amb això.

Tercera: senyor conseller, el que li demanem és una rectificació d'aquesta política que el senyor Pujol i vostè, repetidament, aquí han insistit: deixar SEAT en mans de

Volkswagen, amb 200, es calculen, 220.000 milions de pessetes d'aportació pública els darrers anys, sense exigir cap pla industrial i sense tenir mecanismes de control, de seguiment d'això, és una..., no té res a veure amb defensar Catalunya. Deixar que el teixit productiu, que l'empresa més important de Catalunya, el seu futur, no depengui de Catalunya, jo crec que és una certa incoherència nacionalista aquesta, és una certa incoherència nacionalista. I a d'altres regions europees hi ha partits que no es reclamen del nacionalisme que participen en les grans empreses industrials estratègiques. I un cas és Volkswagen, a Alemanya: el Govern regional participa amb el 20% d'aquesta empresa. I això avui és important, i per què? Home, mirin, per la senzilla raó que Volkswagen no defensa els interessos de Catalunya i, legítimament, defensa el màxim benefici. I si deixem que el futur de SEAT a Catalunya el decideixi Volkswagen, si interessa, es traslladarà tot a Txèquia i ens quedarem sense SEAT i Volkswagen.

I, per tant, què estem dient? Que els representants de Catalunya, el Govern de Catalunya, també estigui en aquesta empresa decidint el futur, no d'una petita empresa, no d'una qüestió sense importància, no, no, d'una empresa clau per a Catalunya, i aquí està la seva irresponsabilitat: que van estar defensant durant molt temps que aquesta és una bona solució, i igual que KIO, que SEAT, que ENASA, hem vist com totes aquestes empreses les hem deixat en mans foranes i a poc a poc van desapareixent.

Senyor conseller, crec, crec que parlar de l'atur avui a Catalunya és no només parlar dels aturats que hi ha, sinó dels possibles aturats que hi hauran, de les empreses en crisi, i fer d'això una demostració plàstica de la seva acció de govern, i que en aquest sentit, de veritat, trobo a faltar una resposta a SEAT.

Jo insisteixo que vostè en aquests cinc minuts que té intenti contestar –si no ho vol, no contestarà– sobre les quatre preguntes que jo li he formulat: sobre la continuïtat de la marca i l'estructura de SEAT, sobre la participació pública, sobre una solució negociada amb els treballadors i sobre un pla industrial que garanteixi que els diners públics s'utilitzen per a la continuïtat de l'empresa.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'honorable conseller senyor Farreres té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Saura, permeti'm tres puntualitzacions i entro en el tema de SEAT. Escolti, vostè em planteja moltes coses i jo procuro respondre-li totes les que puc.

Primer, escolti'm, miri, vostè diu que això se n'ha anat tot, per exemple, a l'Hospital General de Catalunya; doncs, miri, a títol d'exemple, a Taurus hi van anar, via EPLICSA, 1.100 milions de pessetes, aproximadament; a Erkímia, 500 milions de pessetes, i podria posar més exemples. Això no ha sortit de l'aire del cel. Per tant, el que és evident és que s'ha multiplicat, s'ha augmentat tant la capacitat de préstecs

com la capacitat d'aval del Govern de la Generalitat sobre el plantejament inicial.

Segon punt, segon punt; miri, escolti, jo crec que el rigor exigeix també coherència. Llavors, vostè sap que hi ha dues mesures de l'atur: la de l'Inem i la de l'INE –es diferencien només en una lletra–, l'una és l'enquesta de la població activa i l'altra, la de l'Inem, és registre oficial. Jo li he de donar, per poder fer comparacions –i això és cert, i l'altra també és certa–, per fer comparacions he de fer-ho d'entitats o de magnituds homogènies, i, per tant, diguem-ne, si fem comparació d'enquesta de població activa ens donarà la mateixa proporció, encara que sabem que en general la població activa –en general, a tot arreu, aquí, a Espanya, i aquí, a Catalunya– dona més nombre d'aturats que no pas el registre oficial; està en discussió pels tècnics de quina és més verídica... Però, escolti, jo li he fet per coherència de comparar xifres; jo li he comparat xifres homogènies.

Tercer punt, aquí sí que crec que hi ha un error. Vostè ha dit que de Madrid ens han vingut 15.000 milions de pessetes; no, 15.000 milions de pessetes és el conjunt de les accions entre el que ha vingut de Madrid, que només han sigut enguany 5.100 milions de pessetes, més tot l'altre que ha cofinançat la Generalitat. Per tant, de 5.000 fins a aquí, eh?, la Generalitat ho ha cofinançat, juntament, evidentment, amb el Fons social europeu. Jo tinc aquí el desglossament, el desglossament de totes les partides per detallat.

Entro en el tema de SEAT. Vostè va tenir la gentilesa d'avisar-me d'això; em sembla que no deixa de ser posar una pregunta dins d'una interpellació. Jo, doncs, ahir mateix, ahir a la nit, doncs, vaig fer unes notes, que em sembla que intenten donar resposta al que vostè planteja.

Primer, miri, permeti'm, simplificant: una reducció de plantilla es pot produir per dues causes fonamentalment, aplicat al cas, o per causes organitzatives d'innovació tecnològica o per causes de deslocalització. En cas de causes tecnològiques, d'innovació tecnològica organitzativa, jo diria que no hi ha pèrdua d'activitat; sí que hi ha pèrdua, normalment, de llocs de treball, però és un mal menor, és un mal necessari, precisament, perquè no fer-ho encara seria pitjor, perquè llavors es perdria l'empresa, perquè l'empresa perdria competitivitat. Per tant, els ajustaments de plantilla per raons tecnològiques, dir que cal acceptar-los, diguem-ne, perquè és penyora de subsistència de l'empresa i dels llocs de treball. En canvi, la deslocalització és pèrdua d'activitat econòmica i pèrdua de llocs de treball. Per tant, concretament, el país s'empobreix, i, per tant, és nociva la deslocalització; una altra, que la puguem aturar, i, per tant, cal desincentivar-la.

Segon punt; jo vaig dir l'altre dia: «SEAT és matèria d'interès nacional per a Catalunya i per a Espanya». I, per tant, també per als respectius governs, Govern central i el Govern de la Generalitat. També recordar-li que la magnitud de l'empresa i de les xifres que s'estan manejant fa imprescindible una estreta col·laboració entre els dos governs. No podem fer els gegants, diguem-ne, amb recursos limitats, i fóra molt negativa una actuació en principi descoordinada, si pot anar coordinada.

El conseller Subirà ens recordava l'altre dia que la previsió de pèrdues per a enguany de la SEAT és de 100.000 milions de pessetes. I acabo de dir-li que el pressupost de la Conselleria d'Indústria, tot ell –tot ell–, són 19.000 milions de pessetes; ho dic perquè tinguin noció, diguem-ne, que podem fer el Quixot, però, si no el fem bé, vull dir, llencem diners i no resollem els problemes.

Un altre punt: el Govern, en aquest moment, avui potser sabran el Govern de la Generalitat i el Govern central –semblava que estava previst per a demà i s'ha avançat a avui– les intencions concretes de la multinacional Volkswagen i de la nova direcció de SEAT; per tant, en aquest moment poc hi pot haver un posicionament concret i definitiu sobre la qüestió quan encara no es coneix, diguem-ne, els plantejaments que fa una nova propietat o una nova direcció dins d'una situació que ha surtat molt recentment, que ha aparegut molt recentment. Per tant, avançar-li solucions concretes en aquest moment seria improp i desaconsellable; seria com posar una mica el carro davant dels bous.

Ara bé, el que sí que puc afirmar-li és que el Govern català farà tot el possible al seu abast –al seu abast–, en la mesura de les seves possibilitats, tant econòmiques com legals, que són condicionaments que hi ha, que els hem de tenir presents perquè estem dins de les regles del Mercat Únic, perquè es mantingui l'empresa, la continuïtat de l'empresa, la continuïtat de SEAT com a tal, com a marca –li dono resposta–, i el màxim nombre de treballadors, sempre que aquesta continuïtat pugui ser, diguem-ne, amb viabilitat a curt i a mitjà termini, no que sigui una falsa –per dir-ho així– continuïtat només temporera però que no ataca els problemes de l'empresa.

Miri, i això ho farem perquè fins ara ja ho hem vingut fent, sense haver-hi aquesta magnitud de problemes; hem ajudat, molt conscients que aquesta empresa era una empresa capdavantera –deia que era l'empresa privada més important de tot Espanya–, doncs, com ho hem vingut fent fins ara: facilitant-li les infraestructures per a la localització a Martorell, amb tot el que representa d'indústries auxiliars; facilitant-los connexions ferroviàries, juntament amb la Renfe –i, s'ha de dir, hi ha hagut una col·laboració entre les dues administracions, o amb una empresa pública estatal–; finançant el reciclatge dels treballadors, tant de plantilla com d'aturats; propiciant el trasllat dels treballadors de la fàbrica a Martorell –que no va ser un procés fàcil, com vostè sap, quan és un desplaçament geogràfic–; mitjançant la sistemàtica mediació en els convenis col·lectius –s'ha practicat cada any–, i propiciant els acords –i aquí faig referència també al que ha dit vostè– en els expedients de regulació d'ocupació i en el vigent que va ser pactat, i li recordo que quan és pactat la Generalitat el propicia, diguem-ne, l'homologa, però els qui han acceptat la realitat del pacte, els pactants, han sigut, en aquest cas, els sindicats.

Permeti'm també dir-li que fa tres o quatre dies –abans d'ahir, abans que vostè, fins i tot, em passés la comunicació– l'eurodiputada senyora Concepció Ferrer ha presentat al Parlament Europeu una proposta de resolució on demana,

per una banda, a les autoritats comunitàries el suport per a evitar «el cierre de factorías» —li llegeixo literalment— i a la Comissió d'Afers Econòmics, Monetaris i de Política Industrial gestions per frenar l'intent de deslocalització d'empreses i capitals de països comunitaris a països extracomunitaris.

I, en últim terme, vostè em planteja de dir «participació al capital de l'empresa...», no, jo li preciso, per tant —en funció del que he dit, em sembla que queda clar—, que el que li estic dient estava preparat ahir a la nit en funció..., i, per tant, no és una posició del Govern global, definitiva, entre altres coses perquè no existeix. Però, pel coneixement que en tinc, jo li faig unes reflexions i són posició personal; em sembla que puc recollir un cert sentiment. No és el mateix ajudar una empresa a nivell financer —préstecs, avals— que participar-hi com a accionista; primera precisió. Una mesura com aquesta, la participació accionarial, va contra la tendència actual, moderna, de sortir-se'n, els governs, de la propietat i de la gestió de les empreses. La tendència és més aviat en sentit contrari: la privatització. I ho fan la majoria dels governs que tenen problemes de crisi econòmica, d'atur, per lluitar contra l'atur.

Perquè li voldria recordar que l'empresa SEAT, fins que va entrar-hi FIAT i després, quan va sortir-ne FIAT i hi va entrar Volkswagen, era propietat total o participada per l'INI, o sigui era gestió pública, era empresa pública, i els resultats van portar al que van portar, i van portar que en aquell moment vam tenir la gran sort tots plegats que Volkswagen se la quedés, perquè, si no, en aquell moment possiblement el futur durant tots aquests anys hauria sigut molt definit, en fi, molt negre. I, a més, possiblement, en aquest moment no tindríem la planta de Martorell, amb els seus 250.000 milions d'inversió, que estan aquí, que és un fet concret i positiu.

Per tant, jo no descarto cap possible solució; jo només alerto que el fet d'entrar en la propietat d'una societat i en la seva gestió només es justifica, excepcionalment, per a períodes transitoris, normalment, i a efectes, si no és de controlar..., no per controlar, si no és per decidir, per entendre'ns, perquè per decidir cal tenir la proporció de capital necessària perquè tinguis capacitat decisòria i no siguis un pur acompanyament al ciri de la processó; hi pot haver un altre motiu, un altre motiu, un altre daixò, que pugui ser el de controlar, en tot cas, la gestió, més que pretendre la decisió sobre un gegant econòmic d'aquesta magnitud.

Una vegada dit això, recordar que la gestió anterior pública va acabar com el rosari de l'aurora, amb unes pèrdues tremendes. I, per tant, haurem d'analitzar molt acuradament —ja s'està fent— a veure com està aquesta situació. Evidentment, en això estem en estret contacte amb les centrals sindicals, estem en estret contacte amb les sindicals; hi ha un contacte permanent, i la nostra voluntat, com ho ha sigut durant tots aquests anys, de col·laborar amb elles també ho serà de continuar en aquesta fase més difícil i complicada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut, presentada pel diputat senyor Daniel Font, que té la paraula per exposar-la.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Sanitat, hem portat a la cambra aquesta interpellació que fa referència a la reforma dels serveis sanitaris primaris, que en principi pot semblar, per la seva expressió, un tema d'arrel administrativa, però que des del nostre punt de vista és un tema d'extraordinària importància pels efectes i pel factor que té, determinant sobre la resta del sistema sanitari i sobre la qualitat de les prestacions sanitàries.

Per què? Ens sembla a nosaltres copsar uns nivells de preocupació importants, en diferents estaments que tenen referència a aquest estadi d'assistència, sobre l'abast i el ritme del procés de reforma dels serveis primaris de salut. Ho notem i ho copsem entre els professionals, entre els professionals que hi treballen. Hi ha una qüestió bàsica en política sanitària, que és que qualsevol element de reforma, qualsevol procés de reconversió requereix una cosa essencial, que és comptar amb una gent que ho faci i amb una gent il·lusionada, motivada, que ho tiri endavant, i ens sembla detectar a nosaltres en aquest nivell un cert desencís i la constatació de les primeres desercions en aquells terrenys o en aquelles àrees on ja s'han produït els primers criteris de reforma. Per tant, atenció a això: preocupació entre els professionals des del punt de vista de la falta d'horitzons, segons ens diuen, de la falta de perspectives en nombrosos ambients i sectors d'això que en podem dir l'atenció primària sanitària.

També entre la ciutadania, respecte a les expectatives que té d'aquest estadi assistencial, i jo diria també, òbviament, entre nosaltres, el Grup Socialista —li ho diré ben francament, senyor conseller—, intentem tenir en política sanitària una actitud clarament dialogant, però en aquest terreny, el de l'atenció primària, estem altament preocupats; altament preocupats, i constatem una situació que en podríem dir, sense que això vulgui dir fer enfadar ningú, d'empanatament de la reforma primària, d'insuficient tractament i d'un cert, també, «passotisme» quant als objectius perseguits.

Aquesta és la constatació nostra i volem emfasitzar que la reforma de l'atenció primària és un objectiu estratègic essencial, de primer ordre, i que des del nostre punt de vista s'hi haurien de dedicar tots els esforços disponibles, prioritant-los per sobre d'altres objectius sanitaris.

Hem de dir que el model o la forma amb què s'ha vingut canalitzant la reforma primària ha gaudit d'una qüestió molt positiva a Catalunya, que és de consens; és a dir, tenim la impressió que més o menys hi ha hagut un ampli consens sobre què calia fer en atenció primària; no així —i aquí es produeix la discrepància— en les formes i el ritme i el règim

de prioritats establert, és a dir, en el procediment i en el ritme i en els objectius en el temps sobre com s'havia d'anar desenvolupant aquesta reforma. I aquí la interpellació sobre aquestes formes, sobre el ritme i la prioritització.

On som ara? Fins on hem arribat en aquest terreny de reforma dels serveis primaris? Respondre la pregunta: quina és la cobertura actual, quins són els compromisos actuals? Ràpidament, l'antecedent del Decret de l'any 85, que preveia en deu anys una reforma primària, derogat o superat per la Llei del 1990, d'ordenació sanitària, que establia una indicació precisa en aquest terreny, de gaudir del cent per cent de cobertura de la població en el període de sis anys, a partir de gener de 1991, si no ho entenem malament; aquest compromís va ser votat per tots els grups de la cambra, no va ser votat únicament pel nostre Grup o el Grup del Govern, sinó per tots els grups de la cambra, establint un consens sobre aquest objectiu, al cent per cent, a finals de 1996, és a dir, en el període de sis anys.

Hem de dir que el 90, quan es va aprovar la Llei, hi havia una cobertura minsa, d'un 18%; faltava un 82, i, per tant, l'expectativa de la Llei obligava o establia un horitzó de creixement interanual a l'entorn d'un 13,2%. Certament, no era una xifra reglada, però s'entenia que cada any s'havia d'anar creixent fins a aconseguir la totalitat de la cobertura.

Ara bé, dues dades a finals del 91: hi havia un 32% de cobertura, d'acord amb les xifres del Pla de salut –això sembla que es pot confirmar–, i segons les xifres del Pla de salut, també, a finals del 92, a 31 de desembre, hi havia un 41% de cobertura, i aquí ve la discrepància. Aquesta dada referida al 92 no és confirmable; ho és com a previsió però no com a realitat, i constitueix el que nosaltres en podríem dir avui –voldríem establir aquest element de crítica– un primer incompliment. El compromís del 92 no es va complir i a finals d'octubre, quasi tombant..., a finals de l'any, s'havien obert entre cinc i set ABS noves, de les vint-i-sis que estaven previstes d'obrir durant tot l'any. En tenim aquí la relació; si la informació no és exacta ja ens ho puntualitzaran, però del conjunt d'obertures que s'havien de fer durant tot l'any se'n va obrir una petita part, potser un 20 o un 25%.

El 1993 ens trobem en una situació semblant, que és que, a més de l'incompliment de 1992, hi ha una situació en què la constitució d'ABS o de centres reformats durant 1993 queda hipotecada. Segons la informació existent del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, les inversions previstes per al 1993 s'han acabat, el mes de juliol no n'hi haurà més i, segons les dades de què disposem, aquestes s'han situat en el terreny de les noves inversions en un 28,6%, és a dir, 500 milions dels 1.800 previstos, i, consegüentment, ens situarem en un nivell de compliment d'obertura de reforma de l'atenció primària, de nou, d'incompliment en relació amb 1992, també amb 1993. Al dèficit de 1992 en termes de reforma, hi haurem d'afegir ara el dèficit de 1993, i certament no seria important això de 1992 si no veiéssim que el 93 s'ha confirmat com a tònica de treball.

Si al 93 hi hagués hagut un salt qualitatiu, hauríem dit: «Hi ha hagut un desnivell; el 96 gaudirem de l'objectiu ge-

neral, que és el d'aconseguir la totalitat de la reforma», però essent que s'ha tornat a produir aquest *décalage* o aquest desfasament, a nosaltres ens ha començat a preocupar perquè pensem que amb aquest ritme de reforma no arribarem a 1996 amb el 100% reformat.

Per anotar la xifra de cobertura de què hauríem de gaudir en finalitzar 1993, hauria de situar-se a més de la meitat, és a dir, entorn d'un 58%. No els entretindré més amb xifres, perquè les xifres sempre són carregoses, però deixi'ns ara, senyor conseller, senyores i senyors diputats, fer una mica de crítica; de crítica a les actituds.

El procés de reforma primària, que sobre paper existeix com a objectius d'una manera clara i explícita, a la pràctica ens sembla a nosaltres intuir, com a actitud del Departament de Sanitat i Seguretat Social, que es tradueix en una actitud de poca convicció, de tebiesa, com si el model aplicat o el procés endegat estiguessin qüestionats per una raó de fons que no acaba de ser explícita i que, de vegades, és comentada en fòrums que no són formals, però que és comentada; com el fet de dir: «És que potser no creiem prou en allò que fem, potser la reforma primària s'hauria de fer en una altra direcció.» Aquesta és una primera crítica, una primera constatació; s'hauria d'explicitar clarament si el model que estem seguint és el correcte, si és el que comparteix i el que pensa endegar en el futur el Departament de Sanitat.

Existeix la impressió que no acaben de creure en les possibilitats dels serveis públics com un element o com un instrument de gestió eficient, introduint de nou una teoria i una pràctica sobre la provisió privada a la reforma primària. I, certament, no és qüestió d'oposar-se a la provisió privada, perquè el futur dels serveis públics, segurament, contempla necessàriament –no a sanitat, sinó a tots– una interacció amb el sector privat, segurament, però sí que hem d'entendre que aquesta provisió privada, que en principi pot ser recomanable en uns punts un cop demostrada l'eficiència, no seria assumible si provisió privada, en el camp de la reforma primària, volgués dir o volgués suposar un subterfugi per no reformar o que impliqués la no-reforma de la provisió pública pròpia: «Com que costa reformar el que és propi, conservem.»

Això no diem que sigui així, només diem que podria ser així i que, per tant, és una situació que cal prevenir, perquè això, lògicament, ens portaria a un encariment de costos que, en un moment en què estem justament tots predicant el control de costos, doncs, seria força contraproductiu. No es pot dir: «tinc uns serveis públics, no els reformo i contracto a fora», sinó més aviat: «contracto a fora perquè això és coherent amb la reforma que estic fent a casa meua». Una mica aquesta és la filosofia. Voldríem saber si realment això és així o la contractació externa, en el sentit d'incorporar provisió privada als serveis primaris de salut, es fa purament i simplement d'una manera addicional, sense que això comporti una desconcentració o comporti un mitigament de la despesa pública en altres terrenys.

La reforma –ho hem de dir– va a poc a poc; extremament lenta. Insistint en aquest element de crítica que volíem fer,

senyor conseller, es diu, de vegades: «varem ser els primers a començar la reforma primària, a Can Tenes, a la Mina, a Ciutat Badia, vam ser els primers experimentalment», i certament això ha estat així: vam ser els primers, a Catalunya, a fer la reforma de l'atenció primària i a definir-la, però avui estem en una situació realment dramàtica, en aquest terreny, perquè, senyor conseller, vostè haurà d'admetre amb mi que en aquests moments, en termes de cobertura poblacional –i no és cap invent, és una constatació–, en aquests moments som els últims –som els últims. A València i a Andalusia, més bé o més malament, s'ha acabat la reforma primària, i a l'Insalud –gestió directa– s'està arribant en aquests moments a un percentatge de cobertura realment superior, que supera, segons les xifres que em passen, el 65% de la població coberta.

Hem de dir que, si bé això admet anàlisi i admet controversia, el fet que s'estigui fent un tipus o un altre de reforma en altres indrets de la geografia, hem de dir que l'anàlisi comparativa, en aquest sentit, evidencia, si no una falta de voluntat política, sí un retard, que és, justament, el que està en la base de la nostra preocupació. Segueixen –creiem–, senyor conseller, impulsant excessivament un sistema sanitari centrat en l'hospital, amb una actitud o –diríem– amb una concepció «hospitalocèntrica», en detriment del que haurien de ser els hospitals, que són serveis complementaris del que és l'atenció primària, i ens sembla que una actitud de ralentització de l'atenció primària s'ha traduït, potser també..., per un fet constatable i real i que s'ha de tenir en compte, que són les resistències. Hi han resistències a fer la reforma de l'atenció primària, tot i que la voluntat fos aquesta, d'una manera molt explícita, i hi són sobretot en medis rurals.

Per exemple, a Osona. A Osona hi ha resistències a fer la reforma primària. Hi ha unes ABS, uns centres que funcionen realment molt bé, n'hi ha uns que van molt bé, però n'hi ha uns altres que no funcionen, simplement perquè no estan oberts. En falten a Sant Quirze, al Lluçanès, a Tona, a Torelló, a Centelles, etcètera, i sembla que ja existeix una correlació entre aquests incompliments –segons la informació de què disposem– amb el que poden ser pressions d'ordre extern; per exemple, a Tona, on hi ha un CAP construït, però no sabem encara si s'ha obert o hi ha una data d'obertura concreta.

També cal preguntar-se seriosament sobre la relació d'aquest fenomen amb altres fenòmens criticables, però realment existents i objectius, com són el règim d'«iguales» a Tona, que és aquella quantitat –una «igual»– que paga un ciutadà a un metge perquè l'atengui, encara que aquest metge pot ser que, alhora, sigui un metge de la Seguretat Social, amb la qual cosa el ciutadà està cotitzant la «igual», però també una quota a aquell metge que, probablement, genera un tipus d'opinió pública local contrària a la reforma d'una ABS o l'obertura d'un centre d'atenció primària.

Alguna imprudència s'ha produït, perquè en aquests moments nosaltres podríem ensenyar uns rebuts firmats a Tona respecte a una quantitat lliurada d'«iguales», i això és així i,

per tant, sembla que hi ha una correlació, i sobre això, segurament, s'hauria d'intervenir. No sabem si el Departament hi ha intervingut amb prou contundència.

Voldríem trobar, senyor conseller, per acabar, uns punts de coincidència en el terreny de la reforma de l'atenció primària, que aquests punts de coincidència fossin els que ja hi ha hagut en el passat respecte al model i que, respecte al futur, siguin purament i simplement el compliment dels compromisos establerts legalment. No volem anar més lluny; simplement que allò que hem dit que faríem, doncs, procurem fer-ho, i que els terminis establerts per al 92, per al 93, fins al 96, si bé són uns terminis dilatats, que semblen prudents en el temps i que alguns podrien jutjar com a passos lents, nosaltres ens quedàrem contents si poguéssim constatar de les seves observacions que són terminis que es respectaran.

El capteniment del Govern, doncs, sobre si el 93 garantírem el 58,8% de cobertura poblacional; si el 96 haurem acabat la reforma de l'atenció primària; si es ratifiquen en el camí emprès de la reforma, en base al model existent de les ABS que es van constituint; quin és el motiu de retard de la reforma.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Font, la reforma de l'assistència primària l'anem fent a poc a poc –i ho he dit molts cops, i diversos cops– però segurs. En altres llocs les coses les han fet de pressa, i les han fet de pressa, malament, no?, i en molts llocs les han fet de pressa, malament, amb conflictes, amb discussions amb els professionals i amb un estat de crispació gran a nivell de la reforma de l'assistència primària.

I a més, a molts llocs, la reforma de l'assistència primària s'ha convertit en un rètol. Han canviat de rètol i, en lloc de posar «Ambulatorio de la Seguridad Social», han posat «Centro de atención primaria». I això ha estat així, no? I en molts casos a mi em fa gràcia, perquè jo m'ho havia arribat a creure. Com que molts cops vostès m'expliquen aquí unes coses que jo me les puc arribar a creure, no? Diu: «Escolti, a València hem fet tota la reforma, i a Andalusia també hem fet tota la reforma», i abans, fa uns mesos, deien: «Andalusia ha fet el 70% de la reforma.» I com que nosaltres, per fer el seguiment pressupostari i per saber què hem de fer, ens anem telefonant els consellers, per saber a veure com estem i si ens estem desviant o no ens estem desviant, doncs, el conseller d'Andalusia no ha fet el 70% de la reforma de l'atenció primària, sinó que està en el 58/59% de la reforma de l'assistència primària, tal com entenem la reforma de l'assistència primària aquí –tal com l'entenem aquí. Si és un canvi de rètol, doncs, potser l'ha fet al 100%, però tal com l'entenem aquí és aproximadament el 58% la reforma que ha fet Andalusia.

I si tots no anem més de pressa –si tots no anem més de pressa– en aquesta reforma de l'assistència primària és per dos motius; un de bàsic, que és el respecte als drets adquirits dels professionals, que no es pot conculcar; aquest és un punt bàsic, que jo sempre he dit que nosaltres, la reforma, la fem sense conculcar els drets adquirits dels professionals; això, si no, es podia haver fet un altre sistema, però jo he demanat diferents cops, si no, que es canviï l'Estatut o que es canviïn les coses, que hi ha uns drets adquirits que nosaltres no podem conculcar i, per tant, és una reforma que s'ha de fer dins d'un àmbit de consens. I aprofito per dir-li que el cent per cent d'aquesta reforma, probablement, no es produirà mai, perquè sempre hi haurà un reducte que no es voldrà mai integrar. És a dir que nosaltres aspirem a fer el 99,999%, perquè tenim uns grans professionals, però sempre hi haurà un professional que no es voldrà integrar en aquesta reforma.

Per tant, hi ha un problema que és aquest, i hi ha un altre problema que neix d'una gran mentida, i és que la reforma de l'assistència primària no costa diners; i la reforma de l'assistència primària costa molts, però molts diners. Una altra cosa és que es digui que és necessària, que és una cosa absolutament necessària i que, a més, ens ho creguem. I és veritat que nosaltres ens ho hem cregut, i nosaltres, a més, és veritat que vam ser els primers a endegar aquesta reforma de l'assistència primària, i a més em permetrà que li digui que ens sentim una mica propietaris del model i del sistema, i això no vol dir que aquest sistema no sigui millorable –això no vol dir que no sigui millorable.

Per tant, a mi m'interessa molt deixar molt clar, perquè en moltes ocasions es tendeix a minusvalorar o a explicar: «Escolta'm, la Conselleria no creu en la reforma de l'assistència primària...» No tan sols hi creiem, sinó que jo diria que quasi la vam inventar, amb els avantatges i defectes que té, i això no ens ha de fer perdre una visió de dir: «Escolti, aquesta reforma de l'assistència primària no és una cosa per a cinc ni deu anys ni quinze anys, sinó que ha de ser un sistema sanitari que funcioni, i, per tant, hem de fer-la de manera que dintre de deu anys no ens trobem en una situació de professionals desincentivats, que s'hi poden trobar per diferents motius». Vostè em dirà: «Escolti, jo ja conec professionals que no els agrada això de la reforma de l'assistència primària». És veritat, és veritat. És un fet preocupant, perquè un quan valora el que està passant amb la reforma de l'assistència primària, veu que hi ha professionals que s'han equivocat de lloc, és a dir, hi ha professionals que han entrat a la reforma de l'assistència primària i que el que tenen vocació no és de metges de capçalera, sinó que tenen vocació d'epidemiòlegs o de gestors del sistema. I, per tant, el que s'ha de buscar, a aquesta gent, és la seva futura reubicació dintre el sistema i que, evidentment, dintre de la reforma de l'assistència primària hi vagi la gent que té la vocació.

Nosaltres és evident que des del Decret 84/1985, de 21 de març, nosaltres impulsem, continuarem impulsant aquesta reforma, que, a més, es va veure reforçada a través de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, i és evident que no-

saltres, la nostra voluntat és que a final de l'any 96 estigui absolutament acabada aquesta reforma. Vostè em dirà: «Escolti, i ho faran o no ho faran?» És a dir, que la voluntat política és claríssim que hi és. Jo dic: «Escolti'm, ara no ens n'anem amb demagògies, no?» Si nosaltres tenim molts anys un pressupost com el que em caurà a sobre per al 1994, li asseguro que la feina que tindrem serà grossa, serà grossa. Però, evidentment, sí que la voluntat meua és que el que es retalli menys, amb molta diferència, precisament sigui la reforma de l'assistència primària. Estic convençut que és una reforma necessària, que l'anirem tirant endavant, l'anirem tirant amb força, l'anirem tirant amb consens i, a més, intentarem de totes totes que sigui amb la màxima col·laboració.

Nosaltres tenim 336 àrees bàsiques de salut que haurien d'estar en funcionament al final del 96. Jo, perquè a final del 96 no m'ho digui –perquè continuaré estant-hi–, perquè no m'ho digui... (*remor de veus*), perquè no m'ho digui, jo li puc dir que no les tindrem totes, ja ho pot saber ara. És a dir, hi hauran tres o quatre àrees bàsiques de salut, que no té cap sentit posar-les en funcionament, perquè no hi va gent a visitar-s'hi, és a dir que seria absolutament ridícul que nosaltres ens gastéssim els diners muntant una àrea bàsica que, des del punt de vista planificador, li toca, i que hi acabéssim posant els metges, els pediatres, etcètera, i que després la gent no anés a visitar-se. Això ens passa encara en algun lloc, de resultes de la planificació històrica de la sanitat en aquest país, però vostè entendre que hi ha zones de Barcelona que la gent, pel que sigui –pel que sigui–, tenen el seu dret, no volen o no utilitzen els serveis que donem a nivell de la sanitat pública, i el que no farem és muntar una plantilla extraordinària i un edifici extraordinari que sigui com un vaixell fantasma que no atén ningú. Això no ho farem, malgrat que, escolti, vostè pot dir: «hi ha llocs que això passava», i jo dic: «escolti, intentem que no sigui així». Per tant, hi haurà alguna àrea que segur que no es posarà en funcionament.

Segur que també hi haurà alguna àrea en què nosaltres intentarem concentrar aquells metges que de cap de les maneres es volen reconduir en aquest sistema. Però, sincerament, sincerament, he de dir que fora d'una determinada època, en la qual sí que hi van haver resistències molt importants per incorporar-se a les àrees bàsiques de salut, jo puc dir que ara, a nivell dels professionals –a nivell dels professionals–, tenim una situació bastant bona d'incorporació dels professionals dintre les àrees bàsiques de salut. Sempre hi ha problemes personals d'algú, però no és veritat el que diu vostè. I li asseguro que la resistència no és deguda a les «iguales», això ja li ho asseguro jo. Si vostè sabés com funciona aquest sistema, que està prohibit i, a més, és denunciabile i la gent té el dret de denunciar-lo, de les «iguales», doncs, escolti, sabria perfectament que la creació del sistema de reforma de la primària de les àrees bàsiques de salut, de per si, no elimina en absolut les «iguales», que és un problema personal de la gent de fer unes irregularitats que està, doncs, bé, que, a més, està perseguible aquest fet de les «iguales». I li asseguro i, si ho vol, li ho explicaré un

dia, però li ho explicaré fora de la cambra, per què això no passa.

Nosaltres l'any 93 tenim una situació que funcionen en el moment actual, en aquest mateix moment, funcionen 158 àrees bàsiques de salut, que representa el 47% del total, que dóna atenció a 2.641.000 habitants, que és el 43,6% del nombre total d'habitants de Catalunya. I el dia 31 de desembre –el 31 de desembre–..., i sempre els explico el mateix, i vostè em dirà: «I per què ho fan al final?»; doncs, per raons pressupostàries. A final del 93 tindrem en funcionament 174 àrees bàsiques de salut, que seran exactament el 51,8% de la població. Ni una més, escolti, ni una més ni una menys, perquè no tenim més diners. Entre altres coses, posar en funcionament aquestes àrees bàsiques de salut aquest any té una recurrència per a l'any 94 de 1.300 milions de pessetes, que, sincerament, veient-me els pressuposts, no veig per on vénen finançades i que li asseguro que les haurem de finançar a través d'una bona gestió.

Li puc assegurar que tenim tota la convicció que el futur de la sanitat del nostre país és, precisament, en aquesta línia del funcionament de les àrees bàsiques de salut, i posarem, li asseguro, el màxim esforç perquè sigui així i perquè puguem tenir, dins de l'any 96, dintre les possibilitats pressupostàries, jo espero el màxim d'àrees, si poden ser, totes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Daniel Font pot fer la rèplica.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, alguns dels elements que ha ofert el conseller de Sanitat voldria comentar-los, encara que fos breument. Primer, sobre fer-ho a poc a poc o fer-ho ràpidament, que, certament, doncs requereix aquí una prudència, perquè no es tracta de fer les coses precipitadament, sinó de la manera que e. puguin fer bé. Però, en tot cas, jo voldria dir-li que, un cop acceptat això, hi ha uns terminis legals establerts, és a dir, hi ha uns compromisos establerts, no per pacte entre gent o entre grups o..., hi ha una llei feta i la llei diu: «El cent per cent a finals del 96». I això és l'objectiu que hem d'aconseguir, tot i que hi poden haver excepcions, certament, perquè el conseller ens n'explica alguna i deu ser assumible o potser s'ha d'assumir, perquè ell hi entén més detalladament sobre la situació, però l'objectiu global del cent per cent del 96 és una obligatorietat que tenim, que ens hem autodotat voluntàriament votant un precepte que diu: «el 96, això s'haurà d'acabar». La qual cosa vol dir que el ritme actual de cobertura s'haurà de rectificar d'alguna manera.

Avui ens anuncia una xifra interessant, molt interessant, que és que el 93 hi haurà una cobertura del 51,8. Hauríem de tenir una cobertura del 58,8, és a dir, anem a vuit punts de diferència, però és una cobertura important. Ara, això s'haurà de verificar, perquè el 92 també hi havia un objectiu establert en el Pla de salut que no es va cobrir –que no es va cobrir. Ens dirà: «és que l'hem cobert el primer semestre de 1993»..., ho haurem de verificar. Però, de totes maneres, és una xifra de compromís i una xifra que cal anotar i que cal seguir, entenent que durant els pròxims anys, d'aquí al

1996, doncs, haurem d'aconseguir, per l'acció del Departament, cobrir la totalitat de la cobertura.

Sobre els professionals. Jo li diré una cosa: aquí hi ha un problema important. Jo crec que vostè el constata igualment, que és de motivació. I, certament, això és important, però hi ha una altra qüestió, que és la voluntat d'intervenir en els temes. I nosaltres volem fer-li notar que en matèria de gestió de personal o de política de personal notem uns dèficits, perquè difícilment podem pensar que quan fem una cosa nova, sobretot si estem en una etapa de reconversió, ho farem sempre en base a recursos nous. Per exemple, es diu que «cada any contractem tres-centes persones noves per a l'atenció primària». Però, com pot ser això? Com pot ser que es contractin tres-centes persones noves cada any per a l'atenció primària, si l'índex de personal/lit de la Vall d'Hebron, ens diuen males llengües –ja ens rectificarà vostè–, és del 6 personal/lit, quan..., és a dir, tres vegades més del que necessitarien. Això s'ha de verificar, si és el 6 o és el 5, però, en tot cas, segurament aquí estem davant d'un rècord internacional.

Xifres de personal/lit dels hospitals públics del Servei Català de la Salut: s'ha de dir. Això ho ha dit un gerent hospitalari que coneix vostè molt bé, i jo també. Si vol, després li donaré el nom, i potser està exagerat, però hi ha un índex molt elevat. Em dirà: «No és el 6, és el 4.» (*Remor de veus.*) El que sigui, però segurament qualsevol dels índexs que em dirà vostè i m'acceptarà estarà per més del doble de les necessitats. Perquè un índex com el del Vall d'Hebron en termes de personal/lit s'hauria de situar entorn del 2 –entorn del 2–, i segurament vostè m'acceptarà una xifra superior al 4, al 5 o al que sigui.

Però, de totes maneres, jo el que li vull dir: no podem contractar recursos nous i menys anar a la contractació de provisió privada, si vostè no reconverteix abans els serveis propis. S'ha de fer política..., el que els americans en diuen *personal management* (*remor de veus*), i el que ha fet l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària de Barcelona, per exemple. Miri vostè, partien d'una situació que tot el personal transferit a aquest Institut, que eren pràcticament, potser, dues mil persones, eren funcionaris municipals i, en aquests moments, d'aquests dos mil funcionaris, en queden una petítíssima part. Tothom s'ha acollit a la contractació laboral. Per què? Perquè l'han incentivat i perquè han fet una política de personal que ha permès desconcentrar i ha permès una gestió cap a la contractació laboral, que ha permès alhora la mobilitat, posem per cas; perquè, certament, l'argument de l'estabilitat o de les limitacions del personal estatutari és un argument que sempre està sobre la taula, però és un argument sobre la base del qual també es pot treballar.

Per tant, sobre política de professionals jo li diria que hi ha resistències, hi ha problemes, s'han de respectar els drets adquirits, el que vulgui, però hi ha molt i molt i molt a fer en els hospitals de vostès, i hi hauria molt i molt i molt a fer als hospitals de vostès *versus* o en direcció a dotar –a dotar– l'atenció primària, no tant a contractar de nou, no tant a buscar provisions privades complementàries, que no fan res

més que encarir, a sobre, les despeses ja existents. No es pot dir, doncs, que l'atenció primària és cara, perquè l'atenció primària, en primer lloc, hauria de ser la gran vàlvula de reconversió del sistema sanitari públic a Catalunya.

Ens diuen, com a últim element que li comentaré, perquè se m'està acabant el temps..., sobre el tema de si hi ha o no prou recursos per fer-ho. Miri, de recursos, n'hi ha; senyor conseller, n'hi ha molts, de recursos, n'hi ha molts i molts i molts, de recursos per fer l'atenció primària. Jo li diré: a Catalunya encara més que en altres indrets. I no m'agrada fer les comparacions, perquè a cada lloc on hi ha sanitat transferida tenen el seu problema, tenen la seva situació, però en tenim més, de recursos. I li diré per què en tenim més. A Catalunya, a més dels recursos que tenim habitualment per un sistema de finançament que no ens agrada –ja li diem nosaltres i ho diuen vostès: no ens agrada, però és el que tenim bàsicament amb base poblacional–, nosaltres per càpita ja en rebem una mica més que els altres, de recursos, perquè anem amb uns índexs que es van ajustant anualment. En tenim una mica més. Però és que, a més, a Catalunya hi ha un sistema mutual: hi ha exactament, si no ens enganyen els diaris o les xifres que ens passen les mútues, 1.416.000 mutualistes, que descongestionen tota una atenció sanitària, que en altres circumstàncies anirien al règim de la Seguretat Social, i això no hi és a Andalusia i a València, o hi és en part, però no hi és en el volum que hi és a Catalunya. I hi ha, a més, un finançament municipal, que, en altres llocs, va per compte del règim de la Seguretat Social. Per tant, hi ha finançaments complementaris a Catalunya que fan pensar que amb el règim general de la Seguretat Social, que ja és una mica més gran que els altres, com a mínim –com a mínim– haurien d'haver pogut fer a Catalunya el que han fet els altres, que és la reforma de l'atenció primària.

No hi ha argument, doncs, amb el «no hi ha diners», que és una excusa (*remor de veus*), permeti'm dir-li..., jo no voldria ara aquí entrar en una discussió de pim-pam-pum, però això és una excusa de malalt, de malalt, perquè sí que hi ha diners. No hi ha diners com els que voldríem, i, lògicament, els pròxims anys hi hauran restriccions pressupostàries i, certament, això no anirà a millor, segurament. I si anés a millor hauríem de replantejar el sistema de finançament, perquè considerem –nosaltres i vostès– que, a més de tenir la referència de la base poblacional, s'haurien de tenir com a referència altres indicadors per al finançament sanitari, del qual a Catalunya sortiríem bastant beneficiats. I, per tant, hauríem de defensar això. Això és cert i la situació futura, per tant, hauria de permetre una acció qualitativa molt més emfàtica i molt més bona, des d'aquest punt de vista. Però jo li diré: la situació actual, ens agradi o no ens agradi, ho permet, perquè altres ho han fet, o si no ho han fet del tot, ho han fet més que nosaltres, i, consegüentment, amb aquesta anàlisi, en la qual diríem que, a més del règim de la Seguretat Social, concorren altres factors de finançament a Catalunya, molt importants –un milió i mig de persones són mutualistes–, hauríem de tenir prou recursos, si féssim la reconversió dels mateixos serveis, els de l'Institut Català de la

Salut, que són els que no s'han reconvertit encara a Catalunya –s'han reconvertit els dels hospitals municipals, però no els de l'Institut Català de la Salut–, si féssim això, segurament hi haurien no solament recursos per fer l'atenció primària, sinó per fer bastants coses més.

Acabant, senyor president, agrair-li al conseller els compromisos dits o la informació donada, però insistir-li també que considerem que la reforma de l'atenció primària segueix essent una assignatura pendent del Govern de Convergència i Unió, i particularment del seu Departament; que és un tema crucial que afecta tota la població, però afecta també d'una manera determinant tot el sistema sanitari, perquè provoca una mobilitat de malalts, perquè provoca saturació dels serveis d'urgències i mal funcionament dels hospitals si no funciona bé, i, consegüentment, és un tema sobre el qual haurem d'anar insistint. Prenem nota dels compromisos i seguirem sobre el tema, per la importància que té i pels efectes que té sobre la població i sobre el sistema sanitari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. El conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Dani Font, vostè ha caigut en una trampa, i és parlar d'assistència primària i acabar parlant d'hospitals. És una trampa malèvola perquè el sistema sanitari porta a això; aquest sistema sanitari és un sistema prou complicat. Comença parlant d'assistència primària i es troba, doncs, parlant d'índexs de personal per llit. Això ens passa a tots, això ens passa a tots, eh?; estigui tranquil. El que no ens passa a tots és dir les xifres malament, perquè, escolti, sis persones per llit, això és una barbaritat, això depèn de com es compti. I, a més, la reestructuració dels hospitals passa per uns canvis molt importants, i llavors el que no es pot és frivoltzar les coses.

Primer, no tenim sis persones per llit a la Vall d'Hebron. Segona, dues persones per llit a la Vall d'Hebron és un disbarat; és impossible que funcioni un hospital de les característiques del de la Vall d'Hebron amb dues persones per llit. És a dir, el que li ha donat aquestes dades no ha fet ni l'IESE, ni l'ESADE, ni ha estat mai a cap hospital gran, perquè dues persones per llit és el que té un hospital comarcal –té 1,8, dues persones per llit.

En la Vall d'Hebron i a hospitals grans, per aconseguir una reestructuració d'aquests hospitals s'ha de disminuir el nombre de llits i, com que no es pot treure el personal, s'incrementarà el nombre de llits, de persones per nombre de llits. I això no és dolent; això és bo i això és senyal que s'està fent bona gestió –això és senyal que es fa bona gestió.

Quan vostè compara uns hospitals amb els altres i vostè ho compara amb l'IMAS, me'n sento orgullós perquè en sóc corresponsable amb un 40%, i dintre el Consorci amb un 60%, llavors, i, per tant, tot el que siguin lloances a l'IMAS em sembla molt bé i crec que s'està fent una molt bona gestió, amb dificultats –amb dificultats, no s'enganyi–, amb dificultats perquè després al dèficit també hi anem al 40 i al 60, i al 60 i al 40. I, escolti, no li dic més per no donar pistes

a l'oposició municipal, que poden tenir..., perquè ho fem a més en un clima de mútua col·laboració i de simpatia, portar endavant els hospitals municipals.

La primària jo no he dit que sigui cara; jo he dit que té un cost. I tapar-se els ulls i no reconèixer que té un cost és un greu error, i aquest és un error que s'ha fet durant molt de temps a nivell de la sanitat, que ha portat a enganyar els ministres d'economia de cada moment, i això fa que hi hagi un concepte sobre la sanitat que la sanitat està mal gestionada, quan ja m'agradaria veure com gestionen els altres allò seu, no? És a dir, molts dels que diuen que gestionem malament, m'agradaria veure com gestionen allò seu, perquè jo crec que, la sanitat –i això no es reconeix i no es vol reconèixer–, doncs, entre tots estem gestionant-la força bé, i gestionant-la dintre d'una situació que no és per plorar, però, escolti'm, a la força li he de dir..., en una situació de dificultat econòmica greu; que no és una dificultat econòmica perquè hi han pocs mitjans, que això ja ho entenc, i si jo faig de conseller en una situació de pocs mitjans m'he d'aguantar, i si no, doncs, me'n vaig, però m'he d'aguantar. Però el que no és lògic és que estiguem en una situació econòmica que per corregir la situació que no em vénen els diners que em deuen, que em deuen i reconeguts, doncs, que això em costi 7.000 milions de pessetes d'interessos i llavors tinc menys diners per fer l'assistència sanitària. Això, jo crec que realment això dificulta tremendament els mecanismes de gestió.

Nosaltres, dintre l'assistència primària –vostè no diu coses que són importants–, nosaltres estem variant els sistemes de gestió, però no és veritat que estem variant aquests sistemes de gestió amb entitats privades; això no és veritat. Nosaltres estem variant els sistemes de gestió amb entitats com Sagesa, amb el Consorci Sanitari de Barcelona, amb el Consorci Sanitari de Mataró, amb l'Hospital de Palamós, amb el Consorci Sanitari de Terrassa, amb la Mútua de Terrassa –i amb la Mútua de Terrassa és una situació que s'ha repartit la població entre les dues entitats–... I, per tant, en molts casos, en lloc del que diu la gent, que diu que privatitzo, m'agradaria que m'expliquessin què és el que estem fent perquè..., el que sí que busquem són noves fórmules per veure com es gestiona, i a veure si podem gestionar millor i si l'atenció que podem fer arribar a la gent és millor, i buscar una manera que els professionals estiguin més incentivats; que això no és fàcil i això és un experiment en què estem involucrats tots; que no es pot globalitzar, que s'està fent d'una manera, doncs, limitada; que això ha fet que hi hagin totes aquestes entitats que gestionen; que això ha fet que es facin uns contractes de gestió amb aquestes entitats; ha fet que es facin uns contractes per primer cop a la història amb els centres d'assistència primària de l'ICS; que a més això es monitoritzarà i s'avaluarà, i ha fet que per primer cop els mateixos professionals que treballen als centres d'assistència primària, ells, hagin fet un llibre blanc sobre quines són les bases per a la integració de la medicina preventiva a la pràctica assistencial, i en aquest moment els pediatres que treballen a l'assistència primària estan fent el mateix llibre blanc sobre la pediatria.

Per tant, home, jo crec que realment s'està en una transformació que jo no entenc que vostès no vulguin reconèixer, però que dic, home, que és important, molt important a nivell de tot l'Estat; que l'Estat mira Catalunya en el tema de la primària també amb una gran atenció –perquè jo crec que és una transformació molt interessant–, i que l'únic que hem de fer és no posar-nos massa nerviosos –vostè ja sap la meua teoria: poc a poc–, però que evidentment sí que ho anirem fent amb una contundència i amb una tossudesa absoluta de tirar endavant aquesta reforma; això sí que li ho puc assegurar.

Però, evidentment, el que sí que no farem mai –mai, eh?, mai; almenys jo no ho faré mai– és fer una reforma que la despesa que faci pugui comprometre realment la situació de la Generalitat de Catalunya. En alguna comunitat autònoma han passat situacions d'aquestes, i nosaltres, evidentment, hem de ser persones molt acurades en aquest tema per portar-la endavant, però realment dintre de les possibilitats que tindrem. Possibilitats que jo suposo que es veuran molt millorades si realment nosaltres aconseguim introduir uns mecanismes de gestió. Però hi han uns mecanismes de gestió que jo insisteixo que podem prendre aquí; n'hi han uns altres –i no és per passar-nos la pilota, perquè, a més, jo ofereixo tota la meua col·laboració–, hi han altres instruments de gestió, que és..., com que arribin els diners puntualment, que es modifiqui l'Estatut-marc del personal de la Seguretat Social, que jo li asseguro que el Ministeri rebrà tota la nostra ajuda, però que és evident que aquests canvis, si no es produeixen, no es pot gestionar bé la sanitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reinserció dels presos alliberats condicionals i definitius

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la reinserció dels presos alliberats condicionals i definitius, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, que té la paraula per exposar la interpel·lació.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en plantejar aquesta interpel·lació ens va moure una vegada més la preocupació, que compartim –suposo– amb el senyor conseller i amb el Consell Executiu, de les estratègies polítiques i socials per afavorir la reinserció de les persones que han estat privades de llibertat.

De la filosofia de la reinserció i de la resocialització, que comporta que el reclus tingui possibilitats de convertir-se novament en membre actiu de la societat, d'incorporar-se a la vida normal i corrent, en podríem fer un extens debat, però aquest no és el motiu ni l'espai d'aquesta iniciativa parlamentària.

No obstant això, volia fer una petita reflexió sobre aquesta qüestió, que parteix del reconeixement que hi ha un vin-

cle etiològic entre el delictes i la societat mateixa; per tant, qualsevol estratègia de reinserció ha de tenir en compte les consideracions socials que la societat fa de les persones que han comès delictes, el refús social que comporta la seva integració a la comunitat i, com a conseqüència, l'establiment d'estratègies i programes que facin possible la normalització de la seva vida mitjançant la utilització de tots els recursos institucionals i socials necessaris. La institució penitenciària no pot ser un cercle tancat en si mateix, perquè generarà reincidències. La sortida de la presó i la reinserció són l'objectiu final de la privació de llibertat, i, en conseqüència, és essencial promoure polítiques de formació personal, però també de connexió amb l'exterior, per afavorir els contactes i les relacions entre la comunitat i la ciutat, la comunitat i la presó –vull dir.

Vostè, tot això que estic dient, senyor conseller, ho sap a bastament; fa molts anys que tenen les competències de les institucions penitenciàries a Catalunya, i precisament perquè vostè està assabentat d'aquesta estratègia i filosofia general a seguir per la política de la reinserció, crec que vostè ha de tenir o té establertes polítiques de coordinació amb els altres departaments de la Generalitat, però també ha de tenir polítiques coordinades amb les administracions locals i les entitats de caire social. Evidentment –i per les seves memòries ho podem conèixer–, vostès ja tenen establerts en l'interior de les institucions penitenciàries diferents programes educatius per a la formació bàsica, per a l'alfabetització, per al batxillerat, per a la formació ocupacional, temes dels quals el meu company Joan Oliart en parla tot sovint en interpellacions que fa en aquesta cambra. Per tant, en aquest tema no intervindrà. Ah, també és cert que les portes de la institució penitenciària estan obertes a la col·laboració del voluntariat, i també –i aquest és el motiu de la meua interpellació– la Comissió d'Assistència Social Penitenciària té assignades funcions específiques per ajudar a impulsar la reinserció social dels presos i dels alliberats.

El Decret 555/83, que es va modificar per un altre decret, el 220/1985, amb motiu d'una interpellació i moció parlamentària feta en aquesta cambra, estableix uns objectius clarament orientats a proporcionar als alliberats condicionals, als definitius i a les seves famílies serveis socials, suport i ajut psicològic, recursos econòmics, recursos educatius i recursos formatius. Per instrumentar aquesta política, el Decret estableix que caldran programes generals, que caldran plans d'actuació i programes de necessitats a nivell dels territoris –a nivell provincial, a nivell de les comarques, a nivell de les ciutats. L'objectiu, també diu el Decret, és assolir la reinserció dels alliberats sotmesos a la seva tutela, a fi i efecte que puguin tenir un lloc de treball, que és la millor manera d'assolir aquesta reinserció.

Lamentablement, constatem que a pesar d'aquesta estratègia la reinserció és difícil i les reincidències es produeixen. Estudis, dades del Consell d'Europa, que fa un seguiment a nivell de la Comunitat de la situació de les institucions penitenciàries, ens diuen que entre un 50 i un 70% dels reclusos han reincidit –depèn, evidentment, del sexe i

depèn, evidentment, de les edats. També un estudi del seu Departament, de la Direcció General de Justícia Juvenil, ens diu que dels joves ingressats a les institucions juvenils un 54% han reincidit per un primer fet; un 34,1% han reincidit amb dos o sis fets, i un 11,9% han reincidit amb més de set fets.

Jo no sé si vostè sap també, senyor conseller, que els alliberats, que quan surten de la institució penitenciària reben un subsidi d'atur, com que en moltes de les ocasions no troben sortides i no tenen prou instruments comunitaris, personals, per poder emprendre una vida normalitzada, acaben tornant a delinquir per tornar a entrar a la presó, sofrir una condemna i tornar a sortir amb un subsidi d'atur. Aquest cercle és perillós, i, si això és així –que m'agradaria que vostè m'ho constatés i, fins i tot, em digués, si té xifres, quina és la incidència d'aquestes dinàmiques–, hem de prendre mesures molt serioses per intentar trobar solucions.

El tema és difícil; evidentment no pretenem trobar una solució miraculosa sobre la qüestió, perquè no hi és. Ara, també és cert que la solució no depèn únicament de la seva responsabilitat, únicament del seu Departament. És un problema que ha de compartir conjuntament tot el Consell Executiu de la Generalitat i que s'ha de plantejar amb una perspectiva, no des d'un departament de Justícia, com és el seu, del qual és titular, sinó amb un plantejament de polítiques de globalitat. És l'única manera de poder solucionar o de poder canalitzar o de trobar una determinada manera d'intervenir per solucionar o per trobar vies en la dinàmica o en la perspectiva de la possible reinserció de les persones que han estat privades de llibertat.

La Comissió d'Assistència Social Penitenciària és un dels instruments cabdals, que treballa vinculada a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, sobretot perquè la Comissió d'Assistència Social Penitenciària és la que estableix la connexió amb la comunitat, és la que fa aquell pont entre la institució penitenciària i l'exterior. Com a conseqüència, aquesta Comissió hauria de tenir una programació anual, un pla d'actuació, tal com –fa un moment ho he dit– ho estableix el Decret 555/83.

El motiu d'aquesta interpellació, senyor conseller, era conèixer i valorar aquests programes i les actuacions que s'han portat a cap en el marc d'aquesta possible reinserció dels alliberats condicionals i dels definitius. Espero, doncs, la seva resposta per poder continuar la meua intervenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller de Justícia, senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Barenys, permeti'm que en primer lloc li agraeixi el sentit i el to de la seva exposició –que ho valoro amb profunditat–, de moltes o algunes de les afirmacions que vostè ha fet i, en general, el sentit de les seves expressions, perquè la primera interpellació que jo vaig rebre del seu Grup polític no va ser exactament en aquest mateix sentit.

Efectivament, com vostè diu, hi ha una sèrie d'idees que podrien centrar l'actuació o la contestació d'aquesta interpellació. En primer lloc, la idea més interessant que m'ha semblat sentir al començament de la seva intervenció és la indubtable existència d'un vincle etiològic entre el delictu, el delinqüent i la societat. Això permet donar l'altre sentit que té el problema de la rehabilitació, i és el que és un corrent de doble sentit.

La responsabilitat, encara que inicialment es vulgui centrar a plantejar exclusivament en els òrgans de govern, no és exclusivament d'ells. És la responsabilitat política, però efectivament, si la societat en un moment determinat no els vol rebre o hi té una sèrie de prejudicis, efectivament —efectivament—, la tasca que pugui desenvolupar aquest Govern serà menys important que la que ordinàriament podria desenvolupar.

Vostè fa referència a l'existència d'un bon nombre d'anys en els quals nosaltres executem la política dels serveis penitenciaris i de la rehabilitació. Ha fet referència al Decret 555, modificat posteriorment l'any 85; segurament també, entre altres raons, perquè quan es dicta el Decret, l'any 83, encara no estan produïdes les transferències en aquest sentit.

Efectivament, el Departament de Justícia, a través dels Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació, té la responsabilitat de dur a terme tota la tasca que té per objecte el principi general de la rehabilitació, que, com ja vaig dir en un moment en aquesta mateixa cambra, en resposta a una altra interpellació d'un senyor diputat, queda determinat tant per la mateixa Constitució com per la Llei general penitenciària. En aquest sentit, nosaltres, a través d'aquesta Direcció General, el que pretenem és establir tot un conjunt organitzant, planificant, coordinant, supervisant, tot un conjunt de serveis socials que tenen per objecte l'actuació a dos nivells molt importants. El primer d'ells és l'elaboració de programes a què vostè ha fet referència i que jo ara li comentaré, i, d'altra banda, promoure tot un seguit de convenis —porto aquí tota la llista dels convenis; si és el cas, en el moment que vostè els vulgui, jo els hi faré conèixer o els hi comentaré— de col·laboració, en tots els àmbits d'actuació. Evidentment també hem d'avaluar el desenvolupament de les activitats dutes a terme per aquestes comissions territorials dels assistents socials i dels treballs penitenciaris, proporcionar a les comissions els mitjans necessaris per facilitar tots els accessos dels interns, dels alliberats i de les seves famílies a tot el mecanisme i a tota l'existència de la xarxa de serveis socials i, especialment —especialment—, en l'àmbit en el qual tenim els corresponents convenis de Benestar Social, Treball, Sanitat i Ensenyament, la qual cosa em permet acceptar, reafirmar i tenir com a vàlida l'afirmació que vostè deia que aquesta és la responsabilitat global d'un govern; el Govern així la té entesa i el Govern actua com un sol conjunt a través dels seus diferents departaments que poden tenir incidència en aquest àmbit.

Tenim un programa marc, general, d'actuació, del treball social a Catalunya, el qual es mou a dos nivells diferents. El

primer nivell, que nosaltres en diem el polivalent perquè nosaltres entenem que les tasques a desenvolupar en el marc de la reinserció no s'han de produir només pensant en o a partir del moment de la llibertat condicional o de la llibertat definitiva, sinó que es comença des del primer moment pel que fa a l'àmbit de la Direcció General de Serveis Penitenciaris... També en aquesta cambra, en el seu moment vaig dir que enteníem que totes les tasques preparatòries de la rehabilitació s'havien de començar en l'àmbit de la Direcció General de Justícia Juvenil, mitjançant una política educativa, important i forta, que tingui per objecte fer almenys els possibles d'aquests percentatges de reincidència que vostè m'indicava. Bé doncs, en l'àmbit polivalent, la nostra actuació són els treballadors socials dintre dels centres penitenciaris atenent tots els interns, tant penats com preventius, fins que tenen el gaudiment del primer permís penitenciari.

La finalitat que promouen aquests programes o els objectius que s'han d'assolir són atendre aquelles situacions de deficiència social que plantegen els interns, així com també les mancances determinades i proposades pels professionals i que afecten les famílies dels interns integrats a la comunitat. És —vostè ho sap, n'estic segur— essencial que, per tal d'obtenir una tasca correcta de rehabilitació, la vinculació o la coordinació o la conservació del vincle familiar entre l'intern i la família que està al carrer es mantingui al més acuradament possible.

Tenim una altra secció d'actuació en aquest programa general, que és el de reintegració, específicament derivat o destinat als interns penats que estan classificats en segon grau de tractament i que ja gaudeixen de permisos, que estan classificats en tercer grau a les diferents fases dels articles 43 i 45, i els alliberats condicionals i definitius.

La finalitat essencial d'aquest programa és fer possible, als àmbits d'actuació territorialitzats, el coneixement exhaustiu i la coordinació total amb la xarxa de serveis socials i de recursos comunitaris, per tal de facilitar —que és la finalitat última i vostè ho coneix— la integració dels interns i de les seves famílies dins el seu propi medi.

Els objectius que pretén o que persegueix aquest Pla són pal·liar els efectes negatius que pot produir l'internament en les famílies; promoure la vinculació i el manteniment d'aquests vincles entre els interns i les seves famílies; aconseguir una integració eficaç en el medi comunitari, un cop estigui gaudint dels permisos o al carrer el pres; promoure acords de col·laboració amb entitats públiques, privades, per tal de facilitar la reinserció en el seu propi medi comunitari, i promoure i facilitar l'accés als serveis socials i als recursos comunitaris dels interns i de les seves famílies.

Quants d'aquests supòsits s'han produït al llarg de l'any 1992? Durant l'any 1992, la primera fase o Programa d'actuació polivalent, les diferents comissions han actuat en un total de 3.539 casos o supòsits, dels quals no li faré referència a cada un dels capítols, però sí que li diré que 1.094 corresponen a Barcelona... Perdó, 1.094 corresponen a l'actuació entre intern i família; 2.372, a l'intern, i 73, a la família. Dels quals 900 són de Barcelona; 47, de Girona;

104, de Lleida i 37, de Tarragona. Tinc més xifres; si vostè les vol, jo després les hi diré. Només faré una referència globalitzada.

Pel que fa als equips de treball social de reintegració, que serien aquests, ja, que fan referència a quan el pres està en segon grau i té permisos de tercer grau o llibertat condicional, les actuacions totals han estat de 5.026 casos atesos, dels quals en corresponen 4.058 a Barcelona; 232, a Girona; 475, a Lleida i 261, a Tarragona.

Pel que fa a les atencions al fills dels interns i als mateixos alliberats que es troben en edat escolar, tenim assignada una partida pressupostària que té per objecte atendre una despesa generada per les beques periòdiques per tal de complir la finalitat educativa, que per nosaltres és bastant important. En aquest sentit, la despesa globalitzada que nosaltres hem generat durant l'any 1992 ha estat de 15.802.000 pessetes, de les quals en corresponen 13.800.000 a Barcelona; 81.000, a Girona; 998.000, a Lleida, i 833.000, a Tarragona.

També tenim un aspecte d'aquest pla d'actuació que té per objecte la promoció dels recursos comunitaris, per tal que, assumint la Comunitat la part de responsabilitat que li pertoca, pugui també fer vàlida, com a finalitat essencial d'aquestes comissions...

Aquest programa s'ha elaborat per tal d'obtenir la inserció ocupacional, els aspectes formatius i laborals que tenen per objecte la reinserció dels interns i l'acomodació a les seves famílies. Els seus objectius són donar suport als interns i a les famílies per tal d'obtenir un assessorament laboral ocupacional, formatiu i laboral, donar un tractament normalitzador als processos que es deriven d'aquests serveis d'assessorament i coordinar i centralitzar la demanda per mitjà del treballador social de l'equip de treball de reintegració.

Els casos totals atesos durant l'any 1992 en aquest àmbit han estat 479, dels quals 201 s'han derivat en una obtenció d'èxit dins l'àmbit del recurs laboral; 70 es troben al final del 92 en un moment d'estricta atenció puntual d'un assessorament o de l'evacuació d'un tràmit; en procés de recerca, 78, i, casos d'evolució negativa –perquè tot s'ha de dir–, 130.

Pel que fa als alliberats condicionals, el nombre d'actuacions concretes que s'han produït al llarg de l'any 1992 ha estat de 1.106 a Barcelona; 66, a Girona; 62, a Lleida, i 85, a Tarragona. Si tenim en compte que l'any 1989 se'n van produir 739 a Barcelona, 49 a Girona, 37 a Lleida i 62 a Tarragona, el creixement és relativament, o bastant, important.

Al llarg de l'any 1993, s'ha preparat tot un programa específic dirigit a aquests alliberats condicionals, que, immediatament després que acabi aquesta nota que li vull dir ara, li comentaré el seu contingut.

Les CASP, a més, compten amb una partida pressupostària específica destinada als ajuts econòmics que es donen per diferents conceptes, com vostè ja n'ha indicat alguns d'ells: alimentació, desplaçaments, habitatge, sanitaris, formatius, laborals, despeses de butxaca i altres, així com beques, salaris als interns i als alliberats, transports i manutenció per a ells o per a la pròpia família, organització

i posada en marxa de les sessions informatives per a tota la finalitat globalitzada.

Aquest conjunt d'ajuts econòmics, la finalitat del qual és sempre la mateixa: obtenir una major rehabilitació i una major..., que el pont entre el pres, la família i la societat, sigui al més eficaç possible, ha tingut una partida pressupostària global de 23.148.160 pessetes, a la qual cosa s'ha d'afegir el fons de benefici d'economat, que té un import total de 2.948.000 pessetes.

Amb això vull acabar, perquè ja m'he quedat pràcticament sense temps: el programa específic dirigit als alliberats condicionals té per objecte facilitar el procés de desinternament, donar continuïtat a la intervenció ja iniciada dins el centre penitenciari i establir actuacions amb la comunitat, per tal d'aconseguir una plena reinserció. La finalitat específica és donar-li al pres alliberat les eines necessàries perquè assoleixi un nivell d'autonomia que li permeti respondre a les seves necessitats i, per tant, evitar aquesta reincidència, consolidar la vinculació entre l'alliberat i la seva família i aconseguir la integració a la comunitat dels alliberats.

Per a totes aquestes actuacions comptem, pel que fa a la Comissió de Barcelona, amb cinquanta-dues persones, de les quals trenta-set són exclusivament treballadors socials. Pel que fa a Tarragona, nou professionals, dels quals sis són treballadors socials. Pel que fa a Lleida, quinze, dels quals dotze són treballadors socials. I pel que fa a Girona, nou, dels quals sis són treballadors socials.

Si això ho posem de referència –i les coses s'han de dir tal com són– al moment en què es produeixen els traspassos de les competències, la relació que hi havia en aquell moment, atès el nombre de presos, és de 143 presos –interns o penats– per treballador social. La referència la prenc com a resultat de tenir en compte que, al moment, el gener del 84, quan es produeixen els traspassos, estem en plena efervescència de la denominada «reforma Ledesma», la qual –com vostè coneix segurament perfectament– al cap de quatre mesos va ser objecte de reforma i va comportar el reingrés important d'un nombre considerable de presos una altra vegada a les presons.

Des d'aquella referència –si vol, li donaria després el nombre de treballadors socials que hi havia l'any 84–, des d'aquell moment fins ara, el creixement dels treballadors socials ha representat un 386% en relació amb la dotació. El creixement de la població reclusa sense la rectificació de la reforma Ledesma és del 393%, però amb aquesta rectificació la població reclusa a Catalunya ha crescut un 273% en relació amb l'any 84, la qual cosa permet dir que, si l'any 84 hi havia una relació treballador social / pres d'un per 143 presos, en l'actualitat a Catalunya hi ha una mitjana de 111 interns per cada un dels treballadors socials, que, comparada amb la generada a l'àmbit de l'Administració central, que és de 121 interns per treballador social, ens permet a nosaltres mostrar-nos, partint de la premissa innegable que totes les obres són perfectibles o millorables, mostrar-nos bastant satisfets de la tasca que estem duent a terme en aquest àmbit.

Amb les meves disculpes, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, és el meu to, i jo continuaré parlant, expressant-me tal com m'expresso. En primer lloc, jo li vull dir que jo ja sé que la Comissió d'Assistència Social Penitenciària i els seus professionals treballen bé; almenys per les referències que jo en tinc, a través de diferents canals, de diferents institucions, sé que fan un treball més o menys acurat.

Respecte al tema de la interpellació, el que a mi em preocupava —i suposo que vostè ho ha entès; el que passa és que sempre als consellers els agrada donar-nos moltes xifres, que tenim, per altra part, a través de les memòries que vostès publiquen—, a nosaltres el que ens preocupava en plantejar aquesta interpellació era l'èxit de la possible reinserció, és a dir, l'èxit i les dificultats que la reinserció de les persones alliberades tenen, les dificultats en què es troben. I nosaltres creiem que perquè això pugui ser un programa amb un màxim de plantejament global el que cal és que la Comissió d'Assistència Social Penitenciària funcioni tal com estableix el Decret. És a dir, suposo que vostè sap que aquesta Comissió fa més d'un any i mig que no s'ha reunit. I en la Comissió d'Assistència Social Penitenciària, a part dels representants del Govern de la Generalitat, hi ha també representants de col·legis professionals, hi ha també representants dels municipis de Catalunya, de la Federació i de l'Associació de Municipis. Aquestes institucions estan sorpreses perquè només se les convoca a reunió un cop l'any, es fa un dinar, es visita una institució penitenciària, i crec que l'últim programa que tenen a les seves mans, presentat pel secretari o pel president de la Comissió, és d'un any i mig; és un programa que no té res a veure segurament amb el que vostès en aquest moment estan fent. És a dir que no hi ha un vincle, no hi ha una coordinació, no hi ha una comunicació entre la Comissió i els membres que la conformen, perquè d'alguna manera la virtualitat que té aquesta Comissió és poder traspasar experiències o poder fer aportacions, per exemple, als col·legis professionals, sobre diferents formes d'intervenció en el territori, per poder ajudar en aquesta difícil tasca de la reinserció social.

Aleshores, a nosaltres això ens va estranyar moltíssim, que no funcioni adequadament aquesta Comissió i amb les competències que se li donen a través del que estableixen els decrets.

Per altra banda..., i vostè sap bé i deu conèixer que s'ha debatut molt sobre les polítiques de seguretat i prevenció en el medi urbà, i que en una jornada o conferència que hi va haver a París l'any 1991 es plantejava molt clarament la necessitat d'impulsar el desenvolupament de tots aquells instruments i mitjans que facilitessin la reinserció social i professional entre la comunitat, entre les administracions locals i entre l'Administració de govern, estatal o autonòmica. Jo no sé quin tipus de contactes tenen vostès amb els ajuntaments; a mi em consta que, amb la institució municipal,

pocs. La Comissió d'Assistència Social Penitenciària connecta amb els serveis d'atenció primària, però d'una manera individual, cas per cas, i jo crec que si els ajuntaments han de col·laborar també en aquesta difícil tasca de la reinserció el que cal és establir polítiques globals, convenis determinats, recursos econòmics, perquè, si no, serà difícil que es faci el seguiment d'aquella persona que ha tornat al seu territori, al seu municipi, i serà difícil, com a conseqüència, que aquesta reinserció sigui factible.

Del que vostè m'ha dit, senyor conseller, i del conjunt de dades que ens ha donat, en presentarem un seguit de preguntes a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Crec que val més fer-ne un diàleg *tête-à-tête* per poder aclarir aquests projectes de treball i aquests resultats d'algunes de les polítiques portades en la institució penitenciària. I, per altra banda, sí que li presentarem una moció per impulsar l'efectivitat i la dinàmica i el treball d'aquesta Comissió d'Assistència Social Penitenciària.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. El conseller senyor Isac té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats..., senyora Barenys, jo li torno a agrair el seu to; sempre he pensat que amb una rialla es poden dir moltes coses.

Una de les qüestions que nosaltres ens estem plantejant en aquests moments és fer una revisió, o un replantejament, o una modificació, si és el cas, del contingut del Decret —que tinc aquí— regulador de les comissions, perquè entenem, entenem bàsicament..., és un tema que dic que estem estudiant; no prenc ni un compromís ni avanço res, però entenem que la funcionalitat d'aquestes comissions passa necessàriament per la seva atribució de la territorialitat, i pensem que una d'àmbit general probablement no tingui, no tingui un major sentit, especialment si tenim en compte que la funció és la rehabilitació i que la rehabilitació comporta evidentment la no-reincidència. I que, tal com més o menys vaig anunciar aquí en aquella anterior interpellació a la qual abans he fet una petita referència, nosaltres estàvem fent dins del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada uns estudis respecte de quins eren els índexs de reincidència i, per tant, de rehabilitació dels presos a Catalunya i quins eren els mecanismes que havíem de dur a terme. I, evidentment, un dels elements més essencials, però no pas l'únic, però un dels elements més essencials és la possibilitat que el pres, quan surti, tingui una ocupació, tingui un treball. Evidentment, jo ara no descobriré res si li dic que, en situacions de dificultat del mercat de treball, qui pitjor ha de patir les conseqüències són aquelles persones que han de suportar, probablement amb un principi d'injustícia, però que han de suportar uns prejudicis respecte de la seva història anterior.

Bé, per tant, a mi..., em permetré..., que avui, en un acte paral·lel al Centre d'Estudis Jurídics s'hagi presentat un llibre que conté dades més recents que aquestes del 91, el qual jo poso a la seva disposició i que avui li presento, que és aquest estudi sobre justícia penal i reincidència elaborat dins

l'àmbit del Centre d'Estudis Jurídics, i les dades que d'ell se'n dedueixen, amb un mètode científic suficientment interessant perquè pugui estar avalat per la majoria dels professionals dels tribunals de l'àmbit de la criminologia de Catalunya, donen dades millors de les que jo en aquell moment vaig dir. Jo vaig fer referència que a nivell de l'Estat espanyol la reincidència estaria situada al voltant d'un 57, 58%; que la mitjana europea estava 45, 55, 50%, a excepció de dos països concrets –un d'ells era Luxemburg i l'altre Bèlgica, que donaven unes dades de reincidència inferiors–, i li vaig dir que, amb prudència, a Catalunya es donaven unes dades del 45, 50%. El resultat d'aquest estudi –i repeteixo, i deixo sempre la reserva que s'ha de deixar als mètodes estadístics; en aquell moment em vaig permetre fer un petit comentari *iocandi causa*; ara no el faré–, les dades que donen a Catalunya és d'un 37,9%. Si tenim que un 37,9% tornen a ingressar per la comissió d'un nou delictes, vol dir que la resta no torna a cometre un nou delictes. I la tècnica que se'n deriva per evitar això és, en primer lloc, un endolciment al més ampli i al més important possible del règim penitenciari, i, en segon lloc, una política educativa. Està acreditat per les tècniques d'estudi que aquells presos que han gaudit d'un major nombre de temps en tercer grau o en règim obert cometien menys reincidència que aquells que no han gaudit d'aquest mecanisme, i que no precisament o no necessàriament les condemnes llargues comportaran una major o pitjor adequació al medi social, sinó que aquesta estarà en funció o en proporció directa a l'edat del pres.

Consegüentment –consegüentment–, nosaltres, a banda de plantejar-nos aquesta possibilitat de modificació –almenys en el seu aspecte formal– del contingut del famós Decret regulador de les comissions, pensem potenciar, en la mesura que ho permetin, en la mesura que ho permetin les disponibilitats, la constitució o l'ampliació del medi obert. I, si vol, jo ara li faria una referència; tinc dades aquí prou..., però que permeten acreditar que l'any 1989, globalment, de places en medi obert en el sistema penitenciari català n'hi havia 225 i en quatre anys han passat a 471 places, que és un increment important, perquè creiem que la tècnica del medi obert és la millor.

També ens plantejarem..., i faig la reserva; no agafo compromís ni prenc, o plantejo, o presento com una intencionalitat clara, però ens plantejarem estudiar, de la mateixa manera que en el seu moment es va fer en l'àmbit de justícia juvenil, estudiar la possibilitat de construir un centre penitenciari en règim de semiobert, per tal que gaudeixi el més ampli nombre possible de tots els avantatges que signifiquen el segon i el tercer grau amb permisos.

Pretenem també, això és evident, augmentar segons les nostres possibilitats pressupostàries el nombre d'assistents socials que estan desenvolupant la seva tasca a les presons catalanes, i, per tant, tot això necessitaria una modificació del Decret.

Dins de l'interior, abans que les comissions territorials d'assistència social penitenciària hagin de fer la seva actuació, pretenem incrementar i intensificar al major grau possi-

ble totes aquelles polítiques de formació professional que garanteixin que el pres que surti tingui una formació equiparable a la de qualsevol persona del carrer i que, per tant, estigui en perfectes condicions d'igualtat per competir i poder lluitar –perquè avui encara s'ha de lluitar– per un lloc de treball.

Incrementarem els acords amb les entitats no governamentals, especialment per aconseguir una finalitat que pot semblar senzilla però que no ho és, que és la d'habilitació de pisos que permetin als presos en llibertat condicional estar..., tenir una còmoda situació dins del medi natural i els afavoreixin la reintegració social; potenciar al nivell màxim –perquè és un enemic brutal contra el qual s'ha de lluitar per tal d'aconseguir la rehabilitació–, dic, potenciar al màxim els programes de desaddicció de les drogodependències, i una incidència essencial en la formació global, educacional i cultural que pugui tenir o que pugui abastar fins als vint-i-cinc anys d'edat, perquè és a partir d'aquesta edat quan es veu que estant-se a la presó té un índex de no-reincidència molt important.

En el seu moment –una de les mesures que es va presentar en aquest àmbit o com a conseqüència d'aquestes línies o d'actuacions–, el meu Grup polític va sol·licitar i va demanar que s'aixequés el nivell de la majoria d'edat penal als divuit anys. Crec que, probablement, això, a la llarga, per la força, per la tossuderia que tenen els mateixos fets, s'acabarà imposant, ens permetrà dur una política educativa més àmplia en un segment més ampli del que avui s'està abastant, i probablement –probablement– tot aquest conjunt de mesures incidides sobre el mateix subjecte acabarà produint o generant una millor política de rehabilitació.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'objecte d'aquesta interpellació és parlar de les relacions que estableix o ha establert el Govern de la Generalitat amb el món associatiu i amb les entitats cíviques de Catalunya, la naturalesa d'aquestes relacions i les seves conseqüències sobre la societat catalana.

Senyor conseller, segurament en veure vostè l'enunciat d'aquesta interpellació pot haver pensat que es trobaria novament davant d'una acció parlamentària destinada a retreure-li la forma i la manera en què el seu Departament distribueix les subvencions o si no els convenis amb tal o tal entitat o associació; o que aquest diputat entraria a furgar en allò que alguns van anomenar política del cop del talonari. Res d'això; la meua intenció no és aquesta.

Jo voldria que la meua interpellació la visqués vostè com una preocupació d'un ciutadà de Catalunya, d'un ciutadà del món, que ha vist com en aquests moments dos grans fenòmens socials estan trasbalsant les nostres societats. Per una banda, una gran transformació estructural que ens ha dut a una economia global, és a dir, a una societat on la circulació de capitals opera instantàniament, a escala per ordinador, a escala mundial; una economia on les inversions, el mercat de treball, són mundials. I per una altra banda, una transformació d'ordre tecnològic on la utilització de la tecnologia, de la forma que s'ha fet, ha creat una nova divisió internacional del treball en què grans sectors de les poblacions es troben exclosos o ja no són necessaris, són sobrants o són superflus. Grans segments de la població del món estan desconnectats del món productiu i de la societat en general, en el seu funcionament que podríem dir-li normal.

Hi ha molts autors que parlen, senyor conseller, de l'emergència d'un quart món, i això no es produeix sols a Amèrica Llatina, no és produeix sols a Àfrica, no és produeix en els anomenats països del Tercer Món, sinó que també succeeix a casa nostra, senyor conseller. Creix el nombre d'exclosos. Creix el nombre d'exclosos que nosaltres creiem que són el brou de cultiu de fonamentalismes, de fanatismes, com a resposta d'aquests determinats sectors socials a no voler ser sectors desintegrats de la societat. Són en aquests moments carn de canó d'actituds xenòfobes, de violència, d'actituds no democràtiques, i són prioritàriament aquests sectors exclosos.

Senyor conseller, jo crec que aquests fets a vostè l'han de preocupar, entre altres coses perquè la seva Conselleria duu el nom de la Conselleria de Benestar Social. I sovint aquest fenòmens creen falls en les nostres societats que buiden de sentit la democràcia o la cultura fent caure els individus en aquestes actituds atomitzades, individualitzades, amb gestos agressius, tant en el terreny individual com en el terreny col·lectiu.

I és aquí, en aquest context de dificultats, de desagregació, on els moviments associatius, els moviments cívics, el teixit social, juguen un paper integrador. Poden ajudar a vèncer aquesta esquizofrènia que implica viure en una economia mundial, amb unes televisions mundials, amb una polí-

tica mundial, quan el seu lloc és un lloc reduït, és un lloc local, és un lloc quotidià, aïllat i exclòs.

I això que li he exposat, senyor conseller, també té concreció a les nostres ciutats. Qualsevol ciutat catalana viu avui un doble procés d'integració i d'exclusió. Per exemple, d'una banda, hom crea serveis, hom crea espais públics nous, augmenta l'oferta de serveis i d'equipaments col·lectius; però també, per una altra banda, augmenta el nombre de persones que viuen en àrees desplaçades i perifèriques. I en molts casos es produeixen fenòmens de mobilització ciutadana positiva, però en molts altres s'estén una pèrdua d'identitat dels ciutadans en dissoldre's velles estructures locals sense que n'hagin sortit de noves. I és aquí, en aquestes situacions concretes, on cal, on es fa necessari un teixit associatiu fort, que doni sentiment de pertinença, que faciliti la inserció en la vida ciutadana i que eduqui amb participació i amb democràcia.

Senyor conseller, l'associacionisme creiem nosaltres que és un fet que ens dona idea del dinamisme social, de la capacitat d'acció col·lectiva, de l'estructuració de la societat, i de passada defineix els centres d'interès que preocupen els ciutadans. L'associacionisme avui emergeix com una de les possibles teràpies necessàries per vèncer l'allunyament del ciutadà de l'interès per la cosa pública o vèncer l'anomenat desencant. Vostè sap que si durant el franquisme el moviment cívic català fou un gran protagonista de la resistència cultural i nacional de Catalunya, avui el moviment cívic català és imprescindible per avançar per una societat democràticament forta i ben articulada.

Però, senyor conseller, després d'aquesta repassada general, jo voldria dir-li que en la política del seu Govern respecte a l'associacionisme hi ha poca claror. I voldria aprofitar aquesta interpellació per plantejar avui un seguit de qüestions: quina és la política del Govern català respecte al moviment associatiu del país més enllà de les subvencions? Com és possible que assisteixin vostès impassiblement a l'afebliment de la seva influència social, del seu protagonisme? Com és possible que el seu Govern limiti l'acció en el món associatiu a un simple sistema de subvencions sense haver fet una profunda valoració, un inventari de problemàtiques, un llibre blanc de tendències, de submissons que comporta una política d'aquest tipus? Com pot saber, senyor Comas, on acaba el caràcter altruista o públic que representa una entitat o una associació i a on comença aquell associacionisme que amaga afanys de lucre o interessos personals?

Vostè, senyor conseller, ha de saber que hi han associacions i fundacions que es senten discriminades pel seu Govern; com s'explica això? Com garanteix, senyor Comas, avui a Catalunya, vostè, el pluralisme, la independència, el control democràtic, els drets i els deures dels associats? Tots aquests interrogants estan avui sobre la taula, senyor conseller, sense resposta.

I voldria, de passada també, aprofitar l'oportunitat del tema per diluir –permeti'm l'expressió– un cert mite que utilitza el president Pujol, un mite pujolià, al voltant de la ri-

quesa associativa del nostre país. El president Pujol parla molt sovint de la força del teixit associatiu català, però –jo no sé si és certa o no aquesta dada– en una publicació de la Generalitat, que segurament vostè coneix, de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, anomenat *El sistema de valors dels catalans*, en el capítol dedicats a moviments socials i institucions, a la primera pàgina d'aquell capítol, es llegeix això: «L'associacionisme voluntari no és gaire present a Catalunya.» Insisteixo que és una publicació de la Generalitat, eh? Les xifres són inferiors a les registrades en el conjunt espanyol: tant per cent de persones que pertanyen a associacions o a organitzacions voluntàries a Catalunya, 15%; al conjunt d'Espanya, 22%; tant per cent de persones que presten treball voluntari en aquestes organitzacions a Catalunya, 8%; a Espanya, 12%.

Les xifres, jo penso que avalen una primera afirmació segons la qual la riquesa associativa de Catalunya no és tal riquesa, que més aviat és una estricta pobresa. Altra cosa és que després es pugui fer una utilització de caràcter mític d'allò que hem dit: el moviment, la societat, el teixit civil català, etcètera.

L'associacionisme civil, per tant, si fem cas a aquestes dades, és feble, és invertebrat, és força buit de la seva capacitat operativa sobre el terreny; no obstant, senyor conseller, nosaltres creiem que el moviment ciutadà avui viu un creixement quantitatiu de gran popularitat i d'afinitats temàtiques: consum, pacifistes, esports, cultura, suports als col·lectius desfavorits, cooperació internacional; són temes que continuen animant els ciutadans a associar-se, i no fóra bo – no fóra bo – decebre'ls per un *laissez faire* sense sentit del seu Govern, o per una alimentació econòmica sense control, que sempre té la sospita de la instrumentalització.

Hem de reconèixer, sense objeccions, una millora real en el marc jurídic i polític en relació amb el període franquista, és evident, però en relació amb les necessitats i amb els potencials, avui estem lluny encara de la mitjana europea, tant pel que fa als canals de participació com a la política de suport.

I dit això, senyor conseller, i ja per acabar, pràcticament, nosaltres creiem que ens cal una llei, una llei d'associacions, d'associacionisme, com vostè li vulgui dir, un compromís del Govern de Catalunya vers el seu teixit associatiu, però una llei que no és una llei qualsevol; és una llei que, per la seva importància, ha de partir d'un ampli consens previ de totes les forces del Parlament de Catalunya; una llei consensuada, i en aquest sentit jo li avançaria la voluntat del Grup Socialista, que estaria disposat a iniciar converses, contactes immediatament per arribar a acords, convençuts com estem de la importància del tema.

I em consta, en aquest sentit també, que els Grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya han presentat iniciatives parlamentàries al respecte, amb una mateixa preocupació de fons en aquest sentit. Ens cal un marc clar que defineixi i reconegui el caràcter públic i d'utilitat de moltes associacions, un marc que preservi la seva independència. No és bo que sobre les relacions del Govern amb

el món associatiu hi existeixin dubtes, ni per a les associacions ni per al Govern ni per al conseller de torn: no és bo.

I per finalitzar ja, totalment, senyor conseller, permeti'm dir-li dues coses. Primera, aquestes són competències de la Generalitat, reconegudes a l'Estatut d'autonomia, en el seu article 9.24, per tant, objecte inequívoc de la seva incumbència. I segona, una frase molt interessant, d'un clàssic, l'Alexis de Tocqueville, que diu una cosa que il·lustra molt; diu el següent: «No hi ha cap país on les associacions siguin més necessàries per impedir el despotisme dels partits o l'arbitrarietat del príncep, que en els països on existeix la democràcia.»

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats; senyor diputat, li agraeixo molt la interpel·lació i la forma com s'ha encarat, perquè crec que és un tema de la màxima importància, i que jo mateix estava pensant demanar una compareixença a la Comissió de Política Social per tractar aquest tema específicament, en funció d'algunes coses que li diré a continuació; per tant, la hi estimo molt.

És indubtable que quan diem que l'objectiu del país –m'atreiria a dir, perquè no ha estat mai rebut per ningú, però, com a mínim, ho és del Govern de Catalunya– és de construir un país de qualitat, això vol dir que ens hem de fixar i hem de tenir molt present el teixit associatiu, perquè «qualitat» vol dir convivència, vol dir civisme, vol dir cultura, vol dir integració al país –també integració al país. I tot això, així com la cohesió i la vertebració social, que són indispensables per tenir un país fort, de qualitat, no es pot aconseguir sense teixit associatiu. Aquells –moltes vegades ho hem dit–, aquells països que tot ho fixen segons el que pot fer l'Administració pública, en els seus diferents nivells, que tot ho centren a partir del que diu el *Diari Oficial de l'Estat*, el DOGC –el *Diari Oficial de la Generalitat*– o les gasetes municipals, no van endavant. I, per tant, l'hem de potenciar.

Jo crec que des del Govern s'han fet passos importants. Hi ha les ajudes econòmiques, a les quals em referiré després, però n'hi ha d'altres. Tota la política, que tampoc ningú ha criticat mai, dels hotels d'entitats, per exemple; o totes les actuacions que es vénen produint a través de l'eficiència de l'Institut Català del Voluntariat, que és una llei que va aprovar aquest Parlament per unanimitat, i altres ajudes d'assessorament, altres ajudes que tenen a veure amb el fet que les entitats s'impliquin en el que són mètodes d'administració i mètodes de gestió del moment. Ha tingut un gran èxit, per exemple, un programa informàtic que hem distribuït a totes les entitats que ho han sol·licitat i, com dic, han tingut molt d'interès i s'han fet molts cursos sobre aquest programa informàtic; tot això és quelcom que ajuda a potenciar-les. I, evidentment, mai condicionar-les –mai condicionar-les.

M'agradaria que si alguna vegada es produís algun cas en què es cregués el contrari, que això ho debatéssim o que això ho veiéssim, perquè el voluntariat és el contrari de condicionar; s'ha de condicionar només en una cosa, és clar, i és que els ajuts que es donin estiguin ben utilitzats i, a més a més, que responguin —aquests ajuts— a programes que puguin ser aprovats i a programes concrets que diguin quelcom. No es tracta d'ajudar econòmicament les entitats, a tant per cada entitat o tant per cada ciutat o distribució geogràfica determinada, sinó que es tracta de subvencionar, d'ajudar a fer programes concrets en els diferents àmbits d'actuació del teixit associatiu, sigui cívic, sigui social, sigui cultural, sigui esportiu, etcètera.

I això és el que nosaltres hem fet. Jo crec que és una certa garantia el fet que vostè diu que hi ha associacions i fundacions que es consideren discriminades. M'agradaria saber quines: espero que vostè m'ho digui; però, en tot cas, les federacions en les quals s'agrupen aquestes associacions, amb les quals mantinc un contacte permanent, sigui la Confav, d'associacions de veïns, sigui la Favibc, també d'associacions de veïns, siguin les diferents federacions d'entitats que tracten el món social, no m'ho han expressat, i en alguna ocasió, quan m'han presentat determinat programa, l'han avalat, realment, l'hem discutit conjuntament. Jo no sóc conscient que amb la presentació d'un programa concret, d'unes propostes concretes que es referien a algun programa i que entra dintre del que són les prioritats del Govern de la Generalitat, no sóc conscient que realment no s'hagi ajudat.

La societat catalana és rica en associacionisme. Aquesta estadística, que jo també l'havia llegit, és una estadística que no sé en què es fonamenta però jo..., deu tenir algun fonament, és clar, però no veig que això respongui a una realitat que jo toco i que, a més a més, quan ho he preguntat, doncs, tothom opina de la mateixa manera aquí, aquí a Catalunya i fora de Catalunya, de la mateixa manera que jo. Jo crec que no és el que hauria de ser la fortalesa del moviment associatiu català, per això hi estem treballant, per això s'ha creat l'Institut Català del Voluntariat, però, de qualsevol manera, aquesta situació respecte a la resta de l'Estat..., no sembla que darrere hi hagi fonamentació suficient.

Però, de qualsevol manera, sí que ho he dit —ho reitero ara—, jo crec que és molt important enfortir-ho tot el possible, perquè moltes vegades, més que construir equipaments, que s'han de construir, el que s'ha de fer és potenciar entitats. Hi ha barris de Catalunya, algun barri de Catalunya que té tots els equipaments que un podria aspirar a tenir, molts més que altres barris i, en canvi, la qualitat de vida del barri en concret que jo tinc en ment ara, doncs, no és, precisament, un model a destacar. Altres barris amb menys equipaments tenen un millor resultat de cara a la qualitat de vida dels ciutadans d'aquest barri. Què passa en un barri o en un altre? Doncs que en un hi ha un teixit associatiu que realment fa feina, i en l'altre, doncs, hi ha uns equipaments que tenen una utilització insuficient, poc adequada i, en conseqüència, amb poques vivències.

Vostè ha tocat un tema, al principi de la seva intervenció, també és molt important... Jo esperava que avui, en una interpellació que s'ha posposat ho poguéssim tractar, però, en tot cas, ho tractarem el dia que ve. Vostè ha dit: «La gent que va caient en l'exclusió social, pel canvis tecnològics i per la situació de canvi econòmic i social que es produeix avui en dia...» Aquest és un tema de la màxima importància. Un estudi de la Comunitat Europea deia que molta gent que va caure en l'atur —no en la crisi actual, sinó en l'anterior, els anys 82, 83—, quan aquesta crisi es va superar, és gent que després no va trobar feina, perquè en aquest procés de canvis, doncs, havia quedat marginada i havia quedat sense ubicació. És per això —i d'això en parlarem un altre dia, però li contesto simplement perquè vostè ho ha tocat— que jo estic tan satisfet que Catalunya hagi estat, en paraules del director de la UNESCO, el primer país que hagi fet un pla integral de formació d'adults, un programa que compromet deu departaments dels tretze que conforma el Govern i que suposo que tindrem oportunitat de comentar i debatre; però l'única forma de lluitar contra l'exclusió social..., potser no l'única —ho relativitzo—, però una de les fórmules més importants que hi ha per lluitar contra l'exclusió social és, realment, invertir en formació d'adults; invertir, realment, en la possibilitat de reciclatge i possibilitat d'increment el nivell de les persones.

La política que de cara al teixit associatiu farà el Govern de la Generalitat —està fent i farà el Govern de la Generalitat— no canviarà, perquè hi creiem en el sentit de potenciar les entitats, de potenciar la creació d'entitats, de potenciar-ne la riquesa, de potenciar-les en la seva fortalesa, i els mecanismes, doncs, són ajudar a fer programes, no a donar subvencions innominades, a fer programes i a possibilitar, a través dels hotels d'entitats o d'altres mecanismes, l'ajuda, i a través, és clar, amb tot això, doncs, en tota l'actuació que faci l'Institut Català del Voluntariat.

Però, a part d'això, jo li puc anunciar dues qüestions: una d'elles, la Llei d'associacions, que vostè ha esmentat. En aquests moments està en redacció entre els departaments de Justícia i de Benestar Social. Jo espero que per al mes que ve, per al mes de novembre, en tot cas abans de final d'any, hi pugui haver un esborrany a aquest respecte i que aquesta Llei pugui estar, pugui realment trametre's al Parlament en el primer semestre de l'any vinent. Per tant, en aquesta llei d'associacions, el Govern ja hi està treballant i la presentarà al Parlament.

I la segona és que, de qualsevol manera, de cara al que són convenis del Departament de Benestar Social amb les entitats, hi haurà un canvi en relació amb l'any 94, perquè nosaltres traurem la campanya del «Barri educador»; és a dir, imbricar totes les entitats d'un barri, d'una ciutat mitjana, imbricar-les amb l'ajut de la Generalitat, cada una en el seu terreny d'actuació, a fer un programa integral que procuri l'educació i l'increment de nivell del barri, de nivell de qualitat. Jo crec que és un programa molt important —ho dic així, no és una idea meua, és una idea d'un director general del meu Departament—, però jo crec que és un programa

molt important i, aleshores, tots els convenis del Departament l'any vinent aniran dirigits a potenciar aquesta tasca de les diferents entitats que, dins d'un barri, es comprometin conjuntament amb la Generalitat, i amb l'ajuntament respectiu, és clar, a fer un barri educador, a aixecar el nivell del barri.

Aquestes dues són les dues mesures que de cara a l'any 94 el Departament, conjuntament amb l'intent de perfeccionar sempre les que tenim en joc, intentarem fer.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot fer rèplica.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no li puc donar la llista d'entitats que han estat discriminades, perquè elles es molestarien i perquè és possible que encara ho fossin més. Per tant, jo no entraré en aquesta pregunta que vostè m'ha fet. Vostè sap ja quines són les que vostè ajuda i les que no ajuda.

Jo, simplement, el que voldria plantejar-li és: hem fet, tant vostè com jo, dues intervencions molt generals sense baixar al terreny concret de les coses i s'han mogut en un clima de cordialitat, però jo penso que vostè m'ha convidat a dir que parléssim, que debatéssim aquí temes puntuals on jo crec o el meu Grup pensa que poden haver-hi disfuncions en la relació de la Conselleria amb el moviment associatiu.

Jo aprofitaré un dels punts que em va sobtar, que m'ha sobtat perquè l'he anat seguint al llarg del temps. Miri, permeti'm, en aquest torn de rèplica, passar a posar exemples d'algunes afirmacions expressades en la meua anterior intervenció. Parlem, per exemple, de la segona trobada de barris. El seu Departament va impulsar, per primer cop, la primera trobada de barris i els ajuntaments, senyor conseller, van estar absents, i no per voluntat pròpia, sinó per decisió seva. Vostè va cloure la primera trobada de barris amb un acte amb diversos milers de persones, a Montjuïc, amb la presidència del president Pujol, a prop d'unes eleccions, sense ajuntaments.

Vostè va organitzar una segona trobada, per cert, també pensada en *tempus* electoral, i novament va oblidar els ajuntaments. Vostè ha col·locat els ajuntaments al marge d'aquest fet, fora d'aquesta relació directa que pretén establir vostè sempre entre veí, directament, veí i Generalitat. Vostè, amb aquesta actitud, senyor Comas, està induint el moviment ciutadà a ser corporativista; vostès estan desenvolupant una estratègia política amb l'objectiu d'articular i territorialitzar el país a la seva mida. A vostè l'interessa a Catalunya un moviment veïnal d'entitats que fugi de les problemàtiques globals, que fugi de les problemàtiques d'abast general; l'interessa aquesta relació directa. Vostès amb el microteritori. Els programes impulsats pel seu Departament pretenen l'articulació de Catalunya a l'entorn d'un poder central molt fort, el seu, el de la Generalitat, al marge dels ajuntaments. I la segona trobada va ser una mostra que il·lustra això que jo li dic, senyor conseller. No és pas per casualitat que repetidament —i alguns diaris s'han fet

ressò d'això— molts antics dirigents veïnals, en aquests moments, formin part de les seves oficines de benestar social o estiguin treballant indirectament per Adigsa, etcètera, etcètera. Les mil combinacions que es poden donar per teixir dins del territori català un teixit d'aquest tipus al servei del seu Departament, al servei d'aquesta concepció de Catalunya, del micro al màxim poder central.

Vostè sap que amb aquests polígons que li parlo, d'aquestes trobades de barri, es donen situacions socials, econòmiques i urbanístiques idònies per fabricar lideratges a mida. Vull dir, vostè pot fabricar un líder per aconseguir coses de barri, específiques, i que després vostè les pot solucionar a través del seu Departament, perquè el seu Departament té molts diners i ho pot aconseguir pràcticament tot, i vostè deixa en entredit els ajuntaments, generalment d'esquerres— generalment d'esquerres. I no és casual, senyor conseller, que vostè no tingui el mateix tractament als polígons d'Adigsa que a altres polígons o que a altres barris de la ciutat, com, per exemple, el Turó de la Peira, no és casualitat. I aquests fets, senyor conseller, comporten una irresponsabilitat política gran, perquè impedeixen un desenvolupament racional d'una consciència ciutadana global de la qual parlàvem a la intervenció general d'abans, tant la seva com la meua, i fan mal a una bona governabilitat.

El nostre Grup creu que cal treballar per una articulació natural de Catalunya, esgraonada sobre les bases de les ciutats, potenciant els poders municipals com els més propers als ciutadans i fent possible el sentiment de pertinença lògica: barri-ciutat-Catalunya-Europa-món, si vol. Estem convençuts que per fer nació cal fer ciutat, no es pot fer nació de barri a nació, per fer nació s'ha de fer barri, ciutat, Catalunya.

Senyor conseller, per què creu vostè que tots els grups de l'oposició d'aquesta cambra demanen que preservi vostè la independència del moviment associatiu? Per què creu vostè que demanem una llei d'associacions, que volem normatives, que volem lleis consensuades? Per evitar aquestes circumstàncies que li estava plantejant. No és per casualitat, és per evitar la instrumentalització del món associatiu, és per tenir definits iguals per a tothom els criteris, els paràmetres, les regles del joc associatiu. És, en definitiva, per evitar que l'associació ics, en ser convocada pel delegat de Benestar Social de la Barceloneta a xiular el rei, no se senti obligada a assistir-hi sota la por, potser indirecta, de perdre una subvenció. Són aquestes relacions. No dic que això hagi passat, dic que això és el que s'ha d'evitar. (*Remor de veus.*)

És que molts grups de la cambra considerem el món associatiu com una escola de democràcia, com una pedrera de futurs dirigents polítics, de futurs dirigents socials i volem preservar la pluralitat del futur d'aquest país.

I, com li he dit en la intervenció d'abans, senyor Comas, creiem, i ara més que mai, que ens cal una llei d'associacions, una llei d'associacionisme, si volem fer les coses ben fetes, com s'han de fer, i que aquesta llei jo crec, senyor Comas, que no em pot dir vostè que la presentarà d'aquí a uns

mesos, o d'aquí a uns altres mesos; és tan important, aquesta llei és tan important per al futur de Catalunya, per al seu món associatiu, per al seu teixit, que vostè l'ha de consensuar, que vostè no se'l pot treure de la màniga. Jo a què l'invito, amablement? El convido amablement a dur consultes amb tots els grups, amb el nostre en particular, que és en nom del qual puc parlar en aquests moments, a fer contactes, a parlar sobre aquesta llei i arribar, almenys –almenys–, a unes bases d'acord de com ha de ser el món associatiu del nostre país.

No la faci vostè sol, la llei, senyor Comas, simplement això. Nosaltres esperem, senyor conseller, un gest de bona voluntat, segurs que el tema val la pena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. El conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, la llei d'associacions ha estat una decisió del Govern, molt abans que vostè ens ho digués i, aleshores, està clar que primer ha de fer un projecte el Govern, està clar. Ara, si vostè m'ho permet, tinc la satisfacció, gràcies a tot l'hemicicle, i jo ho he agraït en cada ocasió, que totes les lleis que ha presentat el Govern a través del Departament de Benestar Social pràcticament han estat aprovades per unanimitat, una no ho va ser, però no hi va haver vots en contra. Per tant, aquesta es farà igual, s'intentarà; el diàleg hi ha estat i hi seguirà sent i si cal, doncs, si es pot, l'enfortirem.

Jo no li demano que em digui les entitats discriminades, si vostè no ho desitja, però transmeti'ls, si vostè en coneix alguna, que jo estic a la seva disposició per rebre'ls i per discutir, com faig sempre. No hi ha cap entitat que m'hagi demanat una entrevista, cap, que no hagi estat citada i hàgim discutit els temes, i espero que realment aquesta afirmació la seguiré fent en el futur.

Vostè ha parlat de la segona trobada de barris i de la manca de la presència dels ajuntaments. És una visió, que jo no crec que m'hagi de posar en contra de l'assistència dels ajuntaments; jo crec que hi podrien assistir molt bé; el fet és que la primera trobada de barris va ser una trobada de posar en contacte un manifest de barris i, aleshores, ens va semblar en aquell moment, potser equivocadament, que era una qüestió que havia de fer el Departament amb les entitats veïnals; no ho vàrem poder fer amb totes les entitats veïnals, perquè només ho va ser la Favibc. A la segona vàrem intentar aconseguir l'assistència i la representació de tot el moviment veïnal, i es va aconseguir. I, aleshores, jo no tinc cap inconvenient que la tercera, si així ho estima la Federació i l'Associació de Municipis, la poguéssim convenir amb els ajuntaments. Si aquesta és una crítica que es pogués formular, que no ho vam fer amb els ajuntaments, l'accepto i l'assumeixo. Em semblava que no era necessari, però, de qualsevol manera, no tinc pas cap inconvenient a obrir les trobades de barris a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis.

Miri, hi ha entitats que són entitats de barri i tenen la seva missió, la seva funció de treballar pel barri; hi ha altres entitats que treballen a nivell de ciutat, altres entitats treballen a nivell de país; n'hi ha algunes que treballen a nivell de país, però pel conjunt del món. Amb totes hi tenim contacte; potser sí que en algun cas no sabem fer les coses prou a gust de tots, però ho intentem, i tant tenim contactes i signem convenis amb entitats que treballen en un barri com entitats que treballen en una ciutat; les federacions d'associacions de veïns d'una ciutat, per exemple, o entitats que treballen en un camp associatiu social o al conjunt del país. Els convenis, els signem amb tots. Per tant, jo no sé veure, no sé veure..., no existeix, és clar, no existeix aquesta disquisició que vostè ha esmentat, de cara que tractàvem només amb entitats de barri; no és cert. Si vostè s'assessora i ho veu, doncs, ho pot..., daixò.

Per cert, em sembla que és aquesta setmana o l'entrant que es veu al Parlament espanyol una qüestió que per dues vegades l'ha presentat el Grup Parlamentari Català a iniciativa del conseller que els parla, i ha estat rebutjada per la majoria; espero que aquesta vegada, doncs, no ho estigui. I és poder declarar les entitats associatives entitats d'interès públic, que aquesta és una vella aspiració del moviment veïnal, tant a nivell de l'Estat com a nivell català. (*Remor de veus.*)

Diu que no tractem igual els barris d'Adigsa que el Turó de la Peira, ha posat com a exemple. És que, amb els barris d'Adigsa, la Generalitat hi té una obligació especial per llei, hi té una obligació especial, a un terreny associatiu igual, a un terreny d'obra, doncs, no, perquè Adigsa té, vaja, tenim unes obligacions que no tenim amb els altres barris. I, en tot cas, és una qüestió que si vostè creu que també hi ha algun punt que s'hauria de millorar, doncs, m'agradaria parlar-ne, m'agradaria que m'ho digués, en què, doncs, hem fallat respecte a barris que no són d'Adigsa i que cauen dintre del que són competències del Departament de Benestar Social. Jo no en sóc conscient.

Sobre si alguns líders veïnals treballen, doncs, o no treballen a la Generalitat..., escolti, si treballen per la Generalitat és que som oberts; vull dir, poden treballar on vulguin, i a mi em sembla que això o no s'ha sabut expressar o era quelcom que si hi ha una idea més profunda espero que vostè me la faci conèixer, perquè jo no veig quin sentit tenia aquesta qüestió.

De la Barceloneta hi ha..., demà em sembla que hi ha preguntes i ho parlarem. Em semblava que això, si li he de dir la veritat, amb tot el respecte i consideració, em semblava que això sobrava en aquesta interpellació; de qualsevol manera, no he defugit mai cap debat, ni cap pregunta, ni cap qüestió que se m'ha plantejat; tampoc defujo aquesta i serà tractada degudament, tant amb les preguntes que hi ha presentades a comissió com les que demà hi ha en aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la prevenció d'incendis forestals, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, és evident que quan volem fer un balanç de quina ha estat fins ara la situació dels incendis que ha sofert Catalunya podríem dir que no ha estat gaire satisfactòria, per no dir que ha estat absolutament insatisfactòria, ja que tant la freqüència dels incendis com la mateixa intensitat d'alguns d'ells, com els efectes finals han posat molt en qüestió l'eficàcia de totes les mesures que l'Administració ha posat per reduir la superfície o els efectes d'aquests incendis.

I és curiós que quan s'han anat produint i ha sigut motiu de moltes notícies de premsa —jo en tinc aquí un recull en una carpeta que potser hi ha cent cinquanta pàgines de diversos incendis, i no hi són tots—, els arguments justificatius que se'ns han donat des de les diverses administracions són prou curioses: el fort vent, el vent ha dificultat l'actuació dels mitjans d'extinció; l'escassa pluja que ha fet durant l'estiu, junt amb la important pluja que havia fet a la primavera i que va provocar un increment de vegetació; les dificultats orogràfiques del terreny, un terreny que és escarpat i que no hi ha bon accés, o el mal estat de la xarxa elèctrica, han estat els principals motius per justificar els incendis d'aquest estiu. Jo diria que totes aquestes justificacions o totes aquestes característiques en absolut podríem dir que són sorprenents o que són imprevisibles, perquè el vent, la pluja, les dificultats orogràfiques són característiques molt típiques del nostre territori per la seva configuració geogràfica i pel seu clima típicament mediterrani. I que algunes de les zones que han estat més afectades pel foc, ja siguin les comarques de l'Alt i el Baix Empordà o ja siguin les comarques del Baix Ebre i Montsià, no és cap sorpresa dir que en unes bufa la tramuntana i a les altres bufa el mestral o el cerç: ho sabem tots els ciutadans, que sempre hi ha vent fort en aquelles zones, si més no, d'una forma no constant però sí amb molta periodicitat. Per tant, res de sorprenent en aquestes justificacions, i crec que no ens valen com a justificacions.

Per tant, si diem: quin és el balanç? El balanç a 26 de setembre, segons dades oficials, era que a Catalunya s'havien cremat més de 6.500 hectàrees de superfície entre arbrada i no arbrada; que si comparem amb les dades dels anys anteriors vol dir que hem superat en un 20% les dades de l'any 91, és a dir, hi ha més d'un 20% de superfície cremada d'augment sobre les de l'any 91, i en un més de 400% les de l'any 92. És a dir, l'any 92, si diem que s'havien cremat aproximadament unes 1.250, per tant, vol dir que hem multiplicat per cinc, hem tingut la crua realitat de multiplicar per cinc aquesta superfície cremada.

Però, a més a més, aquest fracàs, si comptem que des de l'any 92 o des de l'any 91, encara més, han anat millorant

els mitjans materials, humans i tècnics —s'han introduït..., i se n'estava bastant orgullós, a principi de la temporada de l'estiu, dels avenços tecnològics, dels helicòpters bombers i dels hidroavions—, vol dir que sort d'aquests mitjans tecnològics hem evitat que hi hagi més incendis, però si no hem aconseguit que n'hi hagin menys que fa dos anys, vol dir que el fracàs ha estat rotund.

I jo voldria substantiar la interpellació, no entrant a valorar l'eficàcia dels sistemes d'extinció —perquè la interpellació crec que està prou clara, que parla de la prevenció d'incendis— i, per tant, no vull parlar si els bombers han actuat eficaçment, si han sigut prou ràpids, si no ho han sigut, si s'han pres les mesures, si no s'han pres les mesures, i també hi han hagut opinions de tots els gustos i diversa gent, públicament, a diversos mitjans de comunicació; fins i tot han demanat la dimissió del director general, que curiosament, i tot i que en aquests moments tenim un projecte de llei de prevenció i extinció d'incendis al Parlament, ja no serà ell el que podrà considerar-se pare de la criatura, perquè no es diu que ha dimitit però sí que se n'ha anat de la Direcció General d'Extinció d'Incendis.

Per tant, no vull discutir si hi ha els mitjans apropiats, no vull parlar de nombre de persones i nombre de vehicles i de mitjans tecnològics, ni tampoc de la rapidesa de la seva actuació, per tant, si estan pròxims al lloc que havien d'estar, si coneixen el terreny i si tenen els plànols que haurien de tenir, perquè són evidentment factors que influeixen a l'hora de reduir la superfície, però voldria parlar precisament d'aquestes mesures de prevenció, perquè —no ho oblidem— la manera més eficaç de combatre els focs forestals és actuar sobre les causes i no sobre els efectes, i que els bombers han de ser, en tot cas, l'últim recurs en l'actuació, però no és l'únic recurs.

Si comptem quines són les causes —també s'han dit—; una és la distribució de les pluges, però això ho sabem tothom a principi de l'estiu, que seria un estiu difícil perquè hi havia molta abundància de vegetació a molts llocs; l'altra és les negligències i les imprudències per l'augment de la freqüentació de gent desconexada de quin és el funcionament del món rural i, per tant, no entenen, no saben comportar-se, aquests estiuejants, aquests visitants de dissabte i diumenge, de cap de setmana, al bosc, i no saben què és el que és prudent i què és el que no ho és; hem de dir que l'home urbà és un home inculte per moure's en el món rural, i això penso que tampoc és poc discutible; o són també negligències en faltes de manteniment d'empreses que tenen responsabilitats claríssimes, com podria ser el cas de les empreses elèctriques.

També podem parlar de la provocació; hi ha incendis provocats, possiblement més dels que voldríem, més dels que es diuen, però el que està clar és que enguany s'ha pogut detectar que a molts dels incendis que s'han provocat i que s'han produït i que hi ha hagut incidències importants, hi ha indicis racionals de no ser causes fortuïtes, sinó ser causes provocades, perquè en molts llocs hi havien dos, tres, quatre focus separats d'inici del foc. I que, curiosament,

aquests focs es produeixin sempre quan hi ha fort vent, que és en el moment que pot ser més eficaç la voluntat destructiva, encara ens fa creure més en que aquests piròmans, per una banda, o interessats per determinades qüestions, existeixen i s'haurien de perseguir. Hi ha gent que es dedica a provocar aquests incendis, uns per interessos urbanístics, i creiem que tampoc és massa discutible això; és una forma, diríem, macabra de reduir l'interès natural d'un territori; per tant, vol dir que quan ja no té interès natural pot tenir interès urbanístic, es pot requalificar el terreny. I tampoc no és casualitat que molts dels incendis que enguany s'han produït estan en zones incloses en el PEIN; n'hi ha bastants, nombrosos, que són zones protegides, zones incloses en el PEIN, que han estat enguany cremats en quantitats apreciables.

També hi poden haver en certs moments, o en certs llocs, interessos d'algun ramader o interessos de caçadors, que, per millorar el pasturatge, perquè després surt l'herba més verda, més fina, o per netejar els matolls per poder practicar la caça, doncs, també van a «netejar» en aquest sentit tòtric que diem de la neteja, no?

Però volem incidir en alguns aspectes que no han estat comentats i que no s'han adduït en cap moment, quan parlem de la necessitat de prevenció, o de per què, a pesar d'aquests mitjans tecnològics, a pesar d'aquesta major preparació tècnica del servei d'extinció —no de prevenció, d'extinció— fan que any rere any vagi augmentant el volum d'incendis.

La disminució de l'activitat agrària, sobretot en terrenys de cert pendent i al costat dels boscos, fa que hi hagi un increment de matolls, hi hagi un increment de brossa, que és fàcilment inflamable, i que qualsevol incendi en aquesta zona es pugui propagar després al bosc. La disminució de la ramaderia extensiva també implica la desaparició de senders o de tallafocs naturals, que abans feien, naturalment, el mateix trànsit dels ramats. La disminució general de la població agrària, que és aquella que era coneixedora del territori, que tenia diversos aprofitaments, que estava adaptada al medi, això ha provocat la disminució de la freqüentació —aquesta gent, si no n'hi han tants, lògicament van menys també a la muntanya—, i això també dificulta l'estat de conservació de determinats llocs; el desinterès, o jo diria que, a vegades, fins i tot, el rebuig a les actuacions de l'Administració que en moltes zones actua de forma molt poc sensible al que són els interessos i la pràctica de la gent de la zona, i recordem reserves de caça, recordem espais naturals declarats per decret en contra o al marge de la voluntat de la mateixa gent, i ens referim a actuacions històriques des d'Icona, però tampoc no per això passades de moda perquè encara ho fa Medi Natural.

Això significa que els mateixos ciutadans que viuen en les zones rurals hi tenen poc interès, a col·laborar en l'extinció d'incendis i a evitar que aquests es puguin propagar, i deixen la responsabilitat en mans dels professionals.

Hi ha altres factors, com poden ser la facilitat d'accés motoritzat a moltes zones sense cap control; allí que hi pot

arribar qualsevol cotxe, qualsevol vehicle a motor és un lloc potencial, també, de risc d'incendi; o, en casos contraris, la manca de camins, camins que existien abans i que per desús, per aquesta falta de reducció de l'activitat agrària, fa que es perdin i dificulten la possible penetració de vehicles per sufocar ràpidament els incendis.

En definitiva, pensem que no s'ha incidit prou durant tots aquests anys en la prevenció; que el balanç de funcionament de les agrupacions de defensa forestal, creades, en principi, per a aquestes qüestions, no és gens positiu; que el programa Foc verd tampoc no ha funcionat —i la prova n'és el que diem, les dades actuals—, que no és un problema d'incrementar la dotació de bombers, d'helicòpters, de bombarders, etcètera; que tampoc no es tracta, sols, de construir piscines arreu dels boscos de Catalunya —i quan dic piscines dic que s'estan omplint els boscos de basses per al subministrament d'aigua als helicòpters, i que creiem que pot ser una mesura bona, però no és aquesta tampoc la solució, i ara sembla que és la que està més de moda. Tampoc pensem que és fer murs verds, murs per parar el vent, per evitar aquests problemes que diem que enguany han sigut els originaris de majors boscos. I pensem que fer rogatives tampoc no seria solució perquè plogués a gust de la gent per evitar que hi haguessin excessos d'herba seca.

Per tant, el que voldríem és saber quina és la política de prevenció del Govern de la Generalitat, no sols del Departament de Governació o del Departament d'Agricultura, sinó la política de prevenció, que no està gens especificada; entre altres, tinc aquí la memòria del Departament de Governació del 92 i fa plorar veure quines són les actuacions de prevenció d'aquest sistema de prevenció i extinció d'incendis i que és el que es planteja davant de la crua i trista experiència d'aquest estiu del 93, davant de la necessitat de parar, de reduir d'una forma substancial no els incendis que es produeixen, sinó l'inici d'aquests incendis.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, bé, sentint-lo a vostè un quedaria convençut que tot ha anat malament. Si més no li he de dir que em sorprèn la seva intervenció, perquè opino que és una persona més objectiva. Jo espero que amb l'ajuda de les dades que li donaré puguem reconduir el tema.

Primer, no ha estat un any dolent per al foc; ja sé que diferents grups polítics hi insisteixen, que probablement és ajudat per alguna persona amb funcions o amb interessos no gens altruistes, però la realitat és que Catalunya ha estat el país de tot l'arc mediterrani que ha tingut menys foc. I ha tingut, en proporció, un 25% de superfície cremada del conjunt mediterrani. A tall d'anècdota, els puc dir que a Itàlia li diuen *l'anno di Nerone* i el *ferragosto di Nerone*. Vostès, suposo que han anat veient els diferents mitjans de comuni-

cació i poden anar veient totes les comunitats mediterrànies al voltant de la nostra la quantitat de foc que han tingut.

Vostè ha donat una dada, que suposo que és la dada que sortia ahir als diaris –jo no hi estic totalment d'acord, tot i que les hectàrees varien molt poc; no es tracta que les doblin–; a nosaltres aquest any se'ns han cremat prop de 6.000 hectàrees, no hi arriben –no hi arriben–, i he de dir-li una cosa: és lleugerament superior, se'ns han cremat 400 hectàrees més que l'any 91. Però, en canvi, la superfície arbrada cremada aquest any és inferior a l'any 91. I l'any 91, que jo recordi, doncs, no hi va haver aquesta polèmica.

Però si vostès volen, jo els puc fer una comparació del que ha afectat, dintre l'arc mediterrani, el foc. I veiem, doncs, que, per exemple, a Itàlia s'ha cremat l'1,13 de la superfície forestal; que a Portugal..., bé, Portugal no és de l'àrea mediterrània, però veiem, per exemple, Andalusia, l'1,47; València, el 0,80; Balears, el 0,63; a Catalunya s'ha cremat el 0,18 de la superfície; o sigui, com a mínim, un 25% de les altres comunitats. Llavors, que vostès diguin que ha estat un pèssim any. Miri, dissortadament, tots voldríem que no hi hagués ni un sol foc.

Ara, siguem objectius; jo mateix tinc demanada una compareixença davant la Comissió, que espero que em sigui concedida, on els explicaré amb molt detall totes aquestes dades. Aquest any ha estat un any extraordinàriament difícil per al foc, i nosaltres –i si vostès ho recorden, vaig ser jo mateix– vam anunciar que tindríem aquestes dificultats amb el foc. Perquè, posar l'any passat com a exemple, quan va ser un any en el qual dia sí, dia no, plouia i en el qual vam arribar escassament a la xifra de tres-cents incendis en comparació amb el d'aquest any, jo crec que no és lògic i, a més, la valoració d'un programa, suposant que hagués anat més malament –que, sincerament, ha anat molt bé i em sembla que els ho puc demostrar–, doncs, la valoració d'un programa es fa en un conjunt d'anys, no en un sol moment. I vostès han de ser objectius i reconèixer que les condicions que s'han donat aquest any de dificultat no s'havien donat amb anterioritat des de feia moltíssims i moltíssims anys.

Vostè em diu: «Han anat dient els motius del foc»; a mi això no em val. Escolti, són els que són. Jo reconec una cosa i li reconec d'entrada: el programa Foc verd hem fet un esforç molt important a millorar-lo. Mai havia funcionat el programa Foc verd com aquest any. Ara, jo també li reconec: és millorable; i com a tal, doncs, en el seu moment farem les propostes.

Per què dic que ha funcionat el programa Foc verd? Miri, jo... –no sé si tinc totes les dades per aquí...–, nosaltres, aquí a Catalunya, en aquest moment tenim 211 àrees de defensa forestal que cobreixen 950.000 hectàrees. Aquests darrers temps se n'han constituït bastants. Jo li he de dir que nosaltres hem fet un esforç important a dotar-les. I no solament això, sinó que per primera vegada les àrees de defensa forestal, quan s'han produït els focs, havien rebut els ajuts que tenen cada any, perquè hi han fet un esforç especial. Jo mateix i el director general, durant tota la primavera hem estat conscienciant la gent amb tot un seguit de trobades a dife-

rents llocs de Catalunya, avisant de l'extraordinari perill que significaria aquest any.

Vostè sap que, a més, el Departament d'Agricultura té uns grups que els diuen els grups «sierra» –en un llenguatge internacional, que ningú faci ara abstraccions del tema. D'aquests grups, nosaltres en teníem dotze. Aquest any nosaltres hem arribat a tenir vint-i-set grups. Aquests grups són gent que es contracten durant tot l'estiu posant-los en els llocs de més perill. O sigui, que hi hagué un increment..., doncs, miri, de dotze a vint-i-set. Vostè mateix...

El tema de guaites. Aquest any nosaltres hem augmentat, quasi duplicat els guaites forestals, perquè érem conscients d'aquest problema. I a més, li he de dir que això del programa Espiadimonis, que hi ha una avioneta que controla, doncs, aquest any n'hi ha hagut dues. Però, a part d'això, s'ha fet tot un seguit d'actuacions, com per exemple material educatiu i de divulgació i de prevenció del foc, amb totes les urbanitzacions de Catalunya, amb la Cambra de Parcellistes..., o sigui, que hi hem estat treballant amb molta, molta profunditat. I gràcies a això els focs han estat els que han estat, perquè no oblidem que a Catalunya hem tingut a la vora de vuit-cents focs, i un foc, doncs, molts dies, molt intensius. Hi ha hagut dies freqüent de vint, fins i tot de vint-i-cinc i de vint-i-set focs en un dia, cosa que dificulta extraordinàriament les possibilitats d'apagar-los molt ràpidament. Però si mirem el conjunt de foc que hi ha hagut a Catalunya, vostès veuran que les hectàrees cremades per foc són extraordinàriament baixes.

I vostès són conscients que sí que hi ha hagut quatre focs que han estat importants, i encara que vostè digui que això és una excusa, la realitat és que aquests focs sempre s'han donat amb les mateixes característiques. S'han donat amb vent d'interior fort, s'han donat a la nit, i, evidentment, els serveis d'extinció de què disposem..., i crec que hem d'estar tots els ciutadans de Catalunya molt agraïts a tota la gent que ha treballat aquest estiu a l'extinció de foc, perquè són una gent que no han fet ni un sol dia de lleure, que s'ha treballat com mai s'havia treballat, però bé, hi ha dies que el foc es produeix a la nit en zones inhòspites i en el moment en què no podien volar els helicòpters, que s'han demostrat una eina molt eficaç d'apagar el foc, la veritat és que aquest foc ha adquirit proporcions no desitjades per ningú.

Ara, si us plau, primer, no diguin que el programa Foc verd no ha funcionat. En tot cas, si vostès em diuen: «Conseller, vostè creu que és millorable?», jo li contestaré que sí, però no digui que el programa no ha funcionat. Al programa s'hi ha invertit més recursos –més recursos– que cap any, entre altres raons, perquè érem conscients del perill. Segon, perquè el mateix conseller és membre d'una àrea de defensa forestal i sap el que significa el foc, i no n'és d'ara, de molts anys. I perquè vèiem que calia fer un esforç per motivar la gent. El programa Foc verd, amb tota seguretat –i els ho puc garantir– ha funcionat com mai. Dissortadament, aquest any, com els he dit, el foc ha afectat tota la Mediterrània d'una manera molt especial, i sortosament, doncs, a Catalu-

nya, dintre dels fets dissortats que s'hi han donat, jo crec que el programa ha complert amb el seu objectiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyors president. Sembla que, pel grau de satisfacció amb què el conseller em responia, hauríem d'aplicar aquella dita que diu que en el país dels cecs el borni és el rei. Perquè si diu: «Oh, és que a Andalusia se n'han cremat més, proporcionalment; si a València» —i a més des de fa diversos anys, lamentablement, també constant, la gran incidència dels focs a València— «se n'han cremat més, si a Itàlia se n'han cremat més...» Bé, però el que hem dit és que enguany se n'han cremat molts més —molts més—, cinc vegades més que l'any passat. I que enguany —ja he dit també que no volia entrar a fons en el tema de l'extinció, perquè en tot cas ja ho discutirem en el moment en què discutirem la llei aquesta, el Projecte de llei que tenim a dintre del Parlament— no vull parlar de l'eficàcia dels mitjans, perquè és cert que si no haguéssim tingut hidroavions, que si no haguéssim tingut els helicòpters bombarders, els efectes haurien sigut molt més greus del que han sigut.

Però això no vol dir que tinguem una política de prevenció escassa, i això no vol dir que haguem de minimitzar els efectes del foc. Perquè, sense entrar en si han sigut 5.500, 6.000 o 6.500, jo sí que, de les dades que tenim només de dotze incendis, m'arriben gairebé a les 5.000. I vostè coneix que hi ha hagut algun com el de Vespella i el Catllar, que no sols s'han cremat moltes hectàrees sinó que s'han cremat vides humanes. S'ha hagut de lamentar la mort de persones. Que hi ha hagut un incendi molt important a la zona del Perelló amb més de 700 hectàrees, que hi va haver un incendi a la Palma d'Ebre i a la Bisbal de Falset, bàsicament, a la vora de 1.000 hectàrees, que hi va haver un incendi que hauria pogut afectar una gran part dels ports de Tortosa-Beseit, que és l'incendi que va afectar Alfara i Paüls i un tros de Xerta, amb 800 hectàrees o més de 800 hectàrees afectades, i que posteriorment... —això més bé el juliol—, i que a finals de juliol i a l'agost i setembre hi han hagut diversos incendis a les comarques gironines. A Port de la Selva, el 22 de juliol, 350 hectàrees. El 28 d'agost a Roses, més de 700 hectàrees, en què també es van haver de lamentar diverses ferides de consideració en alguns bombers. El 13 de setembre a Sils, 110 hectàrees; i el 15 de setembre, a part que hi va haver setze incendis a dintre de les comarques gironines, a Santa Cristina d'Aro es van cremar 130 hectàrees i algunes urbanitzacions, alguna part d'urbanitzacions.

Només sumant tot això ja surten gairebé les 5.000, i he dit: no vull parlar d'eficàcia, perquè hem de dir que s'ha estat eficaç en els sistemes d'extinció amb caràcter general. El que estic plantejant és que no hi ha unes mesures reals de prevenció, i el conseller no me n'ha donat cap més que dir: «Bé, el foc verd és millorable.» Fins i tot —suposo que ha dit un lapsus— ha dit: «No és un any dolent per al foc.» És cert: per al foc no ha estat un any dolent. Ha estat molt bé

per al foc. En tot cas, per al camp potser ha estat més nociu. Jo no voldria tampoc entrar a dir si han estat més hectàrees arbrades o menys hectàrees arbrades.

Anem al que en diem mesures de prevenció. Quina és la política de prevenció del Govern de la Generalitat? I la política de prevenció no pot ser només el de grups especialitzats de gent que els incrementarem o no els incrementarem en funció del que creguem convenient. Cal una política integral, que afecti no a una conselleria, no a dues conselleries, sinó al global del Govern, perquè el que ens hi juguem aquí és el país i el que ens hi juguem és el que creiem que ha de ser el futur d'aquest territori nostre.

Per tant, entenem que cal elaborar i aplicar mesures que permetin invertir la tendència actual d'abandonament del camp, de disminució de la freqüentació, i que permetin augmentar l'ús de les zones agràries per part dels seus residents. Que vol dir tornar a buscar mesures per fomentar la ramaderia extensiva, en què no es miri tant la rendibilitat econòmica, sinó aquesta rendibilitat social; fer plans d'ocupació, en col·laboració amb l'Inem, en col·laboració amb el personal aturat que puguin fer neteja de zones de matolls que siguin susceptibles d'incendi; que fomentem les activitats tradicionals de la població rural; que aprovem —i no sols que aprovem, sinó que apliquem també— mesures dissuasòries fortes per als piròmans i per a aquells que hi tenen interessos econòmics —i això vol dir aplicar sancions d'una manera forta i dissuasòria—, i fer reglamentacions de no-aprofitaments urbanístics, de caça, de ramaderia en els casos en que es cregui que s'ha provocat per aquestes qüestions.

Recordo —i tinc també un recull de dades— ordres que s'han aplicat en altres moments dient: «A una zona on s'ha produït un foc i se suposa que va estar fet per ramaders, en aquella zona no es podrà fer pasturatge durant diversos anys», per evitar això, perquè la pròxima vegada no ho tornaran a fer. També pensem que s'ha d'implicar col·lectivament la societat en la defensa dels boscos, en l'estimació de la natura. Per tant, vol dir que els propietaris i els veïns han de ser els primers interessats; que els joves han de tenir una tasca educativa de conscienciació molt més àmplia de la que tenen; que els objectors de consciència podríem també derivar-los cap a aquestes funcions de vigilància, de neteja, de presència a les zones rurals, que contribuïssin a aquesta sensibilització; que els visitants ocasionals també anessin comprènent —i sé que s'han fet coses, però potser no prou— que no és el lloc més idoni per fer una paella a la vora d'una pineda; que féssim un disseny de camins, dels que siguin circulables amb quines limitacions i, dels que no siguin circulables, els que siguin interessants estratègicament per accedir-hi els vehicles; que apliquem una política de reforestació de les zones cremades en què no es tracti sols de plantar, sinó de plantar i de vigilar si després va funcionant aquesta plantació, i que hi hagi una rigidesa en el complement de les mesures i instal·lacions i manteniment d'urbanitzacions o de xarxes elèctriques, perquè està clar que les xarxes elèctriques, enguany, no han diferit sensiblement de la situació respecte a l'any passat. Per tant, el que hem de fer és no re-

cordar-nos de santa Bàrbara quan trona, sinó fer aquesta política de prevenció.

En definitiva, el que voldria que quedés clar de la nostra interpellació és que el que volem és que l'eficàcia no sigui a posteriori, que no millorem tant els sistemes d'actuació a partir de l'incendi, sinó que tinguéssim clar que la millor activitat dels bombers és aquella que poden fer sense haver de sortir de casa, perquè no és necessari que es moguin.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en cap cas crec que de la meua intervenció es pugui deduir que jo tingui cap goig que hi hagi hagut zones cremades en altres llocs. Senzillament i per objectivitat, jo el que li he volgut demostrar és la problemàtica en tot l'arc mediterrani i la comparació amb Catalunya. Després li contestaré l'acudit que vostè m'ha fet.

Quina és la nostra política? Començaré pel final, i aclarint-li un concepte. He vist que tant vostès com un altre grup polític parlen de reforestació de les zones cremades. Sincerament, consultin experts, perquè no trobaran ni un sol expert –ni un– que els aconselli la reforestació. Ni un –ni un. Amb sinceritat.

Mirin, sí que els he de dir que nosaltres, aquest any, posem en marxa, precisament, un programa per aclarir els arbres de les zones cremades els anys 86 i 87, perquè els arbres són tan espessos que, si no fem una tasca d'aclariment, probablement molt aviat, doncs, tindrem problemes per a la mateixa obtenció de fusta i més problemes envers el foc. I els convido a tots els diputats, els que vulguin, a visitar les zones cremades de Jorba, Montserrat, fins i tot les zones més àrides cremades que comencin a fer set, vuit, nou anys, i vostès veuran que en el bosc mediterrani, automàticament, per l'efecte que fa el propi... Vostès saben que tenim unes varietats molt susceptibles al foc i que, sobretot el pi blanc, en el moment que es crema genera com una explosió; aquesta explosió, ella mateixa torna a disseminar el territori de llavor i el deixa absolutament plantat. Els ho dirà qualsevol.

Si nosaltres parlem de reforestació, reforestació la podem fer –hi estic totalment d'acord amb vostès– en les zones de matoll que no hi havia hagut amb anterioritat arbres. Ara, de veritat, consultin, perquè he vist aquest estiu nombrosos escrits a la premsa... Escolti, consultin qualsevol tècnic forestal, el Centre de la Propietat Forestal, el Consorci Forestal de Catalunya, si volen, la institució de la Universitat que treballa aquest tema, el CREAM. Escolti'm, tothom els dirà absolutament el mateix: reforestar és malmetre el bosc cremat. És provocar erosió i alentir el creixement dels arbres, perquè un arbre implantat sobre aquell terreny, encara que el plantis d'un pam, no té el creixement del mateix arbre. Per tant, m'agradaria deixar aquest tema aclarit i els prego que facin les consultes oportunes.

Vostè parla que hem de fer tasca de prevenció. Escolti, i tant! Miri, jo, amb anterioritat, era responsable de la Direc-

ció General d'Acció Cívica. Sempre han fet campanyes a les escoles per al tema de prevenció del foc junt amb la Direcció General d'Extinció d'Incendis, i si vostès van a les escoles, sense cap mena de dubte, a qualsevol escola de Catalunya, vostès trobaran els materials.

Si a la vegada em diuen: «No ha de ser tant pel que fa al foc, sinó que ha de ser en el tema d'educació pel que fa als arbres»; escolti: hi ha uns materials magnífics editats conjuntament amb el Centre de la Propietat Forestal que estan a disposició..., no m'atreiria a dir en totes les escoles, però estic segur que estan a disposició en tots els centres de recursos, i aquesta tasca jo li asseguro que s'està fent i m'atreiria a dir que s'està fent bé.

Quan vostès parlen de l'objecció de consciència, algú sembla que descobreix allò que en diuen la sopa d'all. Aquest estiu se'm diu que la solució al foc és la contractació de gent de l'Inem i de l'objecció de consciència. Miri, el primer programa que hi va haver a Catalunya d'extinció, en aquest sentit, va ser el de l'objecció de consciència, el que passa és que jo vull recordar-los una cosa, als senyors diputats: que els objectors són ells que trien on van i, dissortadament, els joves de Catalunya no se senten estimulats per aquest programa. Que jo recordi en aquest moment, en tenim quatre, als quals felicito, però la gent pren altres opcions. Però vostès sàpiguen que el Departament d'Agricultura va elaborar el primer programa per a extinció d'incendis d'objectors. Inem: miri, tant com podem, amb sinceritat. Els grups que podem disposar de l'Inem comprendrà que no deixem d'utilitzar-los. Continuem.

Ramaderia extensiva; miri, la ramaderia extensiva probablement a Catalunya ha sofert una variació, però, en aquest moment, tenim una recuperació importantíssima de la ramaderia extensiva. Com a anècdota: Catalunya és la comunitat autònoma que té més ovelles d'Espanya; en aquest moment, la vaca de pastura augmenta moltíssim; el cavall ha augmentat molt, i jo li reconec a vostè que en la seva zona, probablement, la ramaderia intensiva l'hem de fomentar al més possible, però, escolti, ho fem i, a més, la política agrària comunitària va en aquest sentit.

Què fem, també? Miri, tots els consells comarcals tenen uns ajuts per als temes de camins. A part dels mateixos camins que nosaltres fem utilitzant tant la zona 5B, com els diferents programes que hi ha de la Comunitat Econòmica Europea, com, a la vegada, discutim i, a més he de dir que recentment es porten molt bé, tant com amb l'antic Icona, per obtenir el màxim de recursos possibles. La política de camins del Departament d'Agricultura em sembla que en aquest moment és força important i vostès, a les seves zones, en tenen coneixement.

Escolti, a part, hi ha tot un seguit de línies d'ajuts per als propietaris dels boscos. Perquè vostè ha dit moltes causes del foc, però no n'ha dit una –i que és la més important–, que és que en aquest moment hi ha un desinterès pel món del bosc. Per què? Perquè la seva explotació no és rendible, i aquí sí que probablement hi podem treballar tots; però, escolti, la hi dic jo, no me l'ha dit vostè.

Tercer. Bé, miri, nosaltres, en el tema de prevenció, hem potenciat al màxim la societat civil de la zona, que són les àrees de defensa forestal; ho seguirem fent, perquè, a més, aquesta és una eina excel·lent, i seguirem amb tot aquest programa que li he dit. I, evidentment, sí que jo espero poder presentar davant d'aquesta cambra els aspectes en què jo crec que el programa Foc verd pot ser millorat, que és en l'anàlisi de com s'han produït els focs i actuant-hi.

El programa Foc verd, jo crec que, si vostès el feliciten els anys anteriors, aquest any l'haurien de felicitar més. I, quant a allò que vostè em deia de..., jo, el que li vull dir, per acabar, és que no hi ha més cec que el que no vol veure.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya, presentada pel diputat senyor Celestino Corbacho, del Grup Socialista. Té la paraula per presentar-la.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Primer de tot és que probablement diran després que una interpellació de caràcter general sobre el tema del finançament del transport ha donat com a resultat una moció excessivament concreta, referida –aquesta Moció que ara passem a debatre i després a votar– exclusivament a l'Entitat Metropolitana del Transport.

Això és així per dos motius. El primer de tots, perquè es va posar de manifest en la intervenció del senyor conseller que les empreses que depenen de la Generalitat de Catalunya i que tenen responsabilitats en matèria de transport no tenen problemes econòmics; per tant, si no tenen problemes econòmics, en la seva conseqüència, no hi ha lloc a posar de manifest resoldre aquesta problemàtica.

I el segon és que, evidentment, el transport que té problemes avui a Catalunya, des d'un punt de vista econòmic, és aquest que afecta l'Entitat Metropolitana del Transport i que afecta divuit municipis; que afecta, per tant, el 90% de la mobilitat, el transport, i el 50% de la població de Catalunya.

I segurament em diran després també que això és un problema local, que això és un problema que té a veure..., el tema de l'Entitat Metropolitana del Transport, i que, segurament, no és una competència exclusiva avui en dia de la Generalitat de Catalunya. Bé, també és modificable. Aquesta Llei que dóna vida a l'Entitat Metropolitana del Transport va néixer al Parlament de Catalunya. Vaig dir en la interpellació que si la Generalitat de Catalunya no participava en l'Entitat Metropolitana del Transport era, senzillament, perquè no va voler fer-ho en el seu moment; res i ningú impedeix a vostès modificar aquesta Llei, si volen, i participar-hi i, a més a més, perquè el conseller es va comprometre –i jo crec que això sí que significa un pas endavant

molts important– en el compromís de crear el Consorci que doni resposta a la problemàtica que avui hi ha a l'àrea metropolitana i, concretament, més que de l'àrea metropolitana..., no s'ha de parlar de l'àrea metropolitana, sinó que s'ha de parlar de l'àmbit a què dóna servei l'Entitat Metropolitana del Transport.

Per tant, aquesta Moció té aquest objecte; en definitiva, donar un pas més en el sentit que el Govern es compromet, realment, que en el termini de sis mesos porti al Parlament aquesta idea que ahir el senyor..., o en el passat Ple, el senyor conseller va posar de manifest i que nosaltres el felicitem perquè és un pas endavant molt important en el sentit de crear aquest Consorci, en què participi, evidentment, l'Entitat Metropolitana del Transport, en què participi també l'Estat –l'Estat hi està participant ara–, en què participi, finalment, l'única institució que no hi participa, que és la Generalitat de Catalunya. Jo crec que això és un pas endavant.

Ara, el senyor conseller va matisar, va dir: «Això es portarà a terme sempre que la negociació del contracte-programa amb l'Estat doni com a resultat que hi hagi un estalvi per a la Generalitat, i l'estalvi és com a conseqüència d'una major aportació de l'Estat al contracte-programa de la Generalitat i, en aquest sentit, aquest estalvi aniria dirigit, o aniria a l'Entitat Metropolitana del Transport.»

En definitiva, si això es fa així, doncs, això no haurà representat un compromís i una responsabilitat per part de qui té la responsabilitat en la matèria de transport, sinó que, en definitiva, haurà estat l'Estat, una vegada més, el que haurà resolt el problema del finançament del transport a l'Entitat Metropolitana de Barcelona. Jo els invito a vostès perquè donin recolzament a aquesta Moció i, fonamentalment, si donen recolzament a aquesta Moció sí que realment haurien donat un pas endavant en la direcció d'assumir aquella responsabilitat que, en definitiva, tenen per competència estatutària, com és la responsabilitat del transport.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, tot reconeixent que cal resoldre el problema del transport públic en l'Àrea Metropolitana, s'abstindrà en la votació de la Moció a debat per les següents raons: el mateix text de la Moció contradiu la posició que fins ara ha mantingut l'Entitat Metropolitana del Transport, ja que sempre ha dit que el suposat dèficit no existeix, que els seus balanços serien equilibrats, si no és pel deute de 110.000 milions de pessetes, que arrossega, la qual cosa obliga a una despesa financera que provoca balanços negatius.

Per una altra banda, no es fa cap esment de l'origen que ha provocat l'actual situació del transport metropolità i que s'ha de retreure al nefast contracte-programa que es va signar l'octubre de l'any 1990 i que expira el mes de desembre

d'aquest any 1993. La fotografia, doncs, va quedar molt bé, però no va resoldre la situació del transport. Per posar només quatre exemples del contingut negatiu de l'esmentat contracte-programa, cal dir que la subvenció era clarament insuficient en fixar-la en 23 pessetes per viatger; tampoc no es va preveure el pagament dels interessos de demora ni s'ha resolt la integració dels treballadors del metro en el sistema de Seguretat Social i que fa preveure que portarà vagues en el metro. Vostè molt bé sap, il·lustre diputat, que tindrà un cost aproximat de 24.000 milions de pessetes, així com no haver previst, en el contracte-programa, incorporar les empreses que gestionen transport de superfície, concessionsàries de l'Entitat Metropolitana del Transport.

Un altre tema al qual no es fa referència en la Moció és la necessitat de millorar la gestió, perquè s'ha passat de l'estabilització a una tendència preocupant a la baixa en el nombre de viatgers.

Finalment, és necessari que totes les administracions implicades, també la Generalitat, assumeixin la seva part de responsabilitat en la situació de fallida tècnica en què es troba l'Entitat Metropolitana del Transport. Cal un acord en el qual participin l'Estat, la Generalitat, l'Entitat Metropolitana del Transport i l'Ajuntament de Barcelona.

Per tots els criteris que he esmentat, el nostre posicionament serà d'abstenció en la seva Moció, il·lustre senyor diputat.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El Grup d'Iniciativa per Catalunya està fonamentalment d'acord en allò que diu la Moció, que és que el Govern de la Generalitat s'impliqui en el problema del dèficit de transport. I en això estem d'acord, entre altres coses perquè, per una banda, l'Entitat Metropolitana –tal com es deia per part del diputat senyor Corbacho– va ser fruit d'una llei d'aquest Parlament i, per tant, la creació i la composició és fruit també d'una decisió del Parlament de Catalunya i –entenem– d'un partit majoritàriament, que dona suport al Govern, i per tant aquí hi ha una problema que depassa l'àmbit del que és la responsabilitat local o de les possibilitats de donar-hi resposta des d'un punt de vista local.

Hi ha un altre argument que per a nosaltres també té importància, i és que, a part d'altres raons que també es deien, hi ha una obligació jo diria que moral per part del Govern d'implicar-se. Per què? Les tarifes, les aprova la Comissió de Preus. Quan, per exemple, un municipi té una concessió i el concessionari li demana un increment d'unes tarifes, té l'obligació, l'Administració local, d'aprovar-les o de desestimar-les amb una limitació que ha de garantir l'equilibri econòmic i, per tant, si aquest equilibri econòmic no es dona, d'alguna manera, aquella Administració que té la facultat tarifària té unes obligacions.

La Comissió de Preus, en moltes ocasions, ha rebaixat o ha modificat tarifes sense que, a la seva vegada, això hagi

originat –lògicament, perquè no està previst així en la Llei– una obligació per part de qui té l'última paraula en matèria tarifària i, per tant, fruit de les tarifes que s'hagin modificat, pot provocar uns determinats resultats en els comptes d'exploació. Per tant, no hi ha una total autonomia ni una total responsabilitat per part de les empreses o de les administracions que són titulars formalment de les competències.

O sigui, per tant, nosaltres entenem que aquí –i per la dimensió del problema– s'hi ha d'implicar el Govern. Ara, no obstant, nosaltres creiem que, tal com està formulada la Moció, efectivament sembla com si volgués traspasar-se la totalitat de la responsabilitat al Govern. Nosaltres, des de la nostra perspectiva, creiem que aquest potser no és el millor camí, o potser no ho interpretem bé. Nosaltres creiem que s'ha d'avançar en la línia –que si no estic mal informat hi ha converses– de la possibilitat..., o bé a través d'un consorci intentar involucrar diferents nivells d'administració i, per tant, trobar una solució per aquí; o en la línia que nosaltres mateixos defensem, i tenim una proposició de llei presentada d'avançar decididament cap a l'autoritat única de transport i, a partir d'aquí, regular d'una manera conjunta aquestes qüestions.

I, finalment, per nosaltres també hi ha una altra objecció; en el text de la Moció es parla de l'àrea metropolitana de Barcelona; en la defensa d'aquesta Moció s'ha aclarit que es fa referència a l'àmbit territorial de l'Entitat Metropolitana del Transport, perquè «àrea metropolitana», avui, no vol dir res, però nosaltres voldríem també cridar l'atenció que hi ha altres ciutats amb obligació legal de donar el servei de transport per ser ciutats de més de cinquanta mil habitants; que també, a la seva vegada, aquests transports són deficitaris; que moltes d'elles també estan en la regió metropolitana i que, per tant, el problema del transport no se circumscriu únicament i exclusivament a l'àmbit territorial que és l'Entitat Metropolitana de Transport.

Nosaltres creiem, en tot cas, que s'ha de fer un plantejament seriós dels dèficits –normals, per altra banda– en el transport de viatgers; que no es pot circumscriure en aquest àmbit territorial; que altres ciutats importants de Catalunya tenen aquests mateixos problemes i que, per tant, no seria correcte..., encara que el gran pes dels dèficits del transport públic estiguin dintre d'aquest àmbit territorial de l'Entitat Metropolitana, s'hauria d'arbitrar una solució que pogués donar resposta al conjunt de problemes que hi han al voltant del transport urbà de viatgers.

És per això que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en aquest cas, s'abstindrà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considera que és urgent i necessari que s'estableixi un pla d'actuació que resolgui l'enorme dèficit econòmic del transport públic també a l'àrea metropolitana. Amb això el que vull dir és que penssem que la Moció hauria d'haver contemplat d'una manera

més global tota la problemàtica del finançament del transport públic i que no quedés circumscrita a l'àrea metropolitana.

Pensem, també, que en aquesta Moció caldria haver fet referència a les altres administracions que estan implicades i que tenen responsabilitats en aquest dèficit. I pensem també que part del dèficit concret de l'àrea metropolitana també és conseqüència del fet que s'hagin fet grans vies útils especialment per al transport privat, com poden ser la Ronda de Dalt i la Ronda de Mar, que, per tant, caldria haver previst en el seu moment. Sens dubte, això ha fet que s'anés incrementant aquest dèficit, i ara ens queixem del gran increment que en aquests darrers anys s'ha produït.

De tota manera, en el sentit de potenciar el transport públic per sobre del privat, nosaltres donaríem suport a aquesta Moció. Però, per la poca generalitat que s'expressa en la Moció i per la manca d'altres elements que també creiem que influeixen en aquest dèficit, ens abstindrem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Senyor president, senyores i senyors diputats, he seguit el desenvolupament d'aquesta Moció i he de dir que m'ha desconcertat per la seva lleugera confusió des de la interpellació que preguntava quins eren els criteris de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya, i que va ser contestada per l'honorable conseller amb una extensa i completa descripció de la situació del transport de viatgers.

Va explicar el conseller que a Catalunya es troben situacions molt diferenciades vers les quals la Generalitat té una política de finançament diferent en funció de les competències que li són pròpies —transports ferroviaris de gran recorregut, regional i metropolità; transport per carretera de llarg recorregut, també regional, comarcal i urbà, etcètera—, fent una descripció de l'estat de finançament de cadascuna molt extensiva.

Malgrat el redactat molt clar de la interpellació, que es referia en general a la política de finançament de tot Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Corbacho va anar conduint les seves intervencions exclusivament per resoldre el dèficit de l'àrea metropolitana de Barcelona. Per a la globalitat i la resta de Catalunya va dedicar una crítica sistemàtica de la política del Govern de la Generalitat, i que les intervencions i les inversions haurien d'haver estat —sembla, al meu entendre, pel que va dir— dedicades a l'àrea metropolitana de Barcelona. És una opinió que respecto, però ja el conseller va deixar ben clar que el Govern de la Generalitat entén que cal donar servei públic a totes les zones de Catalunya, també a les zones menys densament poblades, la qual cosa implica ineludiblement finançament públic i inversions en infraestructura. Si no disposem de més mitjans, està molt clar que no podem despullar un sant per vestir-ne un altre, així de cop i volta.

Pel que fa a la Moció, un altre cop he de ressenyar la seva falta de precisió, que en la seva intervenció, senyor diputat, no m'ha aclarit per què ha tornat pel mateix camí de la interpellació i, en tot cas, quasi amb els mateixos arguments. Falta de precisió perquè el transport públic de l'àrea metropolitana de Barcelona inclou els serveis de Renfe, de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, de metro, de transport urbà de superfície de moltes ciutats i el transport regular per carretera, concessionaris també de la Generalitat de Catalunya.

En aquest sentit i vist el text de la Moció, no tot el transport públic que he esmentat abans necessita resoldre el seu dèficit econòmic: una part és rendible; una altra part té solucionat el seu finançament perquè les administracions compleixen els seus compromisos, i solament la part corresponent al transport metropolità de Barcelona necessita resoldre el seu dèficit econòmic.

Escollida la seva intervenció d'avui, entenc que es refereix al problema de finançament que tenen les empreses FMB i TB, és a dir, el metro i autobusos de Barcelona. En aquest cas, la Moció tampoc no és prou concreta o precisa, ja que sembla confondre deute amb dèficit. La TMB, que és l'agrupació del metro i dels autobusos, té un problema de deute històric, estimat —com molt bé ha dit la diputada— en més 100.000 milions de pessetes i provocat per l'absència de contracte-programa durant els anys 84 al 90 i pels incompliments, també, dels compromisos —i sembla ser que per part de l'Ajuntament de Barcelona— adquirits en el contracte-programa dels anys 90 fins ara al 93.

Aquest contracte-programa va ser firmat per l'Entitat Metropolitana del Transport, el Govern central i les companyies —que, per cert, es va excloure la Generalitat. La posició de la Generalitat en aquest sentit ha estat sempre que els firmants han de fer front a les conseqüències del que varen firmar: Per això correspon al Govern central i a l'Entitat Metropolitana del Transport, o a l'Ajuntament de Barcelona com a responsable subsidiari, de resoldre el problema del deute que s'ha provocat o que han provocat. Els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, per exemple, no tenen aquest tipus de problemes perquè les administracions han complert el que preveu el seu contracte-programa.

Si la Moció es refereix al dèficit —no al deute, sinó al dèficit d'explotació—, s'ha de recordar que pel que fa als anys anteriors ja hi ha un contracte-programa per a finançar-lo i, per tant, és suficient —tal com he dit abans— que els firmants compleixin els compromisos adquirits per resoldre'l. Pel que fa al dèficit, d'ara en endavant s'ha de negociar un nou contracte-programa i, en general, un nou sistema de finançament de les aportacions de les administracions públiques al sistema de transport metropolità, tant per a les inversions com per a les subvencions, els costos d'explotació.

La Generalitat ha estat sempre disposada a negociar aquest nou sistema de finançament, al qual han de contribuir el Govern central, el Govern de la Generalitat i els ajuntaments de la regió metropolitana i que s'ha de lligar a la creació del Consorci del Transport Metropolità. Aquesta vo-

luntat hi és, però aquest compromís que vostè demana en aquesta Moció, de presentar un pla d'actuació en un termini de sis mesos, a banda de les imprecisions esmentades, no podem votar-lo a favor. En aquests temes de finançament, de corresponsabilitat i compromís, en què intervenen el Govern central i d'altres administracions, no podem fixar compromisos, sobretot, ni terminis. No crec que hagi de definir-me més en aquest sentit.

En fi, per tot el que he dit, malgrat la voluntat –que hi és– de negociar aquest nou sistema de finançament, el nostre Grup votarà en contra de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Grau.

Es passa, seguidament, a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Els que estiguin en desacord?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és per a mi una satisfacció avui parlar-los des d'aquí d'universitats. Inicialment, una satisfacció simbòlica perquè avui es commemora l'aniversari, el centenari del naixement de Ventura Gassol, que fou el primer conseller d'Instrucció Pública de la Generalitat i que en les seves competències hi entrà, precisament, el tema d'universitats, i que, precisament, en la seva tasca al comandament d'Instrucció Pública, primer, i Cultura, després, del primer Govern de la Generalitat reinstaurada en el segle XX féu una tasca imponent en el model universitari, tant reglat, en la Universitat Autònoma, com en el model universitari popular, en les universitats lliures. Sigui, doncs, d'entrada, aquesta intervenció per recordar aquesta efemèride casual, però que, en tot cas, creia que tampoc seria oportú que avui el Parlament no es fes ressò d'aquest centenari.

La segona satisfacció de sortir ara i aquí per a parlar d'universitats prové de l'allau d'esmenes que ha obtingut la Moció presentada subsegüent a la interpellació del passat Ple; allau d'esmenes que indiquen, en primer lloc, interès per la Moció i, en segon lloc, indiquen, si més no intuïtivament, certes possibilitats que els punts de la Moció –o algun d'ells si més no– puguin ser endegats i puguin, per tant, ser presos com acord d'aquest Parlament.

La Moció presentada, que consta de sis punts, fa referència als trets essencials que en aquella Moció vàrem substanciar. En primer lloc, la constatació, en el desè aniversari de l'aplicació de la Llei de reforma universitària, que aquesta Llei, amb els aspectes positius indubtables que ha tingut, també ha presentat unes mancances que a hores d'ara ja som en el moment de començar a esmenar-les. Mancances bàsicament en dos aspectes: per un cantó, en els nivells d'autonomia universitària, que, tot i que la Llei va reforçar-los i va ser feta amb aquesta voluntat, la pràctica ha demostrat que encara són insuficients i que per a un millor funcionament dels estudis superiors a casa nostra cal que siguin augmentats; i en segon lloc, a l'hora d'augmentar l'especificitat de cada universitat que reclamava la Llei i que, a més a més, nosaltres creiem, com la majoria del món universitari, que és un dels anhels de futur dels estudis superiors i que la mateixa Llei tampoc permet de desenvolupar.

En segon lloc, l'aspecte potser més tangencial de la interpellació, però que era un aspecte que ens preocupava suficientment, com la dificultat d'utilització de les llengües oficials en cada comunitat autònoma en la Universidad Nacional de Educación a Distancia, i a la vegada l'interès que a casa nostra pugui començar a desenvolupar-se un sistema propi d'ensenyament universitari a distància, no només pel fet lingüístic, que –hi insisteixo– no deixava de ser una anècdota, sinó també pel fet que a hores d'ara el sistema que s'està aplicant dels ensenyaments superiors a distància és –si volen, fent un acudit fàcil– a distància del que hauria de ser un ensenyament universitari modern, adaptat al futur i que tingués en compte les noves tecnologies.

Evidentment, a les envistes del segle XXI, a les acaballes del segle de l'electrònica, un ensenyament a distància com el que tenim nosaltres avui dia és un ensenyament que, evidentment, no té cap perspectiva de futur i no està complint aquelles necessitats socials per a les quals s'havia dissenyat.

En tercer lloc, aquesta moció planteja el suport a una iniciativa promulgada inicialment per les universitats de Girona i Rovira i Virgili i que avui dia acull, a més a més de les dues inicials, les universitats de Lleida, Illes Balears, Perpinyà i Jaume I de Castelló, en el sentit d'endegar un grup de treball, un grup interuniversitari de les terres de parla catalana, a l'hora de programar cursos comuns, de programar activitats postgraduals comunes, però també a l'hora de començar a estructurar un marc universitari nacional, des del nostre punt de vista, i que creiem que mereix el reconeixement d'aquest Parlament, perquè es tracta d'un dels primers passos seriosos i en ferm de compliment del que diu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i altres marcs legislatius d'aquesta col·laboració cultural entre els diversos territoris actuals de parla catalana.

Els punts quart i cinquè són potser uns punts amb un refons d'estructuració més clara, perquè se centren els dos aspectes que nosaltres creiem més importants de les respostes del Govern, no només a la nostra interpellació, sinó a una altra d'anterior que s'havia substanciat a petició i a iniciativa del Grup Socialista.

Per un cantó, la necessitat d'enllestir i presentar en aquest Parlament la proposta oficial de programació universitària, diríem, la proposta definitiva de programació universitària a les envistes del segle XXI i, a la vegada, enllestir i presentar, també aquí en aquesta cambra, una nova proposta de finançament universitari, una nova proposta en què tots també estem d'acord que cal que hi sigui i que, evidentment, el Govern és qui ha de presentar-la i evidentment, en tot cas, som els diversos grups del Parlament qui podrem discutir-la en aquest àmbit, en el nostre àmbit, en l'àmbit que cal que es discuteixin les coses, que és l'àmbit parlamentari.

En darrer lloc, un punt de la Moció que també es fa ressò d'un altre tret que em sembla que és de consens comú, no només en els grups polítics, sinó que és de consens comú en la societat, que és la ineficàcia, la ineptitud, en el sentit més etimològic de la paraula, dels actuals sistemes d'accés a la universitat, tant del sistema d'accés a la universitat, diguem-ne, habitual, directe, inicialment lògic, a través del curs d'ensenyament no universitari i, actualment, del curs d'orientació universitària, com del sistema, d'altres sistemes, com poden ser els de majors de vint-i-cinc anys. Són sistemes que no s'adeqüen –que no s'adeqüen– tampoc a la realitat de l'ensenyament, que no serveixen ni tan sols per a allò per al qual van ser pensats. Podem estar-hi o no d'acord, però ni per a això serveixen. És a dir, ni tan sols serveixen per a impedir que hi vagi un nombre alt de gent a la universitat. Ni per a això serveixen. Nosaltres podríem no estar d'acord que es fessin per això, però evidentment que el mínim que es pot demanar a una mesura és que acabi essent útil per a la intenció de qui la va pensar i que, a més a més, creiem que no és justa. Efectivitat, justícia, adequació, són mesures que hauríem d'exigir a qualsevol sistema de selecció estudiantil, i més en un sistema com la selecció universitària.

En aquesta Moció no hi entrava el tema de les taxes universitàries, que és un tema, en aquests dies, d'evident discussió pública, entre altres raons perquè ja vam dir que quan la substanciàvem sabíem que ben aviat un senyor comissionat per a universitats seria present en aquest Parlament, en la Comissió de Política Cultural, per a comparèixer, serà la setmana vinent, però, en tot cas, també és evident que el tema aquest, d'una manera o altra, acabarà essent conseqüència d'aquest punt cinquè de la Moció, d'aquest nou sistema de model de finançament universitari.

Esperem, doncs, que aquests punts de la Moció siguin uns punts que tirin endavant en aquesta discussió i que el Parlament adopti unes mesures que serveixin per a incentivar, per un cantó, l'estructuració d'un sistema universitari català i, per altre cantó també, per donar més suport –per donar més suport– a aquesta reforma universitària que fa anys que endeguem, que no acabem d'acabar i que, a més a més –i que a més a més– necessita un cop de timó perquè faci cap a aquell port que ens havíem proposat.

Amb aquesta esperança, i desitjant les seves posicions favorables a aquesta Moció, no em queda altra cosa que insis-

tir en l'efemèride del dia d'avui, que ben aviat serà commemorada –dintre d'una hora– en el Palau de la Generalitat, i recordar que la tasca de reestructuració del sistema universitari és una tasca que a casa nostra es porta de molts anys enrere, que ha estat frenada per aquells moments que a casa nostra s'han frenat moltes coses i que quan tornem a tenir la potestat de ser com a país un país amb una certa mínima dignitat, el sistema universitari també mereix aquest tractament per aquest Parlament i per les forces polítiques que hi són representades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Han presentat esmenes dos grups, el d'Iniciativa per Catalunya i el Grup de Convergència i Unió. Correspon, en primer lloc, defensar l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo, si ho permet la presidència i com és habitual, a part de defensar la nostra esmena faré ja el posicionament i l'explicació de quina és la nostra actitud i, per tant, el nostre vot davant d'aquesta Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en relació amb l'estructuració de l'ensenyament universitari a casa nostra.

He de començar dient que nosaltres donarem el nostre suport a tots i cadascun dels punts de la Moció, tant en el cas que es mantinguin en el seu redactat original com en el cas que s'introdueixin les esmenes de Convergència i Unió, que, en general i com és ja habitual, tenen la tendència sempre a dulcificar els continguts de la Moció. Amb una excepció, amb una excepció important, que és l'última de les esmenes de Convergència i Unió, que, en aquest cas, el que fa, des del nostre punt de vista, és endurir en tot cas el contingut de la Moció o, si més no, plantejar una qüestió una mica diferent.

Nosaltres pensem que l'esmena de Convergència hauria d'haver estat segurament d'addició, perquè no és pas contradictòria amb el redactat original. I no és contradictori perquè el redactat original de la Moció, que parla de la necessitat i, per tant, d'intentar per tots els mitjans d'aconseguir la modificació de l'accés, dels mecanismes d'accés a la universitat, per fer-lo més efectiu, just i adequat, això naturalment no és pas cap obstacle perquè nosaltres puguem demanar, en un altre punt de la Moció, els traspassos a Catalunya de les competències per regular aquest accés a la universitat. El que passa és que mentre no tinguem aquests traspassos, bo seria, com a mínim, que aprovéssim aquest punt de la Moció en els termes en què està redactat.

Per tant, nosaltres –com he dit– coincidim amb la necessitat d'aprovar aquesta Moció; per tant, de modificar la Llei de reforma universitària en aquells aspectes que després de deu anys ja han aparegut com a clarament insuficients, naturalment, de defensar –aquí es diu, molt encertadament– la utilització de totes les llengües que són oficials en alguna comunitat autònoma, és evident que nosaltres hem de posar

l'accent d'una manera molt clara en la utilització del català, la utilització de la nostra llengua en la Universidad Nacional de Educación a Distancia, i també la necessitat de dotar-nos d'un sistema d'ensenyament a distància propi i amb millors continguts. Per tant, i per no estendre'm, nosaltres, naturalment, com he dit, votarem a favor d'aquesta Moció en tots els seus punts, fins i tot en el cas que s'acceptin les esmenes de Convergència i Unió, que –ho repeteixo– ens agradaria que l'última de les esmenes fos d'addició perquè no és en absolut contradictori amb el punt sisè de la Moció.

Nosaltres hem presentat una esmena d'addició, també; és a dir, nosaltres, que ens estan bé tots els punts de la Moció, pensem que seria bo que, naturalment amb prudència, sense exigències, és a dir, de la manera que li agrada tant al Grup de la majoria, instéssim el Govern a afavorir la creació a les ciutats universitàries de residències o col·legis majors, per tal de facilitar l'estada a Catalunya de professors i alumnes d'universitats d'arreu del món i afavorir, per tant, la projecció exterior de les universitats catalanes. Hi insisteixo: no es tracta de marcar, establir unes obligacions fixades temporalment amb un compromís concret, però sí que pensem que és bo que s'expressi aquesta voluntat política per part del Parlament i, per tant, que reculli per part del Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya, aquesta aspiració, que pensem –hi insisteixo– que és complementària amb el conjunt dels punts d'aquesta Moció i, en definitiva, que pot ser bona per a una millor estructuració del sistema universitari català.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup de Convergència i Unió i per defensar les seves esmenes, té la paraula la senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, si fa pocs dies m'atrevia davant d'aquesta mateixa tribuna a parlar amb una sentida duresa sobre un tema paradigmàtic de com els polítics ens podríem equivocar encapçalant i seguint sempre les pressions socials, deixant-nos portar per un camí que tant el sentiment com la raó ens podrien donar com a equivocat, avui vull començar just al revés. Senyor Bargalló, el felicito. (*Remor de veus.*) El felicito ben cordialment i li vull dir públicament que no entenc com davant d'alguns dels temes importantíssims –importantíssims– que vostè planteja, no hi ha hagut més pressió social ni s'han portat més vegades aquí. I permetin-me afegir que el felicito, no pas només pels temes, sinó també per com els ha portat. Haurem trobat l'equilibri? El vaig felicitar després de la interpellació, hem negociat, jo crec que podem arribar a acords. Tota l'energia que hem gastat és positiva i així és molt agradable de treballar. Els asseguro que pretenc que el diàleg, més que no pas la duresa, imperi en la meua vida parlamentària.

Aquesta és una Moció complexa i llarga, que toca temes, ja ho he dit, tots ells molt importants. El Govern fa molt temps que els treballa i de fet cada tema, cada punt, podria donar lloc a una exposició molt extensa. El temps és, però,

limitat i per això jo em permetré de puntejar-los i estendre'm en els punts que considero més importants.

En el primer punt vostè manifesta –ho ha explicat també avui– que després de deu anys d'aprovació de la Llei de reforma universitària és un bon moment per modificar-ne aquells aspectes que s'hi han mostrat insuficients. Estem d'acord. Com a conseqüència de la Llei de reforma universitària, les universitats funcionen amb una forta tutela de l'Administració central, que les unifica en perjudici de les més desenvolupades i que dificulta un sistema competitiu entre elles que estimuli un increment real de la seva qualitat. La Llei de reforma universitària no és un simple marc legal, sinó que és pràcticament un reglament que determina tots els aspectes de gestió i ordenació acadèmica universitària.

També les comunitats autònomes que, segons els seus respectius estatuts, tenen competències exclusives en ensenyament veuen minvada la seva autonomia. L'autogovern de Catalunya en matèria d'universitats és parcial, contradictori i insuficient. I l'autonomia de gestió de les mateixes universitats catalanes és encotillada per un marge escàs de maniobra. Coincidim, doncs, que cal modificar la Llei de reforma universitària, en el sentit d'afavorir l'autonomia real de les universitats, potenciant el seu dret i el seu deure de regir-se lliurement en àmbits tan importants com la selecció del professorat, l'ordenació acadèmica, la reforma de les estructures de gestió, la decisió sobre les normatives d'accés a la universitat. No m'estenc més, el votarem a favor.

Continuo. Vostè insta el Govern de la Generalitat a intensificar les negociacions per aconseguir que cap alumne de la UNED no pugui ser discriminat en la seva avaluació acadèmica per utilitzar una llengua, una llengua, la llengua oficial de la seva comunitat autònoma. I insta també el Govern a prendre les mesures pertinents per consolidar un sistema propi i més adequat a la realitat social contemporània d'ensenyament universitari a distància. No s'ha vist amb cor de, seguint el que demana en el primer punt, demanar la modificació de la disposició addicional de la Llei de reforma universitària, que atorga a la UNED àmbit estatal? El tema és difícil, és molt difícil.

Vostè argumenta molt bé que és un bon moment per fer un repàs del sistema universitari arreu de l'Estat, en concret de la seva estructuració a casa nostra. Repassant el text de la interpellació, vostè va arribar a dir: «Cal que els digui que per estructurar un sistema català, cal d'entrada que tot allò susceptible de pertànyer al sistema universitari català sigui sota les competències del Govern autonòmic.» En un altre moment, però –i avui ho ha tornat a dir–, la necessitat, reclama vostè la necessitat urgent que la UNED respongui als interessos nacionals. En què quedem? Hi ha UNED o no hi ha UNED? No és pas el mateix. No s'acaba ben bé de definir.

No hi ha gaires opcions. La primera: es transfereix la UNED al Govern de la Generalitat. La segona: la UNED i la Conselleria fan un conveni pel qual s'adapta la realitat de la Universitat Nacional d'Educació a Distància a Catalunya. I la tercera opció és que, independentment que s'arribi o no a

un acord en el punt 2, el sistema universitari català prevegi –vostè n'ha parlat– l'ensenyament universitari a distància.

Il·lustres senyores i senyors diputats –ho repeteixo–, el tema no és fàcil. El Govern de la Generalitat, en reiterades ocasions, ha intentat, al límit de les seves possibilitats, arribar a un acord amb els òrgans de govern de la Universitat Nacional d'Educació a Distància i amb el Ministeri d'Educació i Ciència, per garantir i articular una major integració d'aquesta institució acadèmica a la realitat catalana i per millorar-ne la qualitat acadèmica. No hi ha hagut cap resultat fins al moment.

Saben aquelles parelles que fa anys que festegen i ni trenquen ni conviuen? Jo crec que passa el mateix: la inèrcia és tan important i els interessos de la UNED tan forts que el sistema es va mantenint, encara que sigui aguantat pels fils. Al tema de l'examen en català i al fet que enguany és el segon any que els exàmens de setembre coincideixen amb la nostra Diada Nacional s'hi afegeixen molts altres problemes, jo només en vull explicar uns quants. Té la seu central a Madrid; allí és on estan tots els professors de plantilla de la Universitat: catedràtics, titulars i ajudants són a Madrid. Els alumnes es matriculen des dels centres però a la seu central són examinats pels professors de la seu central i s'estudien els textos que escriuen els professors de la seu central. Pensin, si us plau, només, no només en les ideologies que això significa, que no ens hi posem, sinó també en els desplaçaments, dietes i drets d'autor que això significa. Hi ha temes de convivència, hi ha temes de concursos... No m'allargo.

A l'entorn d'aquesta seu central hi ha els centres associats, que tenen per missió donar suport a l'alumne a prop del lloc on viu i que són els que tenen els seus problemes. Al contrari del que passa amb la seu central, els centres associats malviuen. La situació és general, n'hi ha arreu de l'Estat espanyol, però jo em centraré només a Catalunya. Els centres fan les gestions de matrícula, amb la normativa de la seu central; els diners de la matrícula s'ingressen tots a Madrid i en retornen per al funcionament del centre un 10%, no arriba al 10% del que s'ha ingressat. Per sobreviure, els centres han de recórrer a les institucions locals que, com vostès comprendran, tenen a casa nostra poc interès a mantenir aquest funcionament. Per donar-los una xifra: un centre associat d'uns dos mil alumnes envia a Madrid uns cent milions de pessetes, dels quals en rep, per al seu funcionament, no arriba a deu. Les institucions locals –ajuntaments, diputacions– han d'aportar la resta del funcionament. Costa, doncs, que els centres puguin mantenir serveis, fer equipaments. Els professors tutors, que són els que tenen la responsabilitat directa dels alumnes, són considerats becaris docents. No tenen cap contracte laboral i es regulen per una *venia docendi* que dóna la seu central i que han d'anar renovant cada any. Són persones que tenen, en general, la seva feina principal en un altre lloc i que solen fer d'una a sis hores setmanals de classe al centre associat. La seva valoració, la seva avaluació, el que pensa el professor tutor de l'alumne, no implica absolutament res en la nota final.

No m'allargo més perquè estem en el segon punt i crec que es pot veure clarament que fa temps que aquest tema es treballa. Hi coincidim. Li puc dir també que, amb l'interès de fomentar uns ensenyaments a distància d'alta qualitat, el Govern, a través del Comissionat d'Universitats i Recerca està treballant en un projecte propi d'ensenyament a distància, mitjançant una fórmula que garanteixi la plena integració de programes, mètodes i mitjans a la realitat nacional, alhora que garanteixi uns ensenyaments d'alta qualitat. Votarem, doncs, a favor, també, d'aquest segon punt.

En el tercer punt vostè demana el suport del Govern a la iniciativa promoguda per diverses universitats del país d'endegar un grup interuniversitari de centres dels territoris de parla catalana. Li puc dir que el Govern sempre ha considerat prioritària la mobilitat d'estudiants perquè és un mecanisme eficaç de promoció de l'intercanvi de la informació i difusió de coneixements. Dins d'aquest marc, el Govern celebra i estimula l'acord a què arribaren algunes universitats, integrades en territoris de parla catalana.

Per la dimensió universitària i pel que representa de valor sobreafegit, el Govern dóna suport a aquesta iniciativa i està treballant per adequar les infraestructures residencials de les universitats perquè el problema de l'habitatge, per a l'alumne desplaçat, no representi un impediment per a l'èxit del programa de mobilitat. Per això, si accepta la nostra esmena de supressió que respecta l'esperit del que vostè planteja i que no podem acceptar, en aquests moments, pel compromís pressupostari que significa, també la hi votarem a favor.

Al quart punt –vaig de pressa– vostè insta el Govern a presentar davant d'aquest Parlament la programació universitària a l'horitzó del 97-98. S'hi està treballant, s'està treballant en la definició del mapa universitari de Catalunya per a l'any 2000, està gairebé tancat tot el que fa referència a la territorialització de les universitats, i en curs pel que fa a les titulacions a impartir a cada universitat.

Igualment, el Govern i l'Administració tenen la voluntat d'incrementar el rigor de la programació futura de noves titulacions, de manera que el creixement del sistema respongui a les necessitats reals de formació dels ciutadans i a les possibilitats materials per afrontar-les. S'haurà de fer, però, un esforç perquè les institucions implicades ajudin a racionalitzar el sistema i s'eviti la destinació de recursos a duplicar titulacions sense una demanda justificada o de qualitat docent no garantida.

Cal, però, ser prudent, i en la línia del que li deia abans, i de treballar metòdicament per aconseguir el projecte definitiu, creiem que el Govern no pot treballar sota la pressió d'una data concreta. En aquest sentit, hem presentat l'esmena de supressió, deixant clar que votarem la resta.

El cinquè punt ens parla del finançament universitari. N'hem parlat ja alguna vegada, és cert, és ben cert que el vigent sistema de finançament universitari es regeix d'acord amb un sistema incrementalista, basat en la consideració de la darrera subvenció consolidada, a la qual s'afegeixen anualment unes quantitats derivades de demandes addicionals de les universitats, que es poden consolidar o no. És un

sistema de finançament heretat que s'aplica al nostre Estat i també s'aplica a la resta d'estats europeus. Pot ser, però, objecte de crítiques pel que significa de desajustaments o de greuges, d'alguna manera, perquè tracta igual podent-hi haver, a l'inici, tractaments desiguals. Fa difícil, a més, de relacionar els recursos assignats amb la consecució d'objectius quantificables i no té ni estimula la iniciativa ni els programes de mitjà i llarg termini.

Per tot això, el Govern li pot assegurar –i nosaltres com a Grup Parlamentari, doncs, estem convençuts d'això– que està treballant en aquesta línia, el que passa és que com que el sistema universitari català està en expansió, ens sembla que un sistema de mòduls objectius en aquest moment seria inaplicable, perquè les universitats en expansió, precisament, han de tenir un ajut suplementari. Per tant, anem cap aquí, però no li podem marcar la data. En aquest sentit, també, l'esmena de supressió.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Estic acabant, senyor president, gràcies.

Arribem a l'últim punt en el qual vostè tracta el tema de l'accés a la universitat i ens demanava que el presentéssim al Consell Interuniversitari de Catalunya; n'hem parlat, vostè sap bé que l'accés al sistema universitari és una competència que conserva l'Administració estatal, malgrat que està reiteradament reclamada pel Govern de la Generalitat.

Per ser, doncs, responsables, com es demana en l'escrit que es presenta, d'un sistema d'accés més efectiu, just i adequat, hauríem de tenir-ne la competència, eh? Malgrat això, creiem que el sistema a Catalunya, la gestió que es porta està prou bé, però ens sembla –i per deixar-ho ben clar– que cal reclamar el traspàs de la competència per tal que puguem anar cap a on vostès..., és a dir, seria un primer pas. En aquest sentit, doncs, hem presentat l'esmena de modificació instant el Govern a plantejar davant del Govern central la necessitat de traspasar la competència de regular l'accés de tots els alumnes a la universitat al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta Moció es debat en un context especialment greu d'esclat de les contradiccions que al llarg d'una dècada ha acumulat el sistema universitari espanyol arran del desenvolupament de la Llei orgànica de reforma universitària, de 25 d'agost de 1983. Tenir intencions pel que fa al model de finançament, tenir intencions pel que fa al sistema de selecció de personal docent, pel que fa a l'aprofitament docent de professorat de més de seixanta-cinc anys, pel que fa a l'ordenació de les noves titulacions i el seu règim acadèmic i curricular, tenir intencions pel que fa al règim de permanència i al sistema de selecció d'alumnes que provenen de cicle secundari, tenir intencions pel

que fa a l'aplicació del districte únic: la llista d'intencions podria ser interminable i no és el cas.

El Grup Parlamentari Popular va manifestar fa una dècada, i s'ha mantingut al llarg de tots aquests anys en aquesta línia, que una universitat pública de qualitat exigia un règim d'autonomia pel que fa al model acadèmic i al model de gestió, que permetés que cada centre, en l'exercici de les pròpies responsabilitats, operés un producte definit, específic i singular, sens perjudici de les competències estatals en matèria d'homologació de les titulacions.

Aquesta llibertat permetria superar els perjudicis d'un sistema centralista heretat de la tradició universitària francesa i, la qual cosa és més important, donaria l'oportunitat a les universitats de competir en un mercat lliure per assolir el prestigi en funció del qual els alumnes podrien fer les seves pròpies opcions. Davant la coincidència de criteris en els punts 1, 4 i 6 de la Moció, els votarem favorablement.

Pel que fa al punt 2 de la Moció a debat, els estatuts de la Universitat Nacional d'Educació a Distància, aprovats per Reial decret de 26 de juny de 1985 i completats per reials decrets de 21 de febrer de 1986, no determinen cap dificultat jurídica per a l'ús de les llengües espanyoles diferents del castellà com les llengües de treball dels alumnes d'aquesta universitat. És cert que no hi ha una norma específica que faci referència a aquesta matèria. Una altra qüestió és la utilització de textos acadèmics en llengües diferents al castellà. Malgrat això, creiem que existeix una voluntat positiva per part de la UNED que respon al reconeixement de la pluralitat cultural i lingüística d'Espanya.

Si vostès van als centres associats de la UNED, el FERT i el CEU Abad Oliva de Barcelona, els centres d'Olot, Palafrugell, Girona, el centre de Terrassa, el centre de Tortosa o el de Cervera, trobaran que els alumnes i els professors fan servir amb normalitat el castellà i el català. Certament, encara cal avançar en la millor integració de les llengües espanyoles en la vida de la UNED i, en aquest sentit, seria convenient que la Generalitat trobés fórmules per promoure l'edició de textos de treball en la UNED en llengua catalana. Per al Grup Parlamentari Popular aquest seria el camí que caldria seguir, i per aquesta raó ens abstindrem en aquest punt de la Moció.

El punt 3 de la Moció introdueix en el debat parlamentari una qüestió que no té el mateix consens polític i social a les comunitats autònomes afectades. El nostre criteri és l'abstenció, perquè entenem que no és una bona política oferir una impressió d'intromissió en matèries que corresponen a la llibertat i responsabilitat d'altres institucions parlamentàries.

Finalment, pel que fa al punt cinquè, el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà perquè les diferents situacions en què es troben les nostres universitats –despeses de nova instal·lació, inici de titulacions, etcètera, biblioteques– fan que la igualació en la subvenció no sigui aconsellable si volem assolir un ensenyament de qualitat.

Per aquests motius, senyor president, el Grup Parlamentari Popular demanarà votació separada dels punts 1, 4 i 6, i 2, 3 i 5, que podrien votar-se conjuntament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en explicar el nostre posicionament vull dir que en general estarem a favor i votarem a favor de la majoria de punts; i en els que no, ens abstindrem, perquè més aviat la nostra diferència seria de matís.

En el primer punt ens abstindrem, però no perquè estiguem contra del text presentat, sinó perquè entenem que ja estava en tràmit un projecte de llei de reforma de l'LRU, que ha decaigut per la convocatòria d'eleccions generals; que hi ha clarament una intenció de tornar-lo a presentar, per exemple, pel fet que s'hagi donat un decret de pròrroga de les jubilacions en espera que es trameti aquest Projecte de reforma LRU. Aquest projecte en alguns punts fomentava l'autonomia de les universitats quant que limitava les atribucions al Consejo de Universidades; en d'altres pot ser que no. Però si s'ha de presentar de nou entenem que es pot negociar i, per tant, el motiu de la nostra abstenció, més que una discrepància és que entenem que aquest tema està en marxa.

Quant al punt 2, al punt 2 votarem a favor, encara que potser voldria fer alguna precisió sobre matís del nostre ensenyament. Nosaltres estem totalment d'acord que s'ha de mirar que l'ensenyament a distància a Catalunya s'adapti tant lingüísticament com quant a continguts a la realitat de Catalunya. El fet que hi votem a favor no vol dir que estiguem a favor de tots els matisos de tot el que s'ha dit. Per exemple, nosaltres valorem..., es va dir que a partir del claustre de la UNED la situació era pitjor. Jo entenc que la resolució que va donar el claustre de la UNED més aviat obre un camí per part de la UNED a poder fer les negociacions. És cert que hi va haver algunes veus contràries, però la resolució que va defensar el rectorat era més aviat favorable tant als temes de conveni com de normalització lingüística. Per tant, jo penso que en aquest moment el problema..., i seria bo que es pogués produir una entesa entre l'Administració catalana i l'Administració de l'Estat.

Respecte a allò que demana un sistema propi, malgrat les dificultats que ha expressat la senyora Carme Vidal, nosaltres entenem que potser la manera més fàcil i més econòmica en aquest moment seria un conveni amb la UNED. Sabem, com deia ella, que fa molts anys que això s'està negociant; altres comunitats autònomes han negociat i el tenen vigent potser perquè posaven un sostre més petit. Jo crec que hi ha responsabilitats de totes les diferents administracions en aquest retard, també de l'administració de Catalunya; vull fer constar, per exemple, que s'han plantejat de vegades propostes diferents que han despertat, podríem dir, dificultats diferents. Quan era fa tants anys el conseller Guitart conseller, el problema estava més aviat en els òrgans de coordinació de la UNED, que tenia majoria. Posteriorment, sembla que estava en el tema de la normalització lingüística.

Per tant, nosaltres, si malgrat aquestes dificultats desitjàriem que es pogués arribar a un acord, no és per motius de fons, sinó per una raó econòmica. En primer lloc, perquè els projectes que fins ara s'havien publicat d'ensenyament a distància des de Catalunya eren projectes molt modestos que no solucionarien el problema de la UNED, en el sentit que sembla que afectaven poques carreres i, per tant, seguiria existint un ensenyament a distància no adaptat a Catalunya, junt amb un ensenyament, des de Catalunya, minoritari.

I, en segon lloc, perquè mentre el juny van quedar catorze mil dos-cents alumnes sense que se'ls assignés plaça i hem de tenir en compte que han aprovat el setembre sis mil alumnes, per tant, malgrat les places que es puguin repartir sobrants el mes de setembre, quedaran més de quinze mil alumnes a Catalunya sense plaça universitària. Davant d'aquest problema, que ens sembla greu, potser ens sembla que la prioritat ha d'anar per una altra banda. Però, en fi, fetes aquestes matisacions que ens semblaria més econòmic si fos encara possible una determinada via, nosaltres hi estem a favor i votarem que sí.

Quant al punt 3, bé, hi votarem a favor encara que molt més tranquil·lament si s'acceptés l'esmena de Convergència, i ho diré pel següent. Quant als recursos, perquè està bé que se'n donin, però ens sembla que, segons el que acabo de dir de les necessitats universitàries, hauria de ser sempre que no privessin de necessitats més urgents. I quant a l'ampliació a les altres universitats, a nosaltres, per la nostra informació ens consta que algunes universitats no han estat invitades en aquest grup. Per tant, ens semblaria que no és oportú, potser, que el Parlament es pronunciés d'una forma que pogués semblar que condemna la lliure autonomia d'unes universitats que han decidit agrupar-se, com tampoc segurament no condemnaria si alguna universitat, havent estat invitada, doncs, no volgués entrar en aquest grup. Per tant, votarem que sí i molt més si s'accepta l'esmena de Convergència.

Quant al punt 4, bé, quant al punt 4, em sembla que puc entendre que la felicitació de la senyora Carme Vidal sobre l'oportunitat de la presentació d'aquesta proposició es pot fer extensiva, no a la meva persona, que això seria pecar d'immodèstia, sinó al senyor Manuel Nadal, del nostre Grup Parlamentari, que ja el 1986 va començar a demanar al conseller Guitart... (Pausa.) 86, 86, la programació universitària... Sí, suposo que el senyor diputat recorda que la transferència de les universitats és de l'any 85, no? Per tant, a nosaltres ens sembla que, en fi, que com que el nostre Grup porta demanant això des de l'any 86, doncs, que considero extensives les felicitacions de l'oportunitat —ja dic— no a la meva persona, sinó al senyor Nadal i als altres grups que aquí també diuen el mateix, que en tot cas l'únic que ens estranya és que no s'hagi votat sempre a favor d'aquestes propostes tan positives.

Passem a un altre punt. Al punt cinquè també votarem a favor, i potser no cal donar una explicació perquè nosaltres també hem insistit molt en aquest punt i en la nostra última moció, que Convergència i Unió va votar en contra, em

sembla que es demanava més o menys això. En tot cas, nosaltres entem d'acord que s'entengui –potser com ha dit la senyora Carme Vidal– que una igualtat no s'ha d'entendre d'una forma mecànica, sinó amb uns criteris objectius que tinguin en compte, per exemple, si una universitat és nova, si està en creixement, etcètera, però sempre amb una deguda proporció i sobretot que els criteris s'expliquin, perquè el problema, fins ara, és que les universitats, algunes creuen que estan mal tractades i no consta amb quins criteris se'ls ha fet aquesta assignació. Per tant, no cal dir que si han presentat mocions semblants altres vegades, a aquest punt votarem que sí.

Respecte al punt sisè, nosaltres també ens abstindrem però, vejam, no és que vulgui manifestar una oposició, tampoc, sinó que més aviat ens sembla que votar això és un acte de voluntarisme. En primer lloc, ens sembla que el problema de l'accés a la universitat, de l'examen de selectivitat, per exemple, encara que sigui un problema molt sentit per tots els ciutadans, no és tant en aquests moments un problema de com organitzar l'accés a la universitat, sinó que el problema fonamental és la manca de places.

He dit que a Catalunya aquest any, d'uns cinquanta mil aspirants a entrar a les universitats de Catalunya, aproximadament una tercera part, uns quinze mil, es quedaran sense plaça. Llavors, que la situació, a més a més, a Catalunya és més greu potser perquè hi ha més demanda cultural i això podria ser un factor positiu. Però el resultat és més greu que a altres comunitats autònomes. Els vaig explicar, per exemple, que l'any passat una carrera que aquí té tanta demanda i queda absolutament col·lapsada al juny, com la carrera de dret, al País Valencià, tan a prop, van poder col·locar tots els aspirants del mes de juny, tots dels aspirants del mes de setembre i encara els van sobrar places per oferir a alumnes procedents d'altres districtes universitaris. Per tant, ens sembla que una cosa serà... -I llavors caldrà modificar l'accés, quan la situació demanda-oferta estigui més equilibrada, però en aquest moment el vertader problema no és l'organització de la selectivitat, sinó la desproporció entre l'oferta i la demanda.

D'altra banda, respecte a l'esmena que s'ha manifestat de Convergència, suposo que són conscients que aquesta transferència suposa el canvi d'una llei orgànica i ens sembla un mecanisme una mica estrany que quan hi ha altres maneres de promoure aquesta modificació d'una llei orgànica, doncs, s'usi introduir una esmena en una, diguem, moció d'un partit de l'oposició.

Per tant, és només en aquest sentit que ens sembla, en primer lloc, que no és el problema que es planteja, no és el fonamental i, en segon lloc, que en cas que es vulgui modificar la Llei orgànica respecte a les competències d'això hi ha altres sistemes de fer-ho, nosaltres ens abstindrem; però, en canvi, estem oberts que s'estudiï el problema i en un futur, si Catalunya té les places suficients i una oferta adequada a la demanda, es pugui modificar el sistema d'accés.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, moltes gràcies, senyor president. Realment, si tingués la capacitat cromàtica facial que té alguna gent, li he d'assegurar, senyora Vidal, que hauria esdevingut una tonalitat absolutament camuflada dintre el vellutat d'aquesta sala. (*Remor de veus*).

A banda d'això, passant directament i per economia processal al que se'm demana. Primer, l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya l'acceptarem; aquesta esmena, evidentment, ajuda a acabar de confegir el que estàvem parlant; té un petit problema, que sé que no és en l'esperit del Grup d'Iniciativa, no és tampoc en el nostre, que són els problemes lingüístics que porta el programa Erasmus en aquest moment, però que en tot cas sé que, evidentment, el Grup d'Iniciativa comparteix la nostra posició i, per tant, sé que no és la seva voluntat.

Quant als punts del Grup de Convergència, per tranquil·litat del senyor Magí Cadevall, i encara que en aquests moments no estigui per la feina, li diria que acceptem l'esmena de Convergència i, per tant, ens estalviem aquest suport tècnic, humà i material, tot i que el nostre Grup també insisteix en el fet que creu que aquest suport un dia o altre serà necessari i que, en tot cas, en altres iniciatives o en el debat de pressupostos podrem tornar a presentar aquesta opció.

A les dues esmenes d'atemporalitat, les dues esmenes que redueixen o anihilen la temporalitat de les nostres propostes, jo li diria que com que el punt cinquè creiem que planteja una opció teòrica que creiem que és bàsica i que aquesta opció teòrica és més important que la seva temporalitat, en el punt cinquè li acceptem aquesta supressió; per actuació lògica, si la hi acceptem en el punt cinquè la li hauré d'acceptar en el punt quart, perquè seria absolutament il·lògic que li acceptéssim la supressió de temporalitat en un únic punt i no en l'altre.

I finalment, en la darrera esmena, el punt sisè, jo estaria absolutament d'acord amb el senyor Roc Fuentes que una esmena no és contradictòria amb l'altra. En tot cas, li prenc la paraula que la seva esmena significa tan sols el primer pas per arribar al pas que presentava la nostra Moció. Li acceptem l'esmena perquè aquest primer pas sigui possible i, en tot cas, quan sigui possible immediatament li recordarem el nostre segon pas.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. La presidència entén que es poden fer les següents agrupacions: 2, 3 i 5; 1 i 6; 4, i 7. (*Pausa.*) O sigui, són quatre votacions, eh? La 7, a part.

Doncs, en primer lloc, se sotmeten a votació els punts 2, 3 i 5 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els punts 1 i 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

A continuació es vota el punt número 4.

Vots a favor?

(*Forta remor de veus. El Sr. Escudé demana per parlar.*)

A veure, el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, només preguntar el número del paràgraf que votàvem.

El Sr. PRESIDENT: 4.

El punt número 4 ha quedat aprovat per unanimitat.

I ara se sotmet a votació el punt número 7, que és el que resulta de l'acceptació de l'esmena del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt número 7 ha quedat rebutjat per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, sembla, eh? Deixin passar la senyora Martí... (*Remor de veus*).

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La Moció que presentem ara el Grup Socialista és una moció subsegüent a la interpellació relativa al tema que vam tractar en l'últim Ple, el finançament de la xarxa de carreteres. És una moció que té cinc punts i que es veu sota la perspectiva, nosaltres creiem, de tres qüestions molt importants. En primer lloc —ja ho varem dir el dia de la interpellació—, creiem que és un tema, avui, de molta actualitat el sistema de finançament de la xarxa d'infraestructures, i és també avui un debat obert i un debat complex que no exhaurim, per descomptat, amb el debat d'aquesta Moció. També, la presentació d'aquesta Moció l'enfoquem sota la perspectiva unànime de diàleg i de reflexió a l'entorn d'aquest tema del finançament de les infraestructures. I en tercer lloc, crec que, no solament al nostre Grup sinó a tots els grups, el que ens agradaria és poder rescatar al més aviat possible tots els peatges, o «rescabalar», diu el president —molt bé, moltes gràcies—, rescabalar tots els peatges, però això sembla que per avui no és possible que cap de les nostres administracions ho pugui fer.

En qualsevol cas, sota la perspectiva, per tant, de diàleg i de reflexió a l'entorn d'aquest tema, passarem a defensar els cinc punts de la Moció.

El primer punt que nosaltres presentem és rectificar..., instem el Consell Executiu a rectificar l'increment dels peatges de les concessions vigents aquest any i situar-los a l'entorn de l'IPC. Nosaltres creiem que el Govern faria un favor important al país si rectificqués en aquest punt, i precisament el dia de la interpellació el conseller va donar algunes dades; algunes d'elles després hem pogut observar que estaven erròniament explicades, perquè el conseller va dir que l'increment de l'IPC d'aquest any, que havia estat per sobre els increments de la Generalitat, és perquè corresponia a dos anys. Jo només recordaré aquí que l'increment, per exemple, del túnel del Cadí l'any 1991 era de 930 pessetes; el 1992, de 1.040, i el 1993, de 1.120 pessetes. Per tant, hi va haver increment de peatges l'any passat i no dos anys com va explicar aquí el conseller, i, per tant, jo crec que hauria de rectificar. Aquest tema, a més, és un tema que està sobre la taula perquè avui mateix el Consell Comarcal del Garraf, diferents ajuntaments de la zona del Garraf, doncs, i associacions empresarials d'aquest sector demanen al Govern que sigui sensible en aquest tema i que, per tant, apliqui una rectificació en aquest sentit.

En segon lloc, el segon punt de la Moció és que els increments de peatge que es produeixin els propers anys no superin l'IPC, amb la finalitat de no perjudicar la competitivitat del país. Nosaltres ja varem explicar el dia de la interpellació que el Govern ajudaria molt l'economia catalana amb aquesta mesura que està íntegrament a les mans del Govern i ajudaria el sector empresarial, ajudaria els usuaris, ajudaria el turisme, ajudaria els estudiants, ajudaria totes les persones que utilitzen les autopistes.

En tercer lloc —el tercer punt de la Moció—, que a partir d'ara es tendeixi a l'harmonització dels peatges de totes les autopistes de Catalunya, amb la finalitat d'evitar desequilibris territorials i injustícies socials en funció del lloc on es viu, on es treballa o on s'estudia. Per exemple, no és lògic —i vostès convindran amb mi que és així— que, per exemple, el preu per quilòmetre de l'autopista de Manresa sigui avui de 20 pessetes i, en canvi, per exemple, la del Garraf sigui de 33 pessetes quilòmetre. Nosaltres creiem que seria bo que es tendís a una harmonització. Quan expliquem o quan diem una «harmonització», naturalment, és un concepte que nosaltres contemplem obert i que pensem que pot tenir moltes possibilitats i que es pot harmonitzar en molts sentits. «Harmonitzar» no vol dir «uniformitzar», sinó que vol dir moltes altres coses; pot haver-hi una harmonització a nivell territorial...

El que sí que diem és que cal obrir un diàleg a l'entorn del tema de l'harmonització i en el qual no sols hi participin les forces polítiques, sinó que també pensem que hi hauria de participar la societat civil a través de les associacions cíviques o associacions d'empresaris, associacions de la societat civil que vulguin participar en aquest debat. Perquè també convindran amb mi que no és el mateix avui el que costa transportar, per exemple, una poma per l'autopista A-7 o el que costa transportar una poma per l'autopista de Manresa o del Garraf. Els costos que repercuteixen sobre

aquesta poma o sobre aquest quilo de pomes són diferents, i bé que ho saben els transportistes, del que estic parlant.

El quart punt de la Moció és que dels increments dels peatges s'informi la població amb una antelació mínima de vuit dies, mitjançant la utilització dels sistemes habituals, és a dir, que no passi el que ha passat fins ara: que és d'aplicació l'ordre que sol signar el conseller, que la signa i que pràcticament el mateix dia que la signa es publica i entra en vigor. Nosaltres estimem que seria bo i convenient que s'informés la població d'aquests increments perquè pugui optar si vol o no utilitzar una autopista de peatge. Pensem que el Govern serà sensible en aquest tema perquè, evidentment, és una tàctica que practica habitualment, la d'informar; no fa gaires dies vam veure a tota pàgina una informació de la inauguració de cinc quilòmetres de l'eix transversal, encara que fos en vuit anys, però, si és possible fer aquest anunci, informar d'aquesta inauguració, també deu ser possible, recomanable i bo, per la incidència que té sobre la població, informar dels increments dels peatges.

I l'últim punt de la Moció, que és elaborar un estudi dels costos de mobilitat, tant de les persones com de les mercaderies a Catalunya, que ha de suportar l'economia catalana, en especial pel que fa a la xarxa d'autopistes. Nosaltres, des del Grup Socialista i amb molt pocs mitjans, però, evidentment, amb l'interès de recollir el que podria ser un inici d'aquesta proposta, nosaltres hem fet un petit estudi de costos de mobilitat que m'agradaria comentar només perquè es pugui demostrar la importància que té aquest punt.

Per exemple, si nosaltres agafem el que són les ciutats del segon cinturó de Barcelona, de la segona àrea, ens trobem, per exemple, que..., l'estudi que hem fet ens dona els següents resultats: per exemple, una persona que visqui a Vic o a Igualada pot accedir a Barcelona sense pagar peatge; una persona que visqui a Granollers, doncs, ha de pagar, anar i tornar, 480 pessetes de peatge cada dia, que suposant un usuari habitual es corresponen a 9.600 pessetes al mes; un ciutadà o ciutadana que visqui a Vilafranca del Penedès o a Martorell, cada dia, si vol accedir a Barcelona, li costa 840 pessetes, és a dir, 16.800 pessetes al mes; si viu a Manresa, 2.350 pessetes diàries si passa pel túnel, si no passa pel túnel de Vallvidrera, 1.280; el de Sitges, 1.130; el de Sant Cugat, 1.150.

Per tant, convindran amb mi també dues coses: que això són xifres molt importants i que afecten l'economia del país, i que cal un estudi per veure, aquests costos de mobilitat, com repercuteixen sobre la població. I si també féssim l'estudi, per exemple —els costos aquests que apuntava són, més o menys, de treball—, si féssim un estudi per costos d'oci, de mobilitat per oci, també ens donaria que la persona que un cop a la setmana, doncs, per exemple, vol anar a Amposta o a la Jonquera o a Puigcerdà —suposem platja i esquí— cada vegada que hi va —que suposem que sigui el diumenge o el cap de setmana— gasta, per anar a la Jonquera, 2.810 pessetes; per anar a Puigcerdà a esquiar, 4.660 només de peatge d'autopistes.

Per tant, aquestes són unes xifres bastant importants, que demostren o intenten posar al damunt d'aquesta tribuna la importància que té per a tots nosaltres conèixer quines són les repercussions que aquests peatges tenen sobre l'economia diària del país.

Amb tot el que acabo d'exposar, senyor president, dono per defensada aquesta Moció, i espero aconseguir el vot favorable de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Han presentat esmenes el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió. Correspon, en primer lloc, defensar l'esmena presentada pel Grup Popular a la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Si em permet, faré la defensa de l'esmena i tot seguit ja faré el posicionament dels cinc punts de la Moció.

Fa pocs moments que hem escoltat com una senyora diputada, la il·lustre senyora Vidal, felicitava un diputat d'Esquerra Republicana; en aquest cas jo mateixa, el Grup Popular felicitem la il·lustre diputada senyora Rosa Martí per la intervenció que va tenir en el passat Ple, en la interpellació que li va fer al conseller, per totes les dades que va donar —unes dades que evidentment tots nosaltres, tots els diputats i tota la població i tots els usuaris de les carreteres i, evidentment, de les autopistes saben que són certes— i, evidentment, la torno a felicitar per l'exposició de motius que acaba de fer avui en la seva Moció.

Evidentment, jo podria aportar més dades...

El Sr. PRESIDENT: No s'hi escarrassi perquè no l'escolta, eh? (*Rialles*).

La Sra. MONTSERRAT: A mi em sembla que sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, segueixi.

La Sra. MONTSERRAT: Bé, em sembla que podria aportar una sèrie de dades però que, en definitiva, qui és la mestressa, permeti'm que ho digui, d'aquesta Moció és vostè; per tant, qui ha de tenir avui tot l'afer i les felicitacions és vostè, senyora diputada.

Jo li voldria dir que nosaltres hem introduït una esmena en el punt tercer, que és una esmena de modificació que creiem que no canvia substancialment el contingut del seu punt tercer però que potser, doncs, vull dir, l'enriqueix, el canvia, ens ha semblat que era més adient. No sé vostè el que farà, si l'acceptarà o no, però sí que li voldria anunciar, il·lustre diputada, que tant si l'accepta com si no l'accepta el Grup Popular li donarem suport a tots els punts de la seva Moció.

En el punt primer, vostè demana «rectificar l'increment dels peatges de les concessions vigents aquests anys i situar-los a l'entorn de l'IPC», i a la vegada el punt segon pràcticament va conjunt amb el punt primer, ja que vostè diu que «els increments de peatges que es produiran en els propers anys no superin l'IPC, amb la finalitat no perjudicar la competitivitat del país». I tant; és ben cert. Vostè fa un moment que ha dit que el Govern faria un favor al país. No, no, és que el Govern no n'ha de fer cap, de favor al país; és una

obligació del Govern. Perquè el Govern, tant el de l'Estat com el Govern de Catalunya, està demanant un sacrifici a tots els ciutadans en uns moments econòmics molt difícils, en uns moments que es vol portar a terme un pacte social, en uns moments que no es poden apujar pràcticament els sous i en uns moments que moltes persones, doncs, tenen pràcticament congelats els seus sous; en uns moments que no es poden fins i tot retocar tarifes de transport perquè, en definitiva, això faria que s'apugés el nivell de vida. Per tant, de favor, cap; de deure envers la població, tot.

En el punt tercer, tal com li he dit, hem entrat aquesta esmena. Nosaltres entenem que s'ha de tendir, com vostè diu, a l'harmonització, i per què diem això? Si les autopistes que tenim a Catalunya i que els preus estan fixats amb el vist-i-plau de la Generalitat no han superat l'IPC –i ho hem vist amb l'autopista A-7, que tots, pràcticament, hi transitem–, per què hem de consentir que les autopistes que estan supervisades per la Generalitat de Catalunya tinguin, com per exemple en el cas de l'A-16, en el procés d'aquest any dues pujades? –una l'abril, com vostè molt bé va exposar, i l'altra aquest mes d'agost. Per tant, nosaltres també creiem que hem de tendir a aquesta harmonització i, com vostè ha explicat fa poca estona, que aquesta harmonització està oberta; hi han moltes maneres i moltes formes de portar a terme aquesta harmonització.

Vostè diu, en el punt 4, que «dels increments dels peatges s'informi la població amb una antelació mínima de vuit dies», evidentment, perquè normalment els ciutadans ens n'assabentem el mateix dia que s'apuja i diuen «a partir de les zero hores de tal dia», i te n'assabentes a la tarda pels mitjans de comunicació –normalment per la premsa escrita– que apujaran els preus de les autopistes. Per tant, crec que el punt número 4 és un bon punt i es mereix que tots els grups parlamentaris li donem suport.

I en el punt cinquè vostè diu: «elaborar un estudi dels costos de mobilitat de persones i de mercaderies a Catalunya que han de suportar l'economia catalana, en especial pel que fa a la xarxa d'autopistes». Evidentment, aquest estudi no hi és. Jo recordo unes paraules de l'honorable conseller, que, quan va parlar de la mobilitat, si vostès ho recorden, va parlar de l'autopista de Sevilla a Cadis, i quan va parlar de l'autovia Sevilla-Cadis ell deia que per Catalunya tenia més importància potser l'autopista de Terrassa a Manresa que no pas la de Sevilla-Cadis, però que entenia que hi tenia de ser la de Sevilla a Cadis. Però jo sí que voldria dir una qüestió: un transportista de Sevilla amb targeta d'àmbit nacional, com un transportista català amb targeta d'àmbit nacional, els costos que li repercuteix en el seu negoci el pas de les autopistes..., a un transportista de Sevilla –i dic el de Sevilla, això ho poden trobar vostès en aquestes revistes de transport: hi trobaran el de València, hi trobaran el de Castella i Lleó– li costa un 2,5% dels seus costos d'exploració, un transportista català està entre un 10 i un 12%. Vostès veuran quina diferència hi ha tan important d'uns amb els altres. Per tant, entenc perfectament que tinguem aquest estudi de mobilitat i, fins i tot, pel que expressava la

senyora Martí, que dintre del nostre propi territori de Catalunya es generen unes diferències enormes pel que ella molt bé ha dit. I si no, vostès, en aquests moments, facin memòria per on passa la carretera general número II. Si vostès estan a Martorell i vostès, un cop la mateixa Nacional II els encarrila a l'autopista, diguin vostès, per arribar cap a Girona, quines giragonses no han de fer per continuar una Nacional II i veuran que és molt difícil.

Per tant, és molt difícil de poder agafar carrils alternatius a l'autopista, perquè pràcticament són inexistents, i entenc perfectament el que deia el senyor Jaume Amat l'altre dia en unes declaracions que feia a l'ABC, que hem de tendir cada vegada més a ampliar aquesta circumferència al voltant de Barcelona per abaratir els costos, perquè és una ciutat molt cara. I vostès recordaran el debat de política industrial que vam tenir aquí, que vaig donar tota una sèrie de dades de tot el que representaven per al món del transport i per a l'economia de la indústria els dos taps, el de Martorell i el de Mataró, i també, si vostès recordaran, hi han hagut moltes intervencions en proposicions no de llei, de l'il·lustre diputat senyor Nadal, fins i tot de la senyora Rosa Martí i altres grups, jo mateixa, que hem defensat que els *rappels* de les autopistes que estan donant als usuaris que passen dia a dia són uns *rappels*, a Espanya i a Catalunya, petits, que van d'un 15 a 18%, quan a Europa, doncs, en els llocs on el peatge s'ha de pagar, els *rappels* van fins a un 35%, i que no han prosperat en cap moment.

Crec, senyora diputada, que vostè m'haurà comprès el sentit. Hi estem completament d'acord, sàpiga que li ho votarem tot a favor i li torno a repetir que, tant si accepta com si no accepta la nostra esmena del Grup Popular, pot comptar amb el nostre recolzament.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena al punt segon. Vull recordar que el grup segon d'aquesta Moció demana que els increments de peatge que es produiran en els propers anys no superin l'IPC. Aleshores, com a filosofia, al Govern li sembla bé, però resulta que hi ha uns compromisos adquirits en les concessions d'algunes d'aquestes autopistes que no fan possible que això tinguin un efecte immediat, sinó que serà en el transcurs dels anys.

Per salvar aquesta situació, nosaltres hem presentat un nou paràgraf, una proposta d'addició d'un nou paràgraf al punt segon, que diu: «En el cas que el decret de concessió o un acord anterior del Govern autoritzi un increment diferent, la limitació del paràgraf anterior s'aplicarà a partir del moment en què caduquin els efectes de les autoritzacions esmentades.» Si la senyora Martí ens accepta aquesta esmena, nosaltres votàrem a favor d'aquest punt segon.

Vull recordar –i també ho va explicar el conseller– que les dues autopistes que en aquest cas són afectades és la del túnel del Cadí, perquè en el seu moment, després de la re-

alització de l'obra del túnel, hi van haver unes obres addicionals en els enllaços, i hi ha de repercutir el cost d'aquestes obres, i en els túnels de Vallvidrera, a Tabasa, també hi van haver unes obres importants posteriors de correcció de l'impacte ambiental. Aquests dos costos superiors als previstos en el moment de la concessió són els que fan que el compromís de no augmentar més que l'IPC, per a aquestes dues autopistes, avui per avui, no sigui possible.

Quant als altres punts de la Moció, en relació amb el primer, en què insten a rectificar l'increment de peatge de les concessions vigents, no podem acceptar-li-ho. El conseller ho va explicar a bastament l'altre dia: les fórmules de revisió de preus s'han aplicat d'acord amb els decrets de concessió, i també voldria fer avinent a la Cambra que, si aprovéssim aquest punt primer, significaria que la Generalitat hauria de fer-se càrrec d'aquestes diferències, cosa que cal que la Cambra en sigui conscient en el moment de votar-ho. Demanem que la Generalitat de Catalunya subvencioni aquestes diferències. Per part del Grup de Convergència i Unió no podem votar favorablement aquest punt primer.

Quant al punt tercer, se'ns demana una tendència a l'harmonització dels preus. Això, la senyora Rosa Martí ens deia que seria molt bo, i al nostre Grup també li agradaria molt, però, és clar, resulta que les coses són com són, que les autopistes són diferents, pertanyen a administracions diferents, les han fetes concessionàries diferents, els terminis de les concessions també són diferents; en fi, voler aconseguir una homologació..., hauríem de tornar al tema que els dèiem al punt primer: és agafar el preu més baix de totes aquestes concessions i que la Generalitat o algú subvencionés per posar-se en el preu més baix, perquè suposo que aquí ningú proposa que l'harmonització fos per la part superior. Per tant, sentint-ho molt i essent, doncs, sensibles a aquesta qüestió, el nostre Grup no ho pot aprovar.

El punt quart sí que l'aprovarà el nostre Grup. Sembla molt lògic que hi hagi un termini mínim d'informació dels usuaris de les autopistes perquè puguin conèixer amb antelació les diferències de preus que s'apliquin.

Quant al punt cinquè, sobre els estudis de mobilitat, voldria fer-los avinent que el Pla de carreteres que tenim aprovat conté estudis de mobilitat i estudis de costos, evidentment fets en el moment en què es va fer el Pla; que aquest Pla, d'acord amb a la Llei que vam aprovar fa molts pocs dies, serà revisat en un termini breu, que contindrà també estudis de mobilitat i de costos; però encara un altre nivell d'estudis estan fets i estan en curs de realització: són els que fan referència al Pla intermodal de transport de la regió metropolitana, l'avanç del qual saben vostès que ha estat ja presentat i que em sembla que és en el punt on la senyora diputada o tots els diputats estarien més d'acord que caldria buscar unes possibilitats d'avaluació d'aquests imports diferents entre les autopistes.

La senyora diputada, quan ha intervingut, ha fet dues referències que em sembla que les he de contestar. Una és sobre unes dades que va donar el conseller, que sobre el túnel del Cadí si era un any o dos anys; no estic en situació de po-

der-li-ho aclarir, si la senyora Rosa Martí ho ha comprovat i diu que cada any s'ha augmentat, doncs, deu ser veritat, però jo no li puc, en aquest cas, canviar. Suposo que el conseller, en aquell moment, hi devia haver un problema d'interpretació.

Deprés, quant als costos que ha llegit la senyora Rosa Martí, de trasllat a Barcelona, és evident que són uns costos importants; ara, ha de tenir en compte que als que ella ha fet referència..., per exemple, n'hi ha un, que és el de Granollers, que és fàcil d'eliminar: per la B-30 i l'A-18 es pot venir per autopista a Barcelona; no costa. Ara, això no em val per als altres; només n'hi he trobat un que li pugui dir a la senyora Rosa Martí que s'hi pot venir per autopista. El que passa que les altres no és que costi això, és que si es vol venir a Barcelona per autopista costa això, i hi han itineraris alternatius, dificultosos, doncs, més embussats que els altres; abans una senyora diputada també hi feia referència, a aquests taps o a aquests colls d'ampolla que hi ha; tenen raó. Ara, no és obligatori: són uns itineraris per autopista i hi han itineraris alternatius.

He fet aquest posicionament del nostre Grup, per tant, ja demano a partir d'ara al senyor president votació separada del punt 4, que segur que hi votarem que sí, i votació separada del punt 2 si se'ns accepta l'esmena, i l'1, 3 i 5 per a nosaltres podria ser una sola votació.

Fet aquest posicionament sobre els cinc punts de la Moció, voldria fer una reflexió sobre el tema dels preus de l'autopista, que ja ha estat iniciada també per algunes de les senyores diputades que han intervingut abans. Penso que val la pena preguntar-se si és just que un usuari d'un sol dia de l'autopista a l'any pagui el mateix preu que un usuari que fa dos viatges o que fa quatre viatges cada dia. Nosaltres pensem que no és lògic i el mateix que es fa en el transport públic, en què la tarifació és diferent –des del metro, l'autobús, rodalies de Renfe, Ferrocarrils de la Generalitat, tots tenen tarifes per als diferents usuaris–, aquesta política es vagi implantant també a les autopistes. Aquest pensem que és camí, a la llarga, que pot anar bé, on tots hi podem guanyar; o sigui, hi pot haver més trànsit. Les concessionàries, que fins avui –val la pena recordar-ho– no n'hi ha cap que tingui beneficis, totes les concessionàries de la Generalitat de Catalunya no han arribat al punt d'equilibri... Repteixo que nosaltres pensem que el bon camí és arribar a polítiques de preus i de descomptes importants, que facin que la gent vagi més per les autopistes i, a la vegada, doncs, que alhora que hi hagin augments de preu, aquests puguin ser més reduïts.

Ens sembla, doncs, que és compatible que els usuaris habituals –no tots els usuaris, els usuaris habituals– puguin, amb el temps, arribar a tenir uns millors preus i les concessions també puguin complir amb les seves especificitats.

És per tot això i pel que he anunciat abans que agraeixo l'atenció del molt honorable senyor president i de les senyores i senyors diputats.

EL Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup

Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres volem començar amb una reflexió, que jo pensava abans d'aquesta intervenció, i és que malauradament, al nostre país, a Catalunya, paguem molts peatges, massa peatges, i no únicament faig referència als peatges que paguem per la xarxa viària, sinó que el nostre país és, en molts àmbits, un país de peatge. Ara bé, dit això, jo crec que avui ens hem de centrar en els peatges de la xarxa viària i he de dir que nosaltres, des de la nostra perspectiva, fins i tot qüestionaríem molts d'aquests peatges i la necessitat que aquestes vies s'utilitzin mitjançant aquest pagament. Però pensem que del que es tracta ara és d'analitzar una moció que té uns punts, que té uns continguts que pretén aconseguir uns objectius, i hem de veure si aquests objectius que es planteja la Moció, en la situació que tenim, són o no són assolibles. Perquè és cert, les autopistes han estat fruit de concessió i, per tant, amb uns contractes i, per tant, amb uns preus, amb unes possibilitats fins i tot d'increment, etcètera, i cal veure si això, nosaltres, des d'aquí, podem instar el Govern perquè, en molts casos, es vagi a la seva modificació.

Nosaltres pensem que sí, nosaltres pensem que sí que s'ha de fer i crec que la Moció..., és a dir, nosaltres, possiblement, no hauríem fet exactament aquest redactat, però, en qualsevol cas pensem que la Moció, quan demana rectificar aquests increments dels peatges està impulsant el Consell Executiu, naturalment, a negociar aquestes qüestions. Moltes d'aquestes s'hauran de fer per la via de la negociació, però jo crec que té una virtut, la Moció, i és la d'intentar aconseguir, per una part, que, amb caràcter general, aquests increments mai estiguin per sobre del cost de la vida; per una altra part, aconseguir establir un principi d'una certa equitat, d'una certa justícia —i dic d'una certa, perquè aquesta certa equitat i justícia potser la podrem aconseguir dintre casa nostra; estarem molt lluny de l'equitat i de la justícia si ens comparem amb altres zones de l'Estat, on gaudeixen de molts més avantatges i de molts menys peatges en situacions equiparables a la nostra. Però, en qualsevol cas, la Moció —com dic— pretén, per una part, que no s'ultrapassin aquests imports, aquests increments de l'IPC, i, per altra part, anar establint mecanismes que tot això ho situïn en un pla, en un terreny més just, mitjançant l'harmonització.

Jo crec que és conscient el Grup Socialista, en fer la Moció, que tot això no es pot aconseguir en vint-i-quatre hores, i tampoc no marca —jo veig— uns terminis perquè aquesta harmonització s'aconsegueixi demà-passat. Crec que els elements d'informació, tots hi estarem d'acord, són absolutament imprescindibles, com a mínim la població s'ha d'informar. Jo crec també que en el punt cinquè de la Moció, des del meu punt de vista, possiblement, es podria haver estat una mica més exigent; més exigent en el sentit que no n'hi ha prou —entenem nosaltres, encara que és necessari— a elaborar un estudi dels costos de mobilitat de persones i mercaderies a Catalunya que han de suportar la nostra economia a causa dels peatges.

Pensem que això és un primer pas, que és important, però a partir del coneixement d'aquests costos, a partir d'aquest estudi, s'hauran d'emprendre algunes iniciatives. Per tant, aquí potser ja es podrien haver apuntat, o es podia haver apuntat en quina direcció volíem anar; però, en qualsevol cas, ens sembla bé que el punt cinquè, tal com està redactat, nosaltres el votarem favorablement perquè, si més no, en el moment en què tinguem l'estudi, en el moment en què tinguem tots aquests elements a la mà, podrem plantejar altres iniciatives —hi insisteixo— en la línia que crec que apunta la Moció.

Malgrat el reconeixement de les dificultats pràctiques que això pot comportar avui en la situació que tenim, però el cert és que pensem que hem d'avançar en aquest sentit, i que és positiu que el Parlament de Catalunya es pronunciï en aquest sentit i que insti el Consell Executiu de la Generalitat perquè porti a terme les actuacions polítiques corresponents. Per tant, nosaltres votarem favorablement tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyores diputades, moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari ha manifestat en nombroses ocasions que el nostre és un país de peatge en el sentit ampli. Quan ens fixem en el transport per les carreteres, especialment per les autopistes, doncs, ens adonem que aquest és un sistema de peatge molt gran i que, a més a més, s'incrementa, que cada vegada és més car, si atenem a les reflexions que ha fet la senyora diputada Rosa Martí en la seva interpellació. És a dir, que el fet que cada any s'incrementi el peatge de les autopistes en un percentatge més alt que l'índex de l'IPC vol dir que cada vegada és més car desplaçar-se per les autopistes de Catalunya, en lloc d'anar minvant el seu preu, que en principi seria el que semblaria coherent des de la nostra òptica.

Com vostès saben, Esquerra Republicana de Catalunya defensa que les autopistes siguin gratuïtes, especialment després d'un període de temps en què s'amortitza el cost de l'obra, principalment; aquest seria el factor implicant més determinant del cost de l'obra. Per tant, si atenem a aquest concepte, les autopistes haurien d'anar progressivament essent més barates i no progressivament més cares, com és el cas de l'actualitat.

En relació amb els cinc punts de la Moció presentada pel Grup Socialista, nosaltres votarem a favor dels tres primers —no, de fet votarem a favor de tots cinc, però per motius diferents—; als tres primers punts de la Moció nosaltres hi votarem favorablement entenent que és la part màxima que podem arribar a votar favorablement en el sentit següent; és a dir, el tipus d'increment dels peatges de les autopistes que es proposa en aquesta Moció, nosaltres ho assumiríem en el període de temps que nosaltres pensem que s'haurien de pagar les autopistes, però deixant clar que és en un període de

temps determinat i fixat el que nosaltres pensem que s'haurien de pagar les autopistes.

És molt interessant i voldria remarcar el punt tercer, en què parla de la necessitat de l'harmonització dels peatges de totes les autopistes de Catalunya i en què es parla que això tindria la finalitat d'evitar els desequilibris territorials i injustícies socials en funció dels llocs de residència, de treball i d'estudi. Nosaltres trobaríem a faltar aquí un afegitó, que seria la comparació dins de Catalunya, però també en relació amb la resta de l'Estat. No m'estendré perquè ja hi ha hagut diversos grups parlamentaris que han intervingut en aquest sentit, però les diferències són més que notòries en relació a la resta de l'Estat, i també són importants en relació a dintre. A nosaltres ens hauria agradat que hagués estat precisat aquest punt.

En relació amb els punts 4 i 5 –i per això, d'alguna manera, els separava–, els votem sense reserves, o sigui amb plena consciència i voluntat que es duguin a terme. A nosaltres ens sembla que és evident i és de calaix que el que no pot ser és que un senyor que cada dia agafa l'autopista vagi un dia i, de cop i volta, es trobi que l'autopista ha pujat de preu sense tenir coneixement dels motius pels quals ha pujat de preu, ni sabent prèviament quin és l'increment del cost que es duria a terme. Per tant, pensem que aquesta s'hauria de portar a terme des de fa forces anys, i celebrem que s'hagi presentat aquest punt de la Moció.

I en relació amb el punt cinquè, tot i les explicacions del portaveu del Grup de Convergència i Unió, nosaltres creiem que és fonamental que existeixi, doncs, un estudi dels costos de mobilitat de les persones i mercaderies de Catalunya per tal que puguin esmenar-se els nombrosos problemes amb què es troben sovint.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. La senyora Martí té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Abans que res, fer-li una petita puntualització, que jo entenc que sóc, senyor president, una diputada disciplinada i que sempre escolto o procuro escoltar, encara que a vostè avui li hagi pogut semblar que no ho feia, i sobretot la diputada senyora Montserrat, que sempre diu coses molt interessants.

Referent a l'esmena que ha presentat el Grup Popular, haig de dir que, per part del Grup Socialista, acceptem aquesta esmena que introdueix en el punt tercer, perquè nosaltres creiem que millora el sentit de la nostra proposta, per-

què nosaltres proposàvem que fos a partir d'ara que es tendís a l'harmonització, i el Grup Popular, en introduir aquesta esmena, el que fa és dir que es tendeixi a l'harmonització una vegada complerts el punt primer i segon. Per tant, ens sembla que ho millora substancialment i, per tant, nosaltres estem a favor i acceptarem l'esmena.

I respecte a l'esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió, no ens és possible acceptar aquesta esmena d'addició, d'afegir un nou punt, perquè nosaltres creiem que si es complís el que..., és a dir, es votés favor d'aquesta esmena, tots els que estem en aquest Cambra, quan es compliria aquest punt, criaríem malves tots, perquè les concessions, les quals en aquests moments el Govern té fetes, algunes de les concessions, les pròrrogues, les modificacions, les ordres que ha anat fent a l'entorn de les concessions de peatges, doncs, suposo que farien molt difícil que aquest punt número 2 es complís –ai, perdó–, que es complís el punt número 2; és a dir, que el punt aquest que aporten a l'esmena bloquejaria el sentit complet del punt número 2 de la nostra Moció i, per tant, no ens és possible acceptar-ho.

Nosaltres estimem que si el Govern..., sí que el que pot fer és complir-lo, si accepta el punt número 2 de la nostra Moció, té moltes possibilitats de resoldre el problema que aquí planteja amb l'esmena el Grup de la majoria utilitzant altres mesures; pot absorbir increments, pot rescabalar determinades quantitats; és a dir, que pot aplicar moltes altres mesures que té a les seves mans sense recórrer a aquesta excepció que s'apunta en aquesta esmena.

Per tant, resumint, senyor president, nosaltres acceptem l'esmena que ha presentat el Grup Popular i no acceptem l'esmena que ha presentat el Grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

Procedirem a la votació.

En primer lloc, votarem el punt 4 de la Moció.

Vots a favor?

El punt número 4 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es voten la resta de punts, o sigui, el primer, el segon, el tercer i el cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt han quedat rebutjats per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Fins demà al matí, a les deu, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19.

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

